

Kransje van letter-bloempjes, voor Neerlandsch jufferschap

Gerrit Manheer

bron

Gerrit Manheer, *Kransje van letter-bloempjes, voor Neerlandsch jufferschap*. N. van Eysden & Comp.,
Dordrecht 1790

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/manh002kran01_01/colofon.php

© 2011 dbnl

Op de titel plaat.

Zie hier o Meisjes! 't ronde Altaar,
Waar op de Min hare Offeranden,
Voor blonde Venus doet ontbranden,
    Beschouw' haar kusschend Duivenpaar;
    Dat zinnebeeld van 't streeleend minnen;
Zie 't Roosje, om 't altaar getooit,
Onachtzaam hier en gintsch gestroot,
    Het brengt de waarde aan u te binnen,
    Van 't lieve Bloempje, dat gij draagt.
o Malsche Schoonen 't is zoo teeder!
Zorg voor dien schat, nooit praalt hij weder,
    Heeft men hem eens te los gewaagt.

G.M.

Aan Neêrlandsch jufferschap.

Beminn'lijkst deel der Stervelingen,
Bevallig Jufferschap, Pronksiersel van deze aard',
Wier lonkjes, door het oog, in Mannenharten dringen;
Wier schoon, millioenen slaven baart,
Die Gij, door lachjes klink in uw' fluweele boeijen,
Wen Gij, door uw' bevalligheên,
Metalen harten kunt doen gloeijen,
En u ziet aangebeên.

* * *

't Zal u, puikschoone, niet mishagen,
 Dat U, ô lief Geslagt! dit *Kransje van Gebloemt'*,
 Voor u bij een gegaart, door ons word opgedragen.
 Uw magt, waar Gij, met regt, op roemt,
 Uw uitgestrekte magt, die Vorsten kan regeeren,
 Verpligt, verschuldigt ons hier toe;
 Dus, gun, daar wij uw schoonheid eeren,
 Dat me u deez' hulde doe.

* * *

Ontvang het, lieve Lonkenscheksters,
 En zing, op Englentoen, voor 's Minnaars luistrend oor.
 Uw toverende stem, o malsche wellust Wenksters!
 Boeit Hart en Zielen door 't gehoor;
 Zoo helpt deez Bloemfestoen, uw miutriumf volmaken!
 Gij, die zoo garen triumfeert,
 Kunt, door uw stemmen, slaven maken,
 Die Gij geheel regeert.

VII

* * *

Is, hier of daar, een bloem gestrengeld,
Wat weelig opgegroeit, die soms een bloosje baart.
Wat noot? daar rozerood door 't wit der lelij mengeld,
Gaat kuischheid met de min gepaart.
Zij, die het streeleend zoet der poezle min niet smaaken,
Veragten ligt haar vrijen toon:
Doch, 't geen schijnheiligheid wil wraken,
Vind gulle blijdschap schoon.

* * *

Wij eisschen, voor deze offeranden,
Beminnelijke Sex, geen meer, geen andre gunst,
Dan, dat gij die omvat met uwe poezle handen,
En, nu of dan, naar maat en kunst,
Uw aangename stem aan onzen toon wild paren;
Dan zullen wij met nieuwen vlijt,
Eerlang een tweede Kransje garen,
Ook aan u toegewijd.

G.M.

VIII

*Een edle Inborst, vlugge leden,
Natuurlijk, vol bevalligheden,
Een ongeveinst en malsch gelaat;
Een minzaam hart aan deugd gestrengeld,
Zijn siersels die een Maagt verengelt;
Maar: mag daar bij, op Toon en Maat,
Haar lieve stem betoovrend klinken.
Dan moet voor zoo veel schoon
alle aardsche schoonheid zinken.*

Kransje van letter-bloempjes.

Aria uit de dezerteur.

Wijs: *J'avois égaré mon Fuseau.*

JEANNETTE.

Mijn Klosje was laatstmaal van kant,
Ik dagt het onder 't gras te vinden;
Colin met de hoed in de hand,
Die zei, wat zoekt gij mijn beminde?
Een weinig min, wat zorg daar bij,
Leiden het hart al verre vrij.
Een weinig min,

Een weinig, een weinig, wat zorg daar bij,
 Een weinig, een weinig,
 Een weinig min, wat zorg daar bij,
 Een weinig min, wat zorg daar bij,
 Leiden een hart al verre vrij,
 Leiden een hart al verre vrij.

2.

't Is dat ik heb mijn Klos verleid
 Zo ik die Eiken ging van zijden;
 Colin fluks met behendigheit,
 Ging met zijn mes een tak afsnijden.
 Een weinig min wat zorg daar bij, enz.

3.

Zijn mesje snee zo lustig dat,
 Terwijl hij mij met 't oog doorstraalden,
 Ik weer een ander Klosje had,
 En met mijn liefde hem betaalden,
 Een weinig min wat zorg daar bij, enz.

Aria uit Annette en Lubijn.**Wijs: *Monseigneur voyez mes Larmes.*****ANNETTE.**

Laat mijn tranen gunste vragen,
Ik bezwijk aan mijne plagen,
Laat mijn tranen gunste vragen,
Laat uw hart tot meed'lijd gaan.
Kan ik aan zijn oog behagen,
Moet hij dan de straf ontfaan? *bis.*
Liefde 't eerste mij verslinde.

LUBIJN.

't Is in mij dat zij beginde.

ANNETTE.

't Is die de eerste min verzinde,
En mijn hart dat zocht het zijn.

LUBIJN.

Neen, neen, mijn beminde,
Uw hart was de prijs van 't mijn.

TE SAMEN.

Laat ons tranen gunste vragen,
Ik bezwijk aan mijne plagen,

Laat ons tranen gunste vragen,
 Laat uw hart tot meed'lijd gaan.
 Kan { zij aan { mijn oog behagen,
 Kan { ik aan { zijn oog behagen,
 Moet { ik daar voor straf ontfaan? *bis*.
 Moet { hij daar voor straf ontfaan? *bis*.
 Uw druk baart alleen mij vreeze.

LUBIJN AAN DEN HEER.

'k Moet haar als neef behoeder wezen,
 Dit kind, deze jonge weeze,
 Moet zij suk'len dan alleen?
 Neen, neen.

TE SAMEN.

Laat ons tranen gunste vragen,
 Ik bezwijk aan mijne plagen,
 Laat ons tranen gunste vragen,
 Laat uw hart tot meed'lijd gaan.
 Kan { zij aan { mijn oog behagen,
 Kan { ik aan { zijn oog behagen,
 Moet { ik daar voor straf ontfaan? *bis*.
 Moet { hij daar voor straf ontfaan? *bis*.

* * *

Aria uit de kuiper.

Wijs: *Dans un verger Colinette.*

FANCHETTE.

In een Boomgaard, Colinette
 Zag eens schoone druiven staan,
 Zij dagt dat haar niemand lette,
 Strak sloeg zij de hand 'er aan,
 Slaat wel gade Colinette,
 Liefde waakt in deze Laan.

2.

Stil en in een hoek versteeken
 Kreeg het wigje haar in 't oog,
 Naauwelijks had hij haar bekeken,
 Of hij kwetst haar met zijn Boog;
 't Meisje zugte en was bezweken
 Als dit wigt haar zo bedroog.

3.

Ach! ach! Meisje 't zal u drukken,
 Zei de kleine field aan haar,
 't Zal mij deze keer gelukken,
 Maar zijt wijzer agter naar,
 't Meisje dat hier durft te plukken,
 Loopt dus meer als eens gevaar.

Aria.

Wijs: *Un matin brusquement.*

Op een bedroefde dag,
 De Trom sloeg bij 't ontwaken,
 Als Lise treurig zag;
 Haar Minnaar treden na den slag;
 Ach! zei ze 'k voel de ramp genaken,
 Zal ik u nooit wederzien?
 Vaar wel Lise ik moet vlien,
 Gij zult altijd mijn oog vermaken:
 Vaar wel Lise ik moet vlien,
 Verwinnen of mijn leven bien. *bis.*

2.

De min baart altijd smart,
 Ik gâ mijn uitgelezen;
 'k Verlies niet graag uw hart,
 Ik blaak thans in uw min verwart:
 Op deez' dag is mijn hart in vrezan;
 'k Zoek mijn rust maar ik vind die niet:
 Vaar wel Lise, wijl ik vlied,
 Wild in uw Lot geduldig wezen,
 Vaar wel Lise, wijl ik vlied,
 Verwin ik daar men 't leven bied. *bis.*

3.

In zoo'n omstandigheid
 Kwam droeve Lise genaken:
 De ramspoed begeleid,
 Haar Minnaar, en zegt nu gij scheid
 Ziet hoe dat mijn min aan 't blaken,
 Nu dat gij mij laat alleen,
 Ach! Colin gij gaat dan heen;
 Kan wel mijn ziel tot troost geraken?
 Ach! Colin gij gaat dan heen,
 En laat mijn ziel in droef geweest. *bis.*

4.

Colin aanvaard 't Geweer
 Wijl 't Leger gaat marcheeren,
 Lise roept keer op keer:
 'k Zie nooit mijn waarde Minnaar weer!
 'k Zie, zegt zij, mijn heil verkeeren,
 'k Zie mijn leet brave soldaat,
 Waarde vrienden wijl gij gaat,
 Ik kan die schoone niet ontberen;
 Waarde vrienden wijl gij gaat,
 'k Sterf in haar arm als gij mij laat. *bis.*

Marsch.

Wijs: *Un matin brusquement.*

CLEON.

Vaar wel mijn Filida!
 Ik moet mij gaan begeeven;
 Maar schoon ik van u gâ,
 De Liefde die volgt ons altijd nâ.
 Zult gij altoos voor mij leven?
 Zal ik steeds de uwe zijn?
 Vaar wel schoone ik moet heen,
 Niemand kan mijn min weerstreeven;
 Vaar wel schoone ik moet heen,
 'k Leef en ik sterf voor u alleen,
 'k Leef en ik sterf voor u alleen.

FILIDA.

Gij gaat dan tot mijn straf
 Na 't Rijk der woeste baren?
 Nu zoekt gij zelfs uw graf,
 o Hemel! staat van dit opzet af.
 Maar helaas gij moet gaan varen,
 Was ik slegts uw reisgenoot;
 Vaar wel Cleon het kan niet zijn,
 Ik zal dit hart voor u bewaren:
 Vaar wel Cleon het kan niet zijn;
 Vaar wel, vaar wel! gij blijft de mijn,
 Vaar wel, vaar wel! gij blijft de mijn.

JEANNETTE.

Vaar wel dan mijn Jeannette,
 Vaar wel in eeuwigheid!
 'k Zie u in 't eind verpletten,
 Een hart vol tederheid;
 Een hart beklemt vol zorgen,
 Waar in steeds lag verborgen
 Een tedere minnegloet,
 Vol streelend zoet. *bis.*

2.

Van vrienden hulp verlaten,
 Alom vervolgt, o pijn!
 Zij die mij te onregt haten,
 Moet ik als balling zijn;
 Zal ik die glansrijke oogen,
 Nooit weer aanschouwen mogen?
 't Lot rukt mij van u af,
 o Wreede straf. *bis.*

3.

Nooit druk ik weer die lipjes
 Zoo teeder als voorheen;
 'k Zal nimmer op die klipjes
 Weêr stranden, neen, o neen!
 o Nectar zoete kusjes!
 Bronäder van mijn lusjes;
 Aan wien herdenkt mijn hart,
 o Wreede smart. *bis.*

4.

Haar zoet aanminnige handje,
 Daar 't schoonst albast voor bukt,
 d'Aanstookster van mijn brandje
 Word van mij afgerukt.
 Ik zal u nooit weer vinden,
 Vaar wel dan mijn beminden,
 Om wien ik eeuwig kwijn,
 Helaas wat pijn. *bis*.

Aria. Of beede aan de zon.

Wijs: *Vous me grondez d'un ton severe.*

Rijst, Foebus rijst, verguld de kimmen,
 Herschept de duisternis in dag;
 Zo eindigt eens, mijn droevig ach!
 Wild op 's Hemels toppunt klimmen. *bis*.
 Dit Hart vol klagt,
 Vloekt reeds de nagt; *bis*.
 Wijl 'k hier, wijl 'k hier, mijn Julia verwacht. *bis*.

2.

Die schone komt zo dra g'uw stralen
 Van 's Hemels tinne heen en weer,
 Doet schijnen op dees Aardbol neer;
 En met Majesteit zult pralen, *bis*.
     Met gouden glans
     Aan 's Hemels trans; *bis*.
 Rijst, rijst! rijst, rijst! ik wagt mijn schone thans.

3.

Gij rijst wat vreugd, naar 't rijk der sterren,
 Klimt boven lugt en wolken-troon,
 Tot voor den stoel der hooge Goôn,
 Spreid g'uw luister reeds van verre: *bis*.
     Ik wagt geval;
     Hier in dit dal; *bis*.
 Julia! Julia! o Goôn! daar is zij al. *bis*.

4. Aan Julia.

Mijn Julia, mijn teerbeminde!
 Gij die mijn ziel met hoop vervuld,
 Ik wagt u hier met ongeduld;
 Kunt ge ooit trouwer Minnaar vinden? *bis*.
     Ik bad de zon;
     Aan Thetis bron; *bis*.
 Tot zij, tot zij, op nieuw heur reis begon. *bis*.

5.

Zal dan mijn min u nooit bekoren?
 Ach! laat mij eens mijn ander ik,
 Op dit volzalig oogenblik,
 Van uwe lipjes 't Jawoord horen: *bis*.
     Mijn Julia!
     Zeg ja, eer 'k gâ; *bis*.
 Wat vreugd! wat vreugd! ik hoor het lieve Ja. *bis*.

6.

Nu zullen wij met vreugd ons dagen
 Verslijten in een Huwlijks zoet;
 Vereenigt met een blijd gemoet,
 Nimmer onzen Echt beklagen. *bis*.
     Dat vrij de Nijd;
     Nu berst van spijt; *bis*.
 Nu gij, Julia! alreeds de mijne zijt. *bis*.

Klagt.**Wijs: *Dameet had lange tijd getragt.***

Aanbiddeijke God der min,
 Wanneer zal eens de dag genaaken,
 Dat gij, het hart van mijn vriendin,
 In teedere liefde zult doen blaaken.
 o Venus zoon! bevallig wicht,
 Ach tref haar hartje met uw schicht.

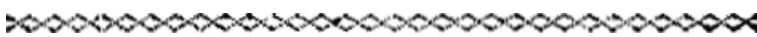
Ik smeeek vergeefs, helaas! ik zucht,
Doch Philis blijft mijn smart verachten.
o Wreede! die mij steeds ontvincht,
Moet ik van enkle min versmagten!
o Venus zoon! bevallig wicht,
Ach tref haar hartje met uw schicht.

De morgezoon rijst in het oost,
Maar ach! helaas! bij idre morgen,
Groeit mijn verdriet, ik vind geen troost,
Maar elke morgen, baard mij zorgen,
o Venus zoon! bevallig wicht,
Ach tref mijn Philis met uw schicht.

Vergeefs zoek ik, wanneer Diaan'
Haar zilver strooit, en zij haar luister;
Haar' glans verspreid op bloem en blaân,
Vertroosting in het scheinrend duister.
o Venus zoon! bevallig wicht,
Tref Philis hartje met uw schicht.

Zult gij dan eeuwig, Engelin,
 Uw minnaar vrugtloos laten smeeken!
 Daar hij, van ongeveinsde min,
 Zijn tedren boezem voeld ontsteken?
 o Venus zoon! bevallig wicht,
 Ach tref haar hartje met uw schicht.

G.M.

De vriendschap.

Had ik een Vriendin gevonden,
 Smolt haar ziel steeds in de mijn,
 'k Wierd op 't naauwst aan haar verbonden,
 'k Voelde geen verdriet nog pijn.

Edele Vriendschap, vreugd van 't leven,
 Bij den braven steeds bemind,
 Maakt dat ik opregt mag streven,
 En mijn leven rijker vind.

Uw vrolijkheid kan mij vermaken,
Uw zang verlost mij van smart;
Laat dan laster solpher braken,
Gij blijft altoos in mijn hart.

Kan mijn Vriendschap u vermaken?
Wenscht gij die zo wel als ik?
Laat dan nooit haar banden slaken,
Voed ze tot den laatsten snik.

Laat de deugd ons zaam verbinden,
Kend haar waarde en haare schat,
Zo zal men vernoeging vinden,
In de allerzwaarste smart.

Triumph de belle amour.

Wijs: *Wat kan ooit meer bekoren.*

o Aangename dagen,
Die men in Liefde slijt!
Gij kunt een ieder behagen,
Schoon dat gij word benijd:
Daar ieder bij zijn Liefje
In volle vrijheid leefd,
En daar de Min dat diefje!
Het meest te zeggen heeft. *bis.*

2.

Wat lieffelijke stonden
Verslijt men met Elkaar!
Door ware min gebonden
Schroomt men voor geen gevaar,
Daar ieder bij zijn Liefje,
In volle vrijheid leefd,
En daar de Min, dat diefje
Het meest te zeggen heeft. *bis.*

3.

Ach! welk gelukkige uurtjes
Verslijt men in dat zoet,
Als Venus vonkend vuurtjes
Ons jong hart blaken doet;
Daar ieder met zijn Liefje
In volle vrijheid leefd,
En daar de min dat diefje,
Het meest te zeggen heeft. *bis.*

4.

Hoe schijnvroom ook mag razen
Op 't geen de waereld doet,
Hij laat zig ras verbazen
Als hij gevoeld dien gloed,
Als hij eens met zijn Liefje
In volle vrijheid leefd,
En daar de Min dat diefje,
Het meest te zeggen heeft. *bis.*

5.

De Filosooph hoe statig,
Hoe zedig en geleert,
Word door de Liefde matig
Als Venus hem regeert;
Wanneer hij met zijn Liefje
In volle vrijheid leefd,
En daar de Min dat diefje,
Het meest te zeggen heeft. *bis.*

Een geval.

Wijs: *o Zielverrukkend avondston!*

't Was avond, en de zilvre Maan,
Scheen in haar vollen glansch,
Men zag millioenen starren staan
Aan 's Hemels ruimen transch.

Een doodsche stilte heerschte alöm,
In bosch, in hof en veld,
Alleen de gierige Ouderdom,
Zat rustloos bij haar Geld.

Op danspartij en *Assemblée*
Zag men een weitsche pragt,
Daar *Henry quatre* wel te vree,
Zijn *Belle Dame* bragt.

In het Bordeel, waar bij den wijn,
De minnaars van de vreugd,
Met Venus Nymphjes vrolijk zijn,
Verleide men de jeugd.

Leanders jonge en schoone vrouw,
De blanke Leonoor,
Zong wijl haar kind niet slapen wou,
Hoor hoor mijn kindje hoor.

Maar wat geschiede op dezen tijd?
 Een wonderbaar geval!
 Ei let! - zoo gij nieuwsgierig zijt,
 Wijl ik 't u melden zal.

Ik ging, - waar heên? - zegt, houd u stil
 Ontstelt u niet, - maar let,
 Ik ging met jeugdig Amaril,
 Gerust naar 't zagte bed.

G.M.

Cloé's oogen.

Wijs: *Gelijk de schoone bloempjes kwijnen.*

Mijn Cloé, 't Goddelijk vermoogen,
 Van uwe liefde wekkende oogen,
     Die troontjes van de poezle min,
     Die liefdekoorden, zielsvriendin; *bis*.

Die schitterende tweeling-zonnen,
 Zijn 't, die mijn kloppend hart verwonnen,
     Mijn boeide aan uw bevalligheên,
     Door goden waardig aangebeên. *bis*.

Een lonkje, ja! een enkel lonkje,
Van u, die daaglijks vonk bij vonkje,
In mijne ziel ontbranden doet,
Schenk mij een bron van hemelzoet. *bis.*

Als ik mij spiegel in de stralen,
Die uit uw godlijke oogen dalen,
Geniet ik 't toppunt van geluk,
Dan kent mijn boezem smart noch druk. *bis.*

Hoe loddrig zien zij op mij neder,
Ach hoe bevallig! ach hoe teder!
Is haare werking, als het zoet
Der poezle min ons smelten doet. *bis.*

Geen goud, geen schatten dezer aarde,
Mijn Cloé, zijn van zoo veel waarde
Voor mij, dan als gij uw gezicht,
Verlieft en teder tot mij richt. *bis.*

Dan zwem ik in een bad van weelde,
Zoo lieflijk ooit een minnaar streefde;
Dan kies ik voor die zaligheid,
Geen kroon, geen troon, geen majesteit. *bis.*

G.M.

De jonge vrouw.

Wijs: *Je le compare avec Louise.*

'k Geniet nu al de vreugd der aard,
Heb dank o Liefde! die mijn zinnen,
Het zalig huwlijk deet beminnen,
Dat mij een bron van wellust baart,
'k Mag nu, na mijn ziels verlangen,
Doris in mijn arm ontvangen;
Op het dons, op het dons,
't Zoet der liefde smaaken, -
't Zoet der liefde smaaken.

2.

Ach! hoe lief, als ik ontwaak,
Drukt mij Doris aan zijn lippen,
Waar van duizend kusjes glippen,
Duizend kusjes, zoet van smaak!
Meisjes, kies in mijne jaaren,
Boven al het echt vergaaren;
Ach het zoet! ach het zoet!
Laat zich niet beschrijven, -
Laat zich niet beschrijven.

3.

Gaat mijn Doris van mijn zij,
 De uurtjes schijnen voor mij dagen;
 Had de klok al tien geslagen! -
 Ach hoe vergenoegt en blij,
 Zou ik hem weer in mijn armen,
 Streelen, kussen en verwarmen;
 Daal o zon! daal o zon!
 In de wester kimmen, -
 In de wester kimmen.

G.M.

De morgenstond.**Stem: *Cloris die mijn hartje roofd.***

Hemelschoone Morgenstond,
 Wellust aller stervelingen,
 Gij wekt ons weêr op tot zingen,
 Roozestrooister, die in 't rond
 Alles wederom verguld,
 Met de blijde zonnestraalen,
 Gij strooid stofgoud door de dalen,
 Die gij met uw glans vervuld.

'k Hoor de schelle filomeel,
Goddelijke toonen zingen,
'k Zie de blijde lammren springen
Door de velden, daar 't gespeel
Van de zon, in 't kristalijn;
In de kabbelende stroomen,
't Visje zelf doet boven komen,
En den morgen dankbaar zijn.

Daar treed Grietje naar het veld,
Onder 't zingen van een deuntje,
Gints zit reets het poezle Teuntje,
Van haar Japik vergezeld,
Onder 't Koetje; daar ze al reê,
Zoete melk en vette roome,
Doet uit volle uijers stroome,
Straks voerd zij die blij ter steê.

Zie die schalke hengelaars,
Zoeken reets, in gintsche plassen,
't Vlugge visje te verrassen,
Zie, hoe springt de blanke Baars; -
Welk een blijdschap, welk een vreugd,
Schenkt gij ons, o gulden morgen!
Wekster tot de nutte zorgen,
Leevend voorbeeld onzer jeugd.

Op o slaapers! die uw tijd
 Nutteloos in 't bed gezonken,
 Daar gij zorgloos ligt te ronken,
 Zonder waare vreugde slijt.
 Tree naar buiten en beschouw'
 Duizend wonder', voor uw oogen,
 Ken de kragt van 't Alvermogen,
 Loof haar liefde, zorg en trouw.

G.M.

De bedroge vlieg.

Aardig vliegje, rad van leden,
 Teder diertje, rijk versiert,
 Wat is, bid ik u, de reden
 Dat gij om mijn kaarsligt zwiert?
 Heeft zijn luister u bevangen?
 Deed zijn glans uw oogjes aan?
 Schepseltje, staak uw verlangen,
 Gij bedriegt u door den waan.

2.

't Licht dat u houd opgetogen,
 Schijnt u helder toe, 't is waar,
 Maar helaas! gij word bedrogen,
 't Is vol hette en vol gevaar;
 Koomt gij nader 't kost uw leven,
 't Is een glans die u terstond
 Zal medogenloos doen sneven;
 Nederstorten op den grond.

3.

Vliegt dan daar 't u niet kan schaden,
Staakt voor ditmaal uw gebrom:
Vliegje, laat u doch beraden,
Keerd u naar de wanden om;
Blijst daar rusten tot den morgen,
Schuw het snood verleidend vuur,
Rept uw wijkjes zonder zorgen,
Zweef gints vrolijk op den duur.

4.

Heest mijn zeggen geen vermogen,
Snord gij echter rukloos voort;
Blijft gij nogmaals onbewogen,
Door dien toverglans bekoord?
Nog eens! nog eens! hoord na reden,
't Geen u aanlokt is fenijn,
Ach! daar stort het na beneden,
Krimpt in smert, en sterft van pijn.

Aria.

Moet mijn Suzon
Mijn tweede leven sterven?
Laat mij voor hem
Ter donkeren grafkuil gaan:
Moet u Zanet,
Haar waarden halsvriend derven!
Dan is haar hoop,
Haar troost, haar vreugd gedaan.

2.

Gij vader kund
Mijn Minnaars fout vergeeven:
Gij zijt niet wreed,
Ik val u zelfs te voet;
Al wat hij deed
Heeft hij om mij misdreven,
Straft gij Suzon,
Gij stort uw eigen bloed.

3.

Stopt gij uw oor
o Wreedartaat! voor mijn klagten,
Kan traan noch beê,
U niet bewegen? neen:
Ik heb dan niets
Meer van u gunst te wagten,
Straft gij Suzon,
Hij sterft doch nooit alleen.

De verliefde Venus.

Wijs: *Mijn hert is voor altijd verzeid.*

't Was op een schoone lente dag,
 Dat Venus kleine zoon,
 Gelijk dat schelmpje dikmaals plag,
 Op haar ijvooren Throon;
 Door dertele lonkjes uitgenoot,
 Sprong op zijn moeders zagte schoot,
 Vol vreugd, vol vreugd, vol vreugd.

Hij sloeg zijn armpjes teer en mals,
 o Hartetreffend paar! -
 Om haaren Paarld'amouren hals
 Met kinderlijk gebaar;
 Dog echter wat men zegt of niet,
 De God der min baart min verdriet,
 Altijd, altijd, altijd.

Terwijl de Schutter dus goedsmoeds
 Aan Venus Ieden hong,
 Treft haar een pijltje onverhoeds,
 Die ze in haar boezem vong:
 De scherpste die het guitje torst,
 Schoot hij in haare blanke borst,
 Heel rasch, heel rasch, heel rasch.

Zij stiet de vleijer van zig heen,
 Ach kon zij fier van hart,
 Ook van zig zelven zijn te vreen,
 Zij voeld de Boezem smart,
 Ach kon zij! maar - wat zal zij doen?
 Zij zelf voeld reeds de liefde woên,
 In 't hart, in 't hart, in 't hart.

Toen sloeg vrouw Venus godlijk schoon,
 Terwijl de min haar plaagt,
 Haar lonkende oogjes op Adoon,
 Tot wien zij liefde draagt;
 Het was een Herder fris en kloek,
 Gelijk God Mavors uit de broek,
 Gegroeit, gegroeit, gegroeit.

Fluks liep zij zonder wagten heen
 Na 't spiegel, om zig daar
 Wat mooi en netjes aan te kleên,
 Zij krult en poeijert haar;
 Zij trekt een schoon wit jakjen aan,
 Om na Adonis toe te gaan,
 In 't veld, in 't veld, in 't veld.

Zij vond hem zitten in zijn tent,
 En sprak hem aldus aan:
 o Herder gij die kruide kent,
 Ach wild eens met mij gaan!
 En toon mij aan wat bloem en kruid,
 De heete minnevlammen stuit,
 Ik brand, ik brand, ik brand.

Hij ziet hoe zij van liefde gloeid,
 En grijpt haar Handen aan,
 Hij zegt terwijl hij met haar stoeid,
 Mijn Engel laat ons gaan,
 Ik heb een kruit dat minnegloed
 Hoe zeer die brand, hoe zeer die woed,
 Geneest, geneest, geneest.

Zij gingen in een Mirthe Bosch,
 Of schemerige Laan;
 Daar reeg Adoon haar gordel losch,
 En tast haar zagjes aan;
 Daar deed hij wat zijn lust gebood,
 Terwijl het Venus niet verdroot,
 o Neen! o neen! o neen.

De kleine Mingod die zig juist
 In 't Bosch verstoken had,
 Begon te lachen in zijn vuist,
 Terwijl hij zag hoe dat
 Zijn moeder door Adoon gedrukt,
 Juist agterover lag gebukt,
 In 't gras, in 't gras, in 't gras.

o Minnaars komt 'er weer een tijd,
 Dat de Aardschgodinnen schaar,
 Dus met gevouwe handen vrijd
 De knaapjes hier en daar;
 'k Verzeker u geen Eeuw van goud,
 Bij mij dan ooit meer waarde houd,
 Hoezee! hoezee! hoezee.

Aria.**Wijs: *Je ne suis qu'une Bergere.***

Damon is mijn vreugd en leven,
Damon wil ik vrij van zin,
Hart en hand voor 't Outaar geven,
Damon is het die ik min;
Waarom mag o groote Goden!
Waarom mag mijn min hem niet
Tot het heilig Offer noden?
Strengte wet die 't mij verbied.

2.

Is mijn Damon dan geboren,
En voorzien met zulk ontzag,
Om een Meisje te bekoren,
Zonder dat zij 't zeggen mag?
Dwaze wet der stervelingen,
Gij die 't strengste denkbeeld voed,
Moet ik dan mijn min bedwingen?
Wijl de wet mij zwijgen doet.

Amaril.

Bij 't springen van een bron,
Omringt van koele beken,
Was Amaril geweken
Voor 't branden van de zon;
Doch zittend in het kruid,
Kon zij zig niet bedwingen,
Maar bersten onder 't zingen
In deze klaagtoon uit. *bis.*

Helaas! gelijk de tijd,
Heeft ook de Liefde vlerken;
Wij raken eer wij 't merken,
De jeugd en wellust kwijt.
Een vers ontloke bloem,
Heeft schielijk uitgeschenen;
Maar is de jeugd verdwenen,
Met haar verwelkt den roem. *bis.*

'k Heb vijftien jaar geleefd,
Nu wil ik gaan beminne;
Wijl elke Herderinne
Hier eenen Minnaar heeft;
Dog 'k ben nog maar een kind,
Dies wil ik eerst gaan vragen,
Hoe ik mij moet gedragen,
Wanneer men mij bemind. *bis.*

Als Damon aan dees vliet
 Mij komt zijn liefde bieden,
 Moet ik hem dan ontvlieden?
 Neen, neen dat doen ik niet.
 Hij zou van druk doorboord,
 Gewis zig zelve dooden,
 Waar bleef ik dan? o Goôn!
 'k Was oorzaak van die moord. *bis.*

Wanneer hij in het groen,
 Mijn blanke hals komt strelen,
 Of wel een zoentje stelen,
 Mag hij dat dan niet doen?
 Wel waarom zou hij niet
 Mij daar een zoentje geven?
 Wat is daar aan misdreven?
 Als het siegts niemand ziet. *bis.*

Als hij mijn teer geleid
 Wat zou mijn hart hem schenken,
 Om aan mij te gedenken
 Wanneer hij van mij scheid?
 Want zeker als de Min
 Ons eens heeft aangedreven,
 Hoe wij dan moeten leven,
 Geeft zij ons in den zin. *bis.*

Mijn hond, mijn herderstaf,
 Die kan ik niet ontberen:
 Hoe zou 'k mijn veê regeren
 Als ik die aan hem gaf?
 Ik gaf hem graag een Lam,
 Zo niet om mij te plagen,
 Mijn moeder alle dagen
 De kudde tellen kwam. *bis.*

'k Zou van mijn kaas en brood
 Waar van ik hier moet leven,
 Hem gaarn de helft geven
 Al was mijn honger groot:
 Zijn bijzijn eer ik 't wist
 Zou mij den honger stillen;
 Ja hoe hij het zou willen,
 'k Zou zeggen zie daar is 't. *bis.*

Want als de Liefde ons bind,
 En zig in 't hart komt vesten,
 Dan is het al ten besten
 Voor hem die men bemind:
 Dat dan mijn Minnaar kom',
 Ik zal hem met verlangen,
 In mijnen arm ontfangen,
 Als mijnen Bruidegom.

Treurlied, op het afsterven van Charlotte Roulin. (*)

o Mijn ziel! leg uw verwagting
 nu voor eeuwig, eeuwig af!
 Hoop, de hartvriendin des Sterflings,
 daalt met LOTJE in 't stille graf.
 Nu is me alles onverschillig,
 Wat ge, o vleijende aarde, biedt,
 Alles lastig, duister, aaklig:
 ach! mijn LOTJE... is 'er niet. *bis.*

(*) *Dit dichtstuk, het welk het puik van Neêrlandsch Dichtersessen eer aandoet, zouden wij in zijn geheel hebben geplaatst: doch in aanmerking nemende, dat dit Bundertje meerder geschikt is voor de Zanglievenden, dan wel eigenlijk voor den Lezer; ook dat het geachte werk, waar uit wij het hebben overgenomen, meest al in handen is der Beminnaaren van de edele Poëzij, zoo heeft ons goedgegagt van het eerste en voornaamste gedeelte gebruik te maaken, en dus dit werkje, alwaar wij de beknoptheid in allen deelen zoeken te betragten, met geen verzen van eene groote uitgestrektheid optevullen.*

't Hartverbrijslend zwarte denkbeeld

waart geduurig door mijn geest:

Roept mij toe: 'uw dierbre LOTJE

leeft niet meer; zij is geweest!'

Alles, alles is verloren;

alles viel uit zijnen kring.

'k Voel geen eene harts-tocht werken,

dan die der Vertwijfeling! *bis.*

Lichaams-kragten, ziels-vermogen,

lust tot wijsheid, overleg,

Vlijt, gezondheid, liefde en vriendschap,

alles is met LOTJE weg!

o Mijn geest! gij kunt niet denken,

doodlijk, doodelijk beklemd.

Zuchten! Ach, ik kan niet zuchten...

al mijn traanen zijn gestremd. *bis.*

'k Dwaal in 't huilend oord des Wanhoops;

'k Zie geen 't minste schemerlicht.

't Koude zweet vormt kille druppels

op mijn bleek verstijfd gezicht.

Rijdt u open, o mijn boezem!

Geef, geef doorgang aan een zucht!

Zulk een doodsangst! 'k zal bezwijken...

scheur u open - geef mij lucht. *bis.*

Reine bron van stille traanen,
 waarom, waarom stroomt gij niet?
 Konde ik weenen, konde ik snikken,
 konde ik kermen van verdriet!
 o BELCOUR, mij altoos waardig!
 mijn Vriendin! - laat mij alleen.
 Doet gij weêr een ader oopen?
 daar's mijn arm; maar ga dan heen. *bis.*

o Vertrouwde van mijn LOTJE,
 zo ik ooit uw ziel bewoog
 Tot een deugzaam medelijden,
 wijk dan uit mijn staarend oog.
 U te zien verzwaart mijn lijden...
 hoe? gij ziet mij weenend aan!
 Drukt mij op u reinen boezem...
 daar ontschiet mijn oog een' traan.

De winter.

Wijs: *Hoe zoet is 't daar de vriendschap woond.*

o Wintertijd wat zijt gij zoet,
 Wanneer de vorst, het nat
 In spiegland ijs hervormen doet,
 En strijkt de stroomen glad;
 Daar 't faam gestremde kristalijn,
 Uw strengheid doet vermaaklijk zijn,
 En zoet, - en zoet - en zoet.

Dan snelt de vaderlandsche jeugd,
 Op blanke schaatsen voort,
 En vliegt op 't ijs, geheel verheugd,
 Van 't een naar 't ander oord.
 Dan kneld geen kou, het jeugdig hart;
 Dan baart den wintertijd geen smart,
 o Neen, - o neen - o neen.

Men bind de staalen vlerken aan,
 En vliegt dus, onvermoeid,
 Langs Maas en Merwe waterbaan,
 Terwijl de blijdschap groeid;
 Dus schenkt de winter, op zijn beurt,
 Een heil deez' lofzang waard gekeurt,
 Door ons, - door ons - door ons.

Men zet zijn Philis in de sleê,
 En voert haar waar men wil:
 De lieve Liefde rijdt ook meê,
 Dat guitje houdt zich stil,
 En stookt dus vast, aan allen kant,
 De troetelende minnebrand,
 In 't hart, - in 't hart - in 't hart.

Zoo eens het sleetje klappen mogt,
 Wat dat 'er al geschied,
 Op sneeuw en saam gevrooze vogt,
 Maar sleetjes klappen niet.
 En zijn de handen koud en stram,
 Op 't stoofje van het lieve lam,
 Is 't goed, - is 't goed - is 't goed.

De tentman roept *Leg aan! Leg aan!*
 Terstond is men gereed,
 Om in de riete tent te gaan,
 Het Suikerbier is heet;
 Dat doet het lieve meisje goed.
 Maar tentman, maak het doch wat zoet,
 Met k'neel, - met k'neel - met k'neel.

Anijs, Liqueur of Brandewijn
 Met suiker, is ook reê.
 Maar hier mogt wel een punsje zijn,
 Voor 't Meisje in de sleê.
 Hoe koud zij ook van buiten schijn'
 Haar hartje zal wis gloeiend zijn,
 Van min, - van min - van min.

Den Avond valt, de lucht word koud,
 Fluks naar den warmen haart,
 Daar heeft men 't minlijkst onderhoud.
 Bij 't wijntje; of, de kaart
 Maakt men den langen avond kort,
 Die door het spel gesleeten word,
 Met vreugd, - met vreugd - met vreugd.

Wie lacht dan niet om winterkou,
 Als hij zich dus vermaakt!
 En eindelijk, met een lieve Vrouw
 De zoetste zoetheid smaakt,
 Gedoken in het warme dons.
 De winter is niet streng voor ons.
 o Neen, - o neen - o neen.

G.M.

De wijn.

Wijs: *Wij dragen met gelijke zinnen.*

Hoe zouden wij den wijn niet minnen,
Die Nectar drank der aardsche goôn!
Hij was gewis beroofd van zinnen,
Die 't lieve wijntje heeft verboôn.
Ik hou het met de noble bazen,
De blijde legers van de glazen.
o Goddelijken wijn!
Wie kan uw vijand zijn?
Uw vijand zijn?

Is men gebruid door tegenheden,
Baard u de tegenspoed verdriet,
Waarom die langer doch geleden?
Kiest slegts den wijn, en anders niet,
Die Doctoer zal u ras herstellen,
En u 't verdriet niet langer kwellen.
't Verdriet is voor de droes,
Drinkt men een frissche roes,
Een frissche roes.

Het wijntje geeft den zwakken kragten,
 En maakt den blodaart tot een held;
 Het doet ons zelfs als vorsten achten;
 Ja zelfs, ons rijk zijn; zonder geld;
 Dan werkt verbeelding op de zinnen;
 Dan kan men Koningen verwinnen;
     Dan snapt de lompe maat,
     Gelijk een advocaat,
     Een advocaat.

De blode Minnaar durft het Meisje,
 Naauw vragen om één enkle zoen;
 Maar drinkt den Jonker nog een reisje,
 Dan durft hij rasch wel meerder doen.
 Cupido door de wijn bevangen,
 Krijgt blosjes op zijn lieve wangen,
     Dan schiet die kleine guit,
     De beste pijltjes uit,
     De pijltjes uit.

Al heeft de tijd ons oud doen worden,
 Den wijn maakt ons weer jong en rad;
 Het besje dat daar strak nog knorden,
 Word goed en vriendlijk, heeft het nat
 Des koelen wijns haar hoofd bevangen;
 Nu zou zij bijna nog verlangen,
     Hoe krom en oud en koud,
     Om weer te zijn getrouwd,
     Te zijn getrouwd.

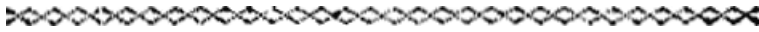
Laat ons dan 't lieve wijntje drinken,
 Zoo lang wij leven op deez aard,
 Zoo lang men 't glaasje nog hoord klinken,
 En 't druivenbloed ons blijdschap baard,
 Zingen wij Vader Liber's glorie.
 En eindelijk brand men nog fictorie,
     Van 't leêggedronken vat,
     Weleer gevuld met nat,
     Gevuld met nat.

Dan zal men op de grafzerk houwen,
 Waar onder wij begraven zijn;

*Staa wandelaar wil 't graf beschouwen,
 Van Hem, die, in den koelen wijn,
 Met helden moed zich heeft verdronken.
 En meerder glazen vol geschonken,
 Dan de allergrootste held,
 Ooit koppen heeft geveld,
 Ooit heeft geveld.*

G.M.

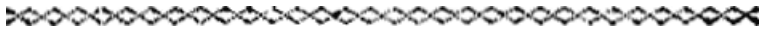
Lof der gevoeligheid.

Wijs: *Des amours d'été.*

Hoe schoon het Roosje ook moge prijken
Bij de aankomst van den dageraad,
Men ziet haar gloeiend schoon bezwijken,
Zoo dra de zon naar 't westen gaat;
Zoo kwijnd ook zonder tegenheden,
De schoonste schoonheid in verdriet,
Een fris gelaat en fraaije leden
Zijn schoon, maar zonder teerheid niet.

Natuur schijnt 's winters als te sterven;
Maar als de Lente 't veld ontdooit,
Mag zij weer al haar schoon verwerven,
Word zij met kleurtjes opgetooid:
Dit, Philis! schetst u zulke harten,
Die 't zelfde zijn in vreugd en druk;
't Gevoelig zijn voor minnesmartten,
Voorspeld den Minnaar 't hoogst geluk.

De waarde van 't kusschen.

Wijs: *Avec les jeux dans le village.*

Een teder kuschje is al de waarde,
Van een oprechte en kuische min;
Gun hem die u zijn hart verklaarde,
Dien lieven prijs van mijn vriendin:
Leander bied u schoone bloemen,
Ik heb niet dan een teder hart:
Maar dat op waar gevoel kan roemen,
Gevoel van zoete Liefde-smart. *bis.*

Leander laakt het kluisters dragen,
Hij lagt met alle minnepijn;
De glorie, dat hem kon behagen,
Is 't geen hij zoekt; hij mind in schijn:
Hoe kunt gij dan mijn hart versmaden?
't Is doch ontwijffelbaar, gewis,
Dat het *Coquette*, een schelms verraden,
En een vergif der Minnaars is. *bis.*

Aan het schoothondje van Clotilde.

Kleine Tietje, aartig hondje,
 Dat het Coralijne mondje
 Van Clotilde kusschen meugd;
 Ik benij u, duizend werven,
 't Hemelzoet dat ik moet derven,
 En waar voor ik wilde sterven,
 Diertje, wat smaakt gij al vreugd!

Hoe vrijmoedig zet ge u pootje,
 Op Clotildes poezle schootje,
 Dat ik nooit genaken mag.
 Mogt het eenmaal mij gelukken!
 Gij mengt zelf haar borstjes drukken,
 't Gaze doekje open rukken;
 't Plaatsje dat mijn oog nooit zag.

Ja zoo dikwerf 't u mag lusten,
 Kunt gij bij mijn Engel rusten,
 Op het lusjesvoedend bed.
 Daar haar blanke poezle leden,
 Zien, van boven tot beneden,
 Een geluk, dat mij, tot heden,
 Zoo medoogloos, word belet.

Hekuba, mogt ik uw dagen
 Nog beleven, 'k zou u vragen,
 Om een onwaardeerbare gunst;
 'k Zou mij, wat de nijt mogt praten,
 Tot een hondje vormen laten,
 En dien beesten staat niet haten;
 Dankbaar zijn aan uwe kunst.

Dan, dan sprong ik naar Clotilde,
 Kwispelstaartent; ach! hoe wilde
 Ik haar streelen, kusschen, 'k liet,
 'k Liet geen plaatsje zonder kusjes,
 Ik zwom in een zee van lustjes,
 Ach, hoe zagtjes, hoe gerustjes,
 Sliep ik in haar armpjes niet!

G.M.

De gevange vogel.

Wijs: *Wie zag ooit schoonder schoone.*

o Vrijheid! vreugd van 't leven,
 Die 'k eeuwig misschen moet;
 Wat heest mij aangedreven,
 Dat ik uw strelend zoet,
 Zoo rukloos ging verachten,
 En naar het lokaas tragten,
 Dat, in 't bedrieglijk net
 Mij loos was voorgezet? *bis.*

De dwingland die mij kluisterd,
En in deez kerker sloot,
Heeft al de vreugd verduisterd,
Die ik weleer genoot.
Ik vloog door veld en boomen,
Langs frissche waterstroomen,
Daar 't rijzend morgenrood,
Mij nieuwe wellust bood. *bis.*

Ik zong in volle vrijheid,
Mijn aangebooren toon;
Ik kende niets dan blijheid,
Aan ruimer vlugt gewoon.
Nu zit ik hier gevangen,
'k Zie den barbaar verlangen,
Dat ik met droef gekweel,
Zijn ezelsooren streel. *bis.*

Mijn treurzang kan hem streelen,
Helaas! mogt mijn gezang,
Hem eenmaal slegts verveelen!
Maar neen; hoe droef, hoe bang
Ik in mijn zang mag klagen,
Hij kan hem nog behagen.
Vervloekte dwinglandij,
Ach! waar ik eenmaal vrij. *bis.*

Dan zong ik blijde toonen
 Voor mijn gepluimt geslagt,
 Dat in het groen mag woonen,
 En daar mijn val belacht.
 In dezen ijzren kerker,
 Vervloek ik den bewerker
 Van mijn verdriet en leet.
 o Mensch wat zijt gij wreet! *bis.*

G.M.

De zee-man

Wijs: *Avec les jeux dans le Village.*

Voor hem die lust heeft om te varen,
 Ten dienste van het Vaderland;
 Voor hem rek ik de taaije snaren,
 En geeft als broeder hem de hand:
 Ik laat mij door Nephthun geleiden,
 'k Leef vergenoegd en blij te moe;
 'k Zal nimmer van de Zeevaard scheiden,
 Maar vaar tot 't eind mijn's levens toe. *bis.*

2.

Men kan aan boord in vreugde leven,
 Men weet daar van geen tegenspoed,
 Aan elk een is die vreugd gegeven,
 Wanneer men slegts zijn plicht voldoet:
 Ik laat mij door Nephthun geleiden,
 'k Leef vergenoegd en blij te moe;
 'k Zal nimmer van de Zeevaart scheiden,
 Maar vaar tot 't eind mijn's levens toe. *bis.*

3.

Wat kan 'er meer vernoeging geven,
 Als d'Edele dienst voor 't Vaderland?
 Al kan men op die tocht ook sneven,
 Wie tragt niet naar zoo'n hoogen stand?
 Laat u dan door Nephthun geleiden,
 Leef vergenoegd en blij te moe;
 Wilt nimmer van de Zeevaart scheiden,
 Maar vaar tot eind uw's levens toe. *bis.*

4.

Wanneer men komt in vreemde Landen,
 Daar werd een Zee-man hoog geacht;
 Zoo wel bij hooge als laage standen,
 Veel meer dan ooit een Landman dacht.
 Ik laat mij door Nephthun geleiden,
 'k Leef vergenoegd en blij te moe;
 'k Zal nimmer van de Zeevaart scheiden,
 Maar vaar tot 't eind mijn's levens toe. *bis.*

5.

Men kan ook bij de Juffers komen,
 Men heeft daar toegang op 't salet,
 Voor hen die voor geen onheil schromen,
 Spreid men het zagte Liefdebed.
 Ik laat mij door Nepthun geleiden,
 'k Leef vergenoegd en blij te moe;
 'k Zal nimmer van de Zeevaart scheiden,
 Maar vaar tot 't eind mijn's levens toe. *bis.*

6.

Wanneer men door de woeste baren,
 Waar voor den lassen Landman beeft;
 Steeds word omsingeld door gevaren,
 Den Zee-man echter vrolijk leeft:
 Ik laat mij door Nepthun geleiden,
 'k Leef vergenoegd en blij te moe;
 'k Zal nimmer van de Zeevaart scheiden,
 Maar vaar tot 't eind mijn's levens toe. *bis.*

7.

Wanneer men dan weer t'huis zal varen,
 Is 'er niets dat de vreugd weerstreeft,
 Dan tart men stormen en gevaren,
 Den Zee-man altijd vrolijk leeft;
 Ik laat mij door Nepthun geleiden,
 'k Leef vergenoegd en blij te moe;
 'k Zal nimmer van de Zeevaart scheiden,
 Maar vaar tot 't eind mijn's levens toe. *bis.*

8.

Wanneer men dan de Hoop laat vallen,
 Ik meen het Anker in het zand;
 Dan hoord men juichen van de wallen,
 Zijt welkom in het Vaderland.
 Ik laat mij door Nephthun geleiden,
 'k Leef vergenoegd en blij te moe;
 'k Zal nimmer van de Zeevaart scheiden,
 Maar vaar tot 't eind mijn's levens toe. *bis.*

Aria.

Wijs: *Avec les jeux dans le village.*

Wanneer uw oog mijn ziel verrukte,
 Bragt liefde mij zijn wellust aan:
 Ik voelde dat de min mij drukte,
 Maar ach! mijn hart was niet voldaan.
 Ik zag de liefde voor mijn oogen,
 Ik zag het kloppen van uw hart,
 o Goôn wat heeft de min vermogen!
 Verandert vreugd in wreede smart. *bis.*

Ik kon die smart niet langer dragen,
Mijn hart was reets in uwe magt;
Een moordpriet of verliefde dagen,
Had mij de Liefde meê gebragt.
Ik zag, ik peins, ik kon niet spreken,
Geen Blixem trof zoo zeer een mensch,
Als liefde die mijn hart deed breken,
Verlangend na mijn zielen wensch. *bis.*

Door teerheid van u aangedreven,
Verkreeg mijn wensch een nieuw geluk;
De liefde kon mij wel doen sneven,
Zoo teerheid liet ooit Min in druk:
De oogen, liefde, blijde teken,
Dat alles bragt mijn ziel in vlam,
De Min-godin die wil zig wreken,
Aan hem die haar heur hart ontnam. *bis.*

Deez wraak o schoone! doet mij beven,
Maar ach een woord verband die vrees,
Uw mond schonk mij een ander leven,
Terwijl uw hart mij trouw beweest.
Mij schonk de Liefde aller lusten,
Aanzag mij door de wil der Min,
Wanneer dat daar mijn mond u kusten,
En zugt mijn aardsche Mingodin. *bis.*

Voor u alleen zal Liefde waken,
 Voor u alleen leef ik op aard,
 Door u zal ik de wellust smaken,
 Die ons de Mingod heeft bewaard.
 Die Eeuwig zal mijn ziel verrukken,
 En Eeuwig blijft mijn hart verteêrd;
 Ja dat geen Godheid kan ontrukken,
 Aan haar die alleen liefde leert. *bis.*

Roosje.

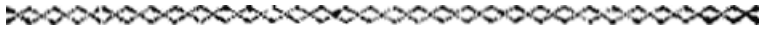
Vlugge stroompjes, heldre beeken,
 Die met aangenaam ackoort,
 Vrolijk kabblen, langs den boord,
 Van deez' aangename strecken;
 Draag getuigen van 't verbond
 Dat Dameet' met Rozemond,
 Aan uw oevers heeft gesloten,
 Welk een blijk van zuivre min,
 Hij, van zijne zielsvriendin,
 Aan uw' zoomen heeft genooten.
 Zwijg, waar gij ook heenen schiet,
 Die opregte liefde niet.

Hooggetopte Lindeboomen,
Blijde bloempjes, weelig kruid,
Meld dat Roosje wierd de Bruid.
Gij, gij hebt haar min vernoomen,
Daar ze in schaduw van uw blaân,
Met Dametas min begaan;
Gunstig hoorde naar zijn smeeken;
Daar haar min uit de oogjes blonk,
Toen zij 't hart den herder schonk,
En voor zijn gevele bezweken,
't Lieve Jawoord glippen liet,
Zwijg, ei zwijg die liefde niet.

Zangerige Philomeelen,
Schoon gevederd vliegend choor,
Dat, zoo vaak, ons hart en oor
Door uw schel geluit kunt streelen,
Meld in uwen blijden zang,
Gantsche zomerdagen lang,
Voor het oor der veldelingen,
Met wat liefde, met wat lust,
Zij den Herder heest gekust;
Mengeld, bij uw vrolijk zingen,
Hunne blijdschap in uw liet,
Zwijg, ei zwijg die liefde niet.

Vlugge Sefhir, die de bladen,
 Die de bloempjes, naar uw lust,
 Zagtjes lispènd, dartel kust,
 En de vlugge stroom najaden,
 Om haar' poezle leden vat,
 Als zij baân in kabblend nat,
 Meld, waar heen gij ook meugt fluistren,
 Hoe verliefd, hoe zagt en teêr,
 Roosje zeeg op roosjes neêr,
 Gij, gij mogt die min beluistren,
 Daar gij school in 't schomlend riet,
 Zwiĳg, ei zwiĳg die liefde niet.

G.M.

De morgen.

Wijs: *Schoonste kind voor uwe voeten.*

Rijs o Foebus! met uw' stralen,
 Uit het blozend morgenrood,
 Gij verguld reeds berg en dalen,
 Daar gij 't al tot zingen nood',
 Zoet gestemde Philomeelen,
 Roeren reeds hun orgelkeelen.
 't is alles blijdschap, alles vreugd,
 Daar uw komst het hart verheugd.

Damon heeft den stal ontslooten,
 Drijft zijn wit gewolde vee,
 Naast zijn blijde veldgenooten,
 Naar een klaverrijke steê.
 'k Zie de lam'ren dartlend grazen,
 En op malsche klaver azen.
 Lieflijke Morgen, vreugd van 't hart,
 Uwe komst verdrijft de smart.

Daar kooft Philis veldwaards treden,
 Lachend snelt zij naar mij toe.
 Liefde leerd mij teederheden.
 Op dat ik mijn wensch voldoe!
 Duizend kusjes, tedre lonkjes,
 Stooksters van de minnevonkjes,
 Offren wij u, o Morgenstond!
 Liefdekoozend mond aan mond.

Ach! hoe heerlijk is den Morgen,
 Als de Liefde harten smelt!
 Hier in ligt een zoet verborgen,
 Nimmer door een tong vermeld.
 't Morgen-offer opgedragen
 Aan haar die u kan behagen,
 Schenkt ons een hemel, op deez aard,
 Die geen heilstaat evenaard.

G.M.

De lente.

Wijs: *Zonder liefde, zonder wijn.*

Welkom lachend Maisaizoen!
 Welkom blijde dagen,
 Die de velden jeugdig groen,
 Bloem en kruid doen dragen.
 Flora opend haren hof,
 En schenkt keur van bloemen;
 Zij geeft ons weêr ruime stof,
 Om haar gunst te roemen.

't Hofje van mijn Rozalijn,
 Pronkt met nieuwe geuren;
 Bloempjes die aanbidlijk zijn,
 Duizend schoone kleuren
 Menglen zich hier door elkaâr,
 Roosjes, angelieren,
 Haken reets om 't blonde Hair,
 Van mijn Bruid te sieren.

Koom mijn schoone, treed met mij,
 Daar de Bloemen pralen,
 En de voglen, vrij en blij,
 Ons op zang onthalen.
 Alles is nu loutre min,
 Alles enkel liefde,
 Koom puikschoone veldgodin,
 Die mijn hart doorgriefde.

't Roozebedje wagt ons al,
't Wagt op ons o schoone!
In het gintsche Mirthedal,
Mag de liefde woenen.
Daar, daar zullen we, eens gezind,
In de weelde baden,
En nu alles kust en mind,
Onze lust verzaden.

G.M.

Het presentje.

Wijs: *Waar of mijn Rozalinde blijft?*

DORIS.

Een kusje lieve Galathe.
Zijt welkom zielsvriendin.
Wat brengt gij voor uw Doris meê,
Bekoorlijke Engelin?
Ik heb voor u iets meê gebragt,
Ei raad eens wat het zij? -
Gij hebt het zeker niet verwagt.
Maar: wat brengt gij voor mij?

GALATHE.

Dit kransje Doris, van Lauwrier
 Doorvlochten met gebloemt',
 Met Roosjes, Tulp en Angelier,
 Waar op mijn Hofje roemt;
 En Tijdeloosjes, schoon van glansch,
 Dit vlocht ik voor uw hoofd.
 Ontvang van mij deez' liefdekrans,
 U word nog meer beloofd.

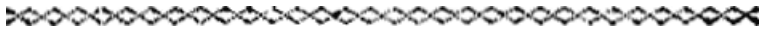
DORIS.

Heb dank mijn Engel; maar ziet eens
 Wat ik u heb gekogt,
 Ik heb voor u iets ongemeens,
 Iets aartigs uitgezocht.
 Een gouden Hairnaald! gun dat ik,
 Mijn teedre Engelin,
 Die in uw blonde vlegten schik.
 Zie zoo, hij steekt 'er in. -

G.M.

Het zoetste

Wijs: *Annette vijftien jaar omtrent.*

Op uwen Boezem Engelin,
Dien troon der dartelende min,
Geniet ik hemel - lekkernij,
Geniet ik kusjes, o minnelusjes!
Hoe streelt gij mij. *bis.*

o Dal van weelde! o bron van vreugd!
o Rozegaart der malsche jeugd!
Aan zulke bergjes van albast,
Klinkt mij de liefde, die mij doorgriefde,
Voor eeuwig vast. *bis.*

Dat vrij de held met helm en zwaard,
Op Mavors slagveld lauwren gaart;
Ik sterf veel liever in den schoot,
En op de tipjes, van roosjes lipjes,
De liefdedood. *bis.*

Dat vrij den suffer in een hoek,
Zijn tijd verspild in boek bij boek.
Ik lees in 't boek van Cithiré,
Daar deelen lonkjes, en liefdevonkjes,
Mij wellust meê. *bis.*

Een ander vaart door 't golvend nat,
 Of, drinkt zich vol uit Bachus vat,
 Ik niet, den Boezem van Klimeen,
 Die 'k duizend malen, voel rijzen, dalen,
 Steld mij te vreên. *bis.*

Liander draaft, met Schais en Paard,
 Of vind zijn vreugd, bij bal en kaart;
 Ik met, ik speel met Philida,
 Daar vind het speelen, bij 't kusschen, streelen,
 Geen wedergaâ. *bis.*

G.M.

Nonne berouw.

Wijs: Zingen wij tot Zoutmans glorie.

Hier moet ik mijn lentedagen,
 Mijne ontlooke maagdejeugd,
 Zien verdwijnen, dus beklagen, -
 Liefde, ver van uwe vreugd.
 Ach! met dit gebedeboekje,
 Hulpeloos, gestaag alleen,
 In een Cel; een duister hoekje,
 Smelt ik, smelt ik in geweën.

2.

Aaklig klooster, droeve kerker,
 Dal des doods, waar in ik lij',
 Gij beklemd me allengs hoe sterker.
 Lieve Liefde waar ik vrij!
 Vroede liefde ik voel mij gloeijen,
 Door uw' prikkelende kragt,
 Gij doet slegts mijn wanhoop groeijen;
 Daar gij mijne smart belacht.

3.

'k Voel 't, o! ja: ik ben gebooren
 Om te minnen, en dat zoet
 Moet ik haaten, moet ik smooeren,
 Enkel in een traanen vloed! -
 'k Wil, maar kan u niet ontvlugten.
 Wreede min, hoe klopt dit hart!
 'k Smeld van liefde, o bange zuchten!
 Welk een wreede boezem smart! -

4.

Mogt ik slegts, slegts ééns een Minnaar,
 Welk een woord! - een Minnaar zien,
 En aan zulk een smart verwinnaar,
 Teedre, malsche kusjes biên.
 Hem omhelzen, vurig drukken
 Aan dit hart! - maar neen: o dood!
 Wil mij aan deze aard ontrukken,
 Ach mijn lijden is te groot!

5.

Waar is uitkomst? - aaklig duister!
Zee van rampen en verdriet! -
Al mijn schoonheid jeugd en luister,
Is dan sleges één enkel niet! -
Enkel niet! - dat dan mijn traanen,
Grievend hartzeer, wreede pijn
Mij een weg ten grave baanen,
En mijn vlamme doofsters zijn.

6.

Jonge Telgen, zie mijn voorbeeld,
Eer u valschen schijn verblind;
Kend mijn banden, zie, en oordeeld
Eer gij u te rasch verbind,
Aan het strenge Kloosterleven.
Denk, dat, als uw lentetijd
't Vuur der min door 't hart doet zweeven,
U 't berouw te laat bestrijd.

G.M.

Aria.

Wijs: *De zang uit jonker windbuil.*

Ik min een Meisje; poezel van leden,
 Malschjes van mondje en netjes besneden,
 Bloozend van koojtjes, en teder van hart.
 Maar het lief schaapje ontbreekt het aan schijven;
 Daarom zoo moet ik haar laten blijven.
 Geld is den balzem voor allerlei smart. *bis. Coris.*

Wat baten duizend lekkere kusjes,
 't Dooven van vonkjes, het boeten van lustjes,
 Stadig in Venus strikjes verward,
 Als men geen gangbre specie hoort klinken,
 En men geen nuttige schijven ziet blinken?
 Geld is den balzem voor allerlei smart. *bis. Coris.*

Is men in 't huwelijksfuikje gevangen,
 Smaakt men wel liefde, voldoet zijn verlangen,
 Maar ach! het zorgen valt dan zoo hart;
 Is dan de beurs niet gespekt naar behooren,
 Dan ziet men zuinig, dan krappt men onze ooren.
 Geld is den balzem voor allerlei smart. *bis. Coris.*

Jonkertjes laatje zoo rasch niet verleiën,
 Hoe ook twee lonkende oogjes u vleiën,
 Gij zijt zoo dra in het netje verward!
 Dan komt de zorg voor potjes en pannen,
 Allerlei meubeltjes, tafels en kannen
 Geld is den Balsem voor allerlei smart. *bis. Coris.*

Schenkt u de liefde dan aartige vrugtjes,
 Dan geeft het huwelijk allerlei klugtjes;
 Dan val het kraampje de vader zoo hart.
 't Vroedwif, de baker, het wiegje, de luuren,
 Doen u dan rasjes de vreugde bezuuren.
 Geld is den Balzem voor allerlei smart. *bis. Coris.*

Laat u dan raden, en zoekt naar een Meisje,
 Liefjes van inborst, en poezel van vleisje.
 Maar ook wier beursje van geld is voorzien.
 Geld is het ziertje van allerlei zaken.
 Geld kan alleen u de liefde volmaken;
 Geld doet gestadig de zorrigen vlien. *bis. Coris.*

G.M.

Aan de Maas nimpfjes.

Wijs: *Hoe zoet is 't daar de vriendschap woond.*

o Zang gezinden Maagdenstoet,
 Die aan den boord der Maas,
 Uw zoete toontjes klinken doet,
 Bij 't vrolijk stroom geraas.
 Zingt nu weer met mijn Zang-godin
 Den lof der onbevleete min,
 Verheugd, - verheugd - verheugd.

2.

Wat raakt u 't woedend Krijgsgeweld,
 De Vrede streelt uw hart,
 Wanneer slegts uw beminde Held,
 De Krijgsgevaren tart
 Van Venus aangename strijd,
 Dan is uw jeugdig hart verblijd;
 Vol vreugd, - vol vreugd - vol vreugd.

3.

Zingt dan, terwijl u Damon streeld,
 De zoete min tot eer;
 Schenkt, daar hij zoete kusjes deelt,
 Hem malsche zoentjes weer;
 Zoo word de teedere heldenmoed,
 In zijn verliefde borst gevoed,
 Vol vuur, - vol vuur - vol vuur.

Daar zoete min den Scepter voerd,
 Woond de aangename vreë;
 Daar word geen krijgskans afgeloerd,
 Te Land nog op de Zee;
 Maar wel op 't liefdens ledikant,
 Daar dartele min het krijgsvuur brand,
 Elk uur, - elk uur - elk uur.

G.M.

Het geld.

Wijs: Gij die thans met mij zijt ter jagt.

Wat word het meest bemind op aard? - het geld.
 Waar door word heil en ramp gebaard? - door 't geld.
 Wat geeft den lompert kloek verstand,
 En maakt hem tot een Heer van 't land?
 Het geld, - het geld - het geld.

Wat doet de grootste zot ontzien? - het geld.
 En aan een gekskap achting biën? - het geld.
 Die anders was een Pierlala,
 Word wijzer dan een Ceneca.
 Door 't geld, - door 't geld - door 't geld.

Wat maakt een weetniet hoog geleerd? - het geld.
 En hem als Advocaat geëert? - het geld.
 Hij koopt dien glorieijken naam,
 Waar zag men immer raarder kraam!
 Voor geld, - voor geld - voor geld.

Wat maakt den armen tot een slaaf? - het geld.
 En voor het oog de guiten braaf? - het geld.
 Die met de schijven ramm'len kan,
 Draagt ligt den naam van eerlijk man,
 Door 't geld, - door 't geld - door 't geld.

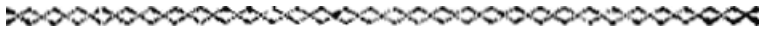
Wat maakt een lelijk meisje mooi? het geld.
 Een Vesta van een Lichtekooi? - het geld.
 Schoon Roosjes eertje is bekleet,
 Zij heeft dat smetje togedekt;
 Met geld, - met geld - met geld.

Leander kust Dorantes vrouw, - voor 't geld.
 En nog noemt haar Dorantes trouw, - om 't geld.
 Die koekoek acht zijn horens niet,
 Wijl hij die fraai vergulden ziet.
 Door 't geld, - door 't geld - door 't geld.

Wat maakt de kromste zaken regt? - het geld.
 Waarom het pleit verkeert beslegt? - om 't geld.
 Waarom processen uitgerekte,
 Cléënten in verschil gewekt?
 Om 't geld, - om 't geld - om 't geld.

De gantsche drijfveer op deze aard, - is 't geld.
 Dus wat is 't allermeeeste waard? - het geld.
 Geld is de spil daar 't al op draait,
 Geld is den haan die koning kraait.
 Dat geld, - dat geld, - dat geld.

G.M.

Aria. Jeannot.

Hoe zou Jeannot niet zijn de mijne?
Zou mij het lot zoo tegengaan?
Ik hoor hem toe, ik ben de zijne,
Ik heb van hem dees ring ontfaan. *bis.*

't Waar vrugteloos zo ik hem vlugte,
Schoon min mijn hart veranderen zou,
Het is voor hem maar dat ik zugte,
Al mijn geluk spruit uit zijn trouw. *bis.*

Wat leide ik hier een vrolijk leven,
Sints dat ik hem dit harte gaf,
Doch nu hij is van hier gedreven,
Lijkt mij dit pragtig huis een graf. *bis.*

Colette stelt hem voor een Koning,
't Is voor Colette dat hij zugt,
Met mij was voor Jeannot een woning
Hoe slegt! de schuilplaats van 't geneugt *bis.*

EINDE VAN HET EERSTE STUKJE.

Op de titelplaat.

Hier blaakt het ronde Altaar der blonde Mingodin,
Waar bij haar Duifjes trekkebekken
En aan de blijde jeugd ten levend voorbeeld strekken,
Der ongeveinsde en reine min.
De voorgrond draagt een' Krans, de Toorts, den gouden kooker,
Naast Pijl en Boog van 't liefde Wicht,
Dat spelend, dart'le vonken sticht.
Wagt poezle Meisje u, voor dezen vlammen stoker.
O, 't is gevaarlijk met zijn kragt
Te spotten; zijn vergulde schichten,
Doen rasch de fierste schoone zwichten,
En buigen voor zijn magt.

G.M.

Aan Neêrlandsch jufferschap.

Wederom aan U Beminnelijke Sexe, Pronksiersels dezer Aarde; die door het vermogen van uwe Schepperverheerlijkende schoonheid, een onbepaald gebied voerd, over de harten der Mannen; Edele Wezens, die door uwe schitterende bevalligheden, Hun, die de gebiedende magt is aangeboren, aan uwe Zegekoets kunt kluisteren. Aan U, Beminnenswaardige Gezellinnen onzes levens, offeren wij de teedre vruchten van ons geringe Kunstvermogen. Ontvang dit Tweede KRANSJE VAN LETTERBLOEMPJES, met geene mindere toegenegenheid, dan het Eerste; het word U toegeheiligd, met die verschuldigde eerbied en achting, welke den kring, waar in wij ons geplaatst zien, aan ons vergunt U toetetzwaaijen.

Wij mogen ons beroemen op de eer, van in onzen Bloemsestoen, eenige bloempjes te zien

pralen, door de teedere hand, van een uwer Beminnelijke Kunne daar in gevlochten; eene eer, die ons niet weinig streeld en ten bewijze verstrekt, dat onzen arbeid niet geheel onbehaagelijk is in de oogen van het bekoorlijk Jufferschap.

Paar aan uwe gebiedende schoonheid, het zielroerend vermogen van uwe engelachtige stem; dring daarmede in de harten van uwe hulde doende Minnaars, en triumfeert dus, zingende, over uwe verrukte Aanbidders. Bézig tot dat einde deze onze LETTERBLOEMPJES, die, tendeelen, hunne geboorte verschuldigt zijn aan de lente dagen onzes levens, en nu, in den afdalenden zomer van onzen tijdkring, aan u worden toegewijd.

Ontvang dezelve, met die schuldelooze en ongeveinsde Vriendschap, waarmede wij ze U aanbieden, en zijt verzekert, dat wij, uw welgevallen ziende, niet werkeloos zullen zijn; maar U, van tijd tot tijd, door de vruchten van onze vrije uren zullen tragten te behagen.

G.M.

Kransje van letter-bloempjes.

Aan Dafne.

Wijs: *Il pleut, il pleut Bergere.*

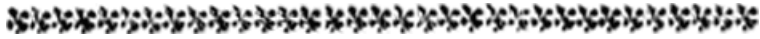
Geen krans, geen krans van bloemen,
o Dafne! daar mijn tuin,
Mijn hofjen op mag roemen,
Gaarde ik voor uwen kruin.
o Neen: 't zijn parnas bladen,
Op pindus top geteeld,
Met dauw, met dauw beladen,
Die 't zangziek hartje streeld.

Ontvang, ontvang dan, schoone,
Deez' Letterbloem-festoen,
En wil den schenker loonen,
Slegts, met een malsche zoen,
Voor ieder geurig roosje,
Dat hier uw oog ontmoet;
En, door, en door zijn bloosje,
Uw lust tot zingen voed.

Laat ons, laat ons nu zingen,
Wijl 't ons de min gebied,
Wat kan die lust bedwingen;
Weërsta mijn bede niet. -
Uw' stem zoo lief, zoo teeder,
Is 't voedzel voor de min;
Kom paar, kom paar die weder,
Aan kusjes Engelin.

Zoo rust, zoo rust ik zagtjes,
Al zingende, op uw' schoot,
Daar gij, door lieve lachjes,
Uw's minnaars heil vergroot;
En, onder 't vrolijk kweelen,
Mij gunt, ach welk een vreugd!
Een kus, een kus te steelen,
Uit min gepaard met deugd.

G.M.

De getrouwe minnares.

Wijs: Zingen wij tot Zoutman's glorie.

Eeuwig zal ik u beminnen,
 Schoon Gij uit mijn armen vlied,
 Ban mij, wreedaard, uit uw zinnen,
 Stort uw Clelie in 't verdriet.
 U vergeet ik nooit, neen Minnaar!
 Eer verstrekt het teeder wicht,
 Aan den Leeuw tot overwinnaar,
 Eer mijn trouwe liefde zwicht.

Doe vrij deze boezem zugten,
 Ja: doorgrief dit hart met pijn,
 Vruchtloos tragt gij mij te ontvlugten,
 Ik begeer u trouw te zijn.
 Schonk ik niet aan u, het beste,
 't Eelste roosje van mijn jeugd;
 Toen Gij mij den Boezem kwetste,
 Door uw valsch verniste deugd.

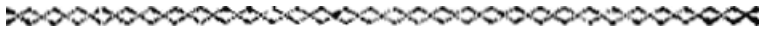

Kan een Hart, dat, duizend werven
 Zwoer, maar, 't was slechts, in den schijn,
 Zonder mijn bezit te sterven,
 Dan in 't eind zóó trouwloos zijn?
 Vreeslijke ontrouw! vloeï, o traanen!
 Buiten u bezit ik niets.
 Om mijn boezem lucht te banen,
 In het barnen des verdriets.

Keer, keer tot uw Clelie weder,
 Zie haar' traanen, Minnaar, zie,
 Hoe zij om u lijd; hoe teeder
 Ik u nog dit harte biê.
 Koom, ai koom! 't is u vergeeven,
 Zoo gij slegts berouw betoond;
 't Hart kan zonder u niet leeven;
 't Hart, waar in gij eeuwig woond.

G.M.

Op de handjes van Roosje. Aria.

Een Phenix Dichter zingt, op onnavolgbren toon,
 Het hart bekoorlijk, godlijk schoon,
 Waar me den lieven *Voet* van Galathe mag pralen.^(*)
 Ik zing, doch, op een lager trant,
 Den lof van Roosjes poezle *Hand*,
 Waar bij geen ander schoon kan halen.

o Handjes! blanker, dan het allerblankst ijvoor,
 Versiert met adertjes, waar door
 Het jeugdig maagdebloed van Roosjes hart mag vloeijen.
 o Handjes! zagter dan fluweel;
 o Vingertjes! uw zoet gestreel
 Doet mijne liefde wellust groeijen.

(*) Zie: *Mijne Offeranden aan Apollo en Hymen, eerste Stukje, door den Heer B. Fremery.*

Vergeefsch, mijn Roosje, wascht gij 't lieve handen paar
 In 't helder bronkristal, om haar
 Meer zuiverheid, meer schoon en luister bij te zetten:
 Of, kunnen ook de bloempjes, die
 'k U tot een kransje vlegten zie,
 Uw lieve vingertjes besmetten?

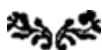
Neen 't roozeblaadje, met den morgendauw belaân,
 Brengt uwe hand geen smetjes aan.
 o Handjes! malscher dan het dons van Junoo's zwanen;
 Zoo dikwerf ik mijn zielsviendin,
 Mag smeeken om haar wedermin,
 Besproei ik u met liefdetranen.

Wat haalt 'er bij het zoet, het zoet dat gij mij deelt,
 Wanneer mij Roosje met u streeld;
 Wanneer zij u, verliefd, om mijnen hals mag strenglen,
 Mijn boezem lachgend met u drukt,
 Dan word ik door 't gevoel verrukt!
 Dan kan, uw kragt, mijn hart vereng'len!

o Handjes! waar gij raakt verspreid ge een' tedren gloed,
 Die mij van liefde smelten doet.
 o Vingertjes! die mij, nog straks, zo minlijk streeelde!
 Ach! als ik kittlend, hier of daar,
 Uw zachte drukking word gewaar,
 Smaak ik het waare zoet der weelde.

Zoo dikwerf ik u kusch, u druk aan mijnen mond,
 Gevoeld mijn' boezem, wond, bij wond:
 Maar Roosje, gij alleen, kunt weder die genezen;
 Schenk mij, met uwe hand, uw trouw;
 Dan zal, de schoonste, beste vrouw,
 Op aard' al mijne wellust wezen.

G.M.

Het onweder.

Wijs: uit de deserteur.

De Koning kwam de Trommel sloeg, enz.

De Lucht betreft. - o ijslijk zwart! - o ijslijk zwart!
 o Saam geperste wolken! -
 o Vuur uit afgronds kolken! -
 Hoe beest mijn angstvol hart! -
 Hoe beest mijn angstvol hart! -
 Spoed u van het veld, o Herder!
 Goôn - hoed hem, - tree niet verder,
 Koom dra, koom dra bij Julia.

De Donder rold, - verschriklijk vuur! - verschriklijk vuur! -
 Philander wil u spoede,
 Jupijn, ach! wil hem hoede, -
 Ach! welk een aaklig uur! -
 Ach! welk een aaklig uur! -
 Daar schiet de felle bliksem neder! -
 Mijn Herder, keer doch weder! -
 Koom dra! koom dra, bij Julia.

Hoe kraakt het al, - verbazend weêr! - verbazend weêr! -
 't Is enkel vuur en donder. -
 En ach! hier is Hij onder,
 Hij die mij mind zoo teer! -
 Hij die mij mind zoo teer! -
 Wat slag, o sidderende aarde?
 Philander, lieve, waarde! -
 Koom dra, koom dra, bij Julia!

Daar valt den Eijk! - hij splijt aan twee, - hij splijt aan twee, -
 De donder veld hem neder.
 Philander, ach! keer weder! -
 Wat ratelslag! - o wee! -
 Wat ratelslag! - o wee! -
 Het is alles vuur! Verschriklijk! -
 Keer Herder! oogenbliklijk; -
 Koom dra, - koom dra, bij Julia.

Ach waard gij hier! - o dierbre vrind! - o dierbre vrind! -
 'k Gevoel all' uw gevaren,
 Goôn, doe den hemel klaren! -
 Spaar Hem, die mij bemind.
 Spaar Hem, die mij bemind.
 Dank Goôn, daar zie Ik Philander! -
 Hij is het, Hij, geen ander,
 Koom dra, koom dra, bij Julia.

G.M.

Het gaasje.

Wijs: Zoetste zusje wil je weeten, enz.

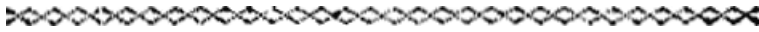
Mijn Glizeertje lag gedookten,
 Op een bedje van satijn,
 Met haar oogjes half gesloten;
 Venus kan niet schoonder zijn.
 Neen: de drie bevalligheden,
 Hoe volmaakt, aanbidlijk schoon,
 Kunnen niet volmaakter wezen;
 Mijn Glizeertje spant den kroon.

Koomt 'er een dier drie te sterven,
 Zijt verzekert, mijn Glizeer,
 Zal, gewisch, die plaats bekleeden,
 Zij volmaakt het drietal weêr.
 Hemel, welke lieve lipjes!
 Lipjes, rooder dan koraal.
 Zulke koontjes, tarten 't roosje,
 In zijn volle ontlooke praal.

Welk een halsje! welk een Boezem,
 Door een nijdig *Gaas* gedekt.
 Zephyr, wil dit doekje ligten,
 Zonder gij Glizeertje wekt;
 Laat mij 't schoon geheel beschouwen,
 Wat men door een gaasje ziet,
 Wekt de lusten, doet ons hopen:
 Maar voldoet de wenschen niet.

'k Zou het met mijn hand wel wagen
 Om het Gaasje los te doen. -
 Mogt ik, - ach! - Ik stal, - o wellust! -
 Van deez' Borstjes, zoen, bij zoen!
 'k Heb geen moeds genoeg, - o Liefde!
 Gun dat ik mijn wensch voldoe! -
 't Is gewonnen! - Ik ben gelukkig!
 't Lieve meisje lacht mij toe! -

G.M.

Aria.

Wijs: *On doit soixante mille francs.*

Uw schuld, tien duizend ponden zwaar,
 Geeft u een vrouw van zestig jaar;
 Dit moet u 't hart verscheuren. *bis.*
 Pas is uw huwlijk aangegaan,
 Of al uw schulden zijn voldaan;
 Dit dient u op te beuren. *bis.*

Op dat gij huiskrakeel vermijd,
 Wordt haar den uchtend toegewijd;
 Dit moet u 't hart verscheuren. *bis.*
 Hier door voldoet ge uw huwlijksmin,
 En 's avonds haalt ge uw schaê weer in;
 Dit dient u op te beuren. *bis.*

Met zagtheid moet gij menigmaal
 Verdragen haar onheusche taal;
 Dit moet u 't hart verscheuren. *bis.*
 Haar ouderdom valt zeker naar,
 Maar Cloé is pas twintig jaar;
 Dit dient u op te beuren. *bis.*

De eerste misstap.

Wijs: *Colin desoit a Lize un jour.*

Colijn vroeg aan zijn zielsvriendin,
Daar zij in 't groen zich eenzaam zagen:
Ben ik het voorwerp van uw min?
Zal ik altoos aan u behagen?
Ja, gewis, Colijn,
'k Zweer u trouw te zijn;
Maar gij moet mij niets verder vragen. *bis.*

* * *

Ach! zoo gij mij geen strikken spant,
Door dus mijn' kommer te verjagen,
Laat dan een drukking van u hand,
Van uwe min getuignis dragen. -
Streelt u dit? welaan!
Zie uw bee voldaan;
Maar gij moet mij niets verder vragen. *bis.*

* * *

Gij hebt me een' ruiker toegezeid,
 Dit is een trouwgift in deez' dagen:
 Geef, dat hij 't heil voor mij bereid,
 Waarom de Minnaars alles wagen. -
     Daar ontvang die gift;
     Maar bedwing uw drift:
 Want gij moet mij niets verder vragen. *bis.*

* * *

Nog een bewijs, Lizette, toon,
 Dat gij mijn liefde hoop wilt schragen;
 Een teeder kusje zij mijn loon,
 Voor u getrouw mijn min te klagen, -
     Neem dan eene zoen,
     Zonder meer te doen:
 Want gij moet mij niets verder vragen. *bis.*

* * *

Colijn, wiens drift nu meer ontbrand,
 Had zeker verder voortgeslagen;
 Maar 't Meisje toonde haar verstand,
 En sprak: schei uit mij meer te plagen;
     Gij mogt verder gaan,
     Ik u niet weêrstaan,
 En wat zoudt gij dan niet wel vragen. *bis.*

Bede aan de maan.

Wijs: *Koom Orpheus, enz.*

o Zilvre Maan! Godin der Nagt,
Die al wat gij belonkt,
Tooit met uw heldren gloed en pragt;
Wen gij, volstatig, pronkt
Aan 's Hemels breedte baan,
Waar uwe wagers staan
Te glinstren, in den bruinen trans.
o Jagtgodin! verhoor mij, thans;
Verberg uw' edlen glans.

Schuil agter 't breedte wolk-gordijn,
Uw licht belet mijn min,
Ik moet bij schoone Dafne zijn,
En, trad de stulp wel in;
Maar nu ge uw stralen schiet,
Word ik welligt verspied.
Verhaast uw reis ten wester bron,
Daal, daal bij uw Endemion,
o Zuster van de Zon!

Zaagt gij wel gaarne u belet,
 Als gij verlangt naar 't zoet,
 Dat u de min, op 't roze bed,
 In de armen smaaken doet
     Van Hem, die, als 't u lust,
     Uw blanken boezem kust,
 Uw gloed verkoeld? wel nu, o Maan!
 Doe dan uw wolken-sluijer aan,
     Laat mij tot Dafne gaan.

Zij gloeid, Godin, van 't liefdevuur;
 En kaakt met ongeduld.
 Haar hartje klopt; wijl 't zalig uur,
 Reeds meer dan is vervuld,
     Dat ik bij haar zou zijn,
     Diana, ach! verdwijn,
 Zoo daal ik, draa, o Schim-godin!
 In de armpjes van mijn Engelin,
     En smelt van teedre min.

't Gaat wel, daar dekt een wolkekleed
 Diana's blank gezigt,
 En met haar' glans verdwijnd mijn leed.
 Heb dank Vorstin van 't licht!
     Nu treede ik onbeschroomd,
     Daar niets mijn lust betoomd;
 En daar ik, in een' beemd van vreugd,
 Zal vinden 't toppunt van geneugd,
     Geheiligt aan de Jeugd.

G.M.

Aria.

Wijs: *Avec les jeux dans le village.*

Opreghheid kan mijn hart bekoren,
 Ik haat geveinsde vleijerij.
 Een hart, als 't mijne, vrijgeboren,
 Leeft altijd vrolijk, altijd vrij!
 Laat vuige Nijt en Laster smalen,
 'k Leef naar mijn zin, en acht de Deugd.
 Ik zie mijn min, met min betaalen,
 Door mijn Clotilde, al mijn vreugd.

* * *

Ik paar de Vriendschap, aan de Liefde,
 Mijn hart, dat voor die schoone blaakt,
 Heeft ook; toen mij Clotilde griefde,
 Mijn min aan haar bekent gemaakt.
 Nu smaak ik wellust, van die beiden,
 De Vriendschap zie ik aan mijn disch,
 Terwijl de min mij mag geleiden,
 Tot haar die mij zoo dierbaar is.

* * *

Wijk vuige laster, uwe schichten
 Keer ik op dezen boezem af;
 Nooit zal uw gal, mijn moed doen zwichten
 Ik zal, tot aan het duister graf,
 De liefde en zoete vriendschap minnen;
 o Ja: zij beiden zijn mij waard',
 De valsheid kan geen hart verwinnen,
 Dat deze Zusters samen paart.

* * *

Médogend daar een vriend moet lijden,
 Bied ik hem trouwe hulp en raad;
 De wangunst moog het mij benijden,
 Ik lach met laster, hoon en smaad;
 En, wil ik mijn Clotilde kusschen,
 'k Ben vrij, voldoe mijn teedre drift,
 En zal mijn minnevlammen blusschen,
 In spijt, o laster! van uw gift.

* * *

Volhard o edle Jongelingen!
 Leef, leef als ik, vernoegt en blij,
 Geveinstheid moet in 't hart niet dringen;
 Zij is de snoodste helharpij.
 Leef vrolijk, doch, blijft deugd betragten,
 Bemind getrouw, die u bemind
 De laster spild vergeefs haar kragten,
 Daar deugd met liefde zich verbind.

G.M.

Iets in den ouden trant; of het gestoorde jaarfeest van Jupiter.

Wijs: 'k *Ben laatstmaal in negen dagen.*

Laatstmaal was Jupiter jarig,
 En al vald de Vent wat karig,
 Nu had hij een guile bui.
 Hij liet al de hemelgoden
 En godinnen plegtig nooden,
 Groot en klein, ja! al den brui!

Fluks wier daar een seel geschreeven,
 En aan god Merkuur gegeven,
 Op dat hij de boodschap deed.
 Deze knaap, zoo leep als vaardig,
 Dubbel 't boden-amptje waardig,
 Was in korten tijd gereed.

Straks aan 't braden, stoven, kookten.
Al de schoorsteens zag men rooken.
Fransche koks, geheel in 't wit,
Die in Junoo's botervaten,
Tot aan de ellebogen zaten,
Zag men voor het vuur en spit.

Wat was 't lekker in de keuken!
Men rook allerhande reuken.
Runderribben, Schapenbout,
Hoenders, Hazen en Patrijzen,
Braade men, op Fransche wijzen.
Heel de keuken glomp van 't smout.

In de kelder, daar de wijnen,
Nectardranken grove en fijnen
Moesten leggen, was geen drop:
Maar Merkuur, dien vluggen looper,
Liep rasch naar den wijnverkooper,
En kogt rijkelijk druiven sop.

Eene gantsche schuit met vaten,
Wierd gelost en ingelaten;
Maar, gesmokkeld, in den nagt!
Ganemedes, de opperschenker,
Vloekte als de zwarte henker,
Wijl men 't in het donker bragt.

Orpheus, die vreugd moest maken,
Met de Muzikale snaken,
Bas, viool en al 't gerij,
Wierd gelast, Consert te geven.
Alles moest in blijdschap leven,
Op Jupiters Jaargetij.

't Was nu tijd, en all' de gasten,
Wijl elk op het uurtje pasten,
Traden in de groote zaal.
Wat zag men al Complimenten!
Doch, 't was meest al, kool met krenten,
Opgesmukte vleijerstaal.

Jupijn, die zich daar liet vinden,
Riep, gestaâg, ik dankje vrinden!!
Buigend, dat, zijn lenden kraakt.
o Wat zat hij in de veëren!
Gantsch en al in zondags kleëren;
A la mode opgemaakt.

Juno, die zijn zij bekleeden,
Glomp van boven tot beneden.
Zij had haar damaste sack
Aangedaan, en na behooren,
Oorlietten in haar ooren;
Daar in 't hair een hairnaald stak.

Minerv', met haar statig wezen,
Of ze in Cato zat te lezen,
Sprak de Gastheer deftig toe,
In 't Latijn en andere taalen,
Vrouwensch, dat de droes u haale!
Riep Jupijn, ik ben 't al moe. -

Nu kwam Venus aangetreden,
Zij had om haar poezle leden,
Niets, dan, een doorschijnend floers,
Vatte grootvaar in de bouten,
Kusten hem. o! o! die Stoute! -
Riep vrouw Juno, gansch jalours.

Baas Vulkaan, dien hooren drager,
Kwam met Marsch, zijn beste zwager,
Agter moeder Venus aan.
Schoon hij 't smoelwerk had gewassen,
In vorst Plutoo's zwavelplassen,
Leek hij nog een moriaan.

Daar kwam Bachus, half beschonken,
Hij had zich reeds zat gedronken,
En riep, niets, als, '*valdrala!*
Bachusje, wat zalje smullen,
En uw maagje dapper vullen:
Staa, staa vast nu Corbonâ!

Staa nu hoenders en patrijzen!
Staa vast worsten en sasijzen!
Staa nu billen van den os!
'k Zal u stroopen, snijden, prikken,
En knaptandig, binnen slikken.'
Met maakt hij zijn buikriem los.

Nu kwam Flora, met haar bloemen,
Maar: al 't volkje optenoemen
Dat verscheen, zou mijnen zang
Als een duits cokinje rekken.
Maar nu trad het hoofd der gekken,
In het midden van den drang.

Broêr Apol der dichtren vader,
Trad met al zijn Nimpjes nader,
Hij zag bars, gelijk een koe.
Maar ik bid u, geef de snaken,
Kan het zijn, die vaerzen maken,
Uit meêdogen, doch wat toe.

Hij zong, dat de kamer dreunde,
Daar hij op zijn liertje leunde,
Een verjaardicht op Jupijn;
Waar hij hij geen franje spaarde,
Want, nu de ouden Heer verjaarde,
Moest het all' hoogdravend zijn.

Doch all' de andere Feestgenooten,
Had het vaers reeds lang verdrooten,
Wijl het van vijf vellen was;
Dus viel ieder vast aan 't pluizen.
Ganimeed' deed 't wijntje bruischen,
In het kristaleine glas.

Foebus dus aan 't vaerzen braaken,
Zag niet dat reets al de snaaken,
Aten, dronken, even druk.
Bachus riep, Apol wil zwijgen!
Of gij zult geen duivel krijgen;
Maar, hij kwam niet van zijn stuk.

Hij bleef, met zijn statig wezen,
Maar aanhoudend vaerzen lezen,
En was gantsch in vuur en vlam;
Tot, dat Bachus aan kwam gieren,
En met vloeken, razen, tieren,
't Vaers hem uit de kneukels nam.

Foebus kon dien hoôn niet dulde,
En daar hem de spijt vervulde,
Vatte hij, dat zatte beest,
Dapper bij de kop en mooten,
En had Marsch niet toegeschooten,
Bachus waar kapot geweest.

Maar Apollo's lieve Nichten,
 Ziende, dat, haar Baas moest zwichten,
 Vlogen Mavors in den baart.
 Straks geraakten 't all' aan 't vegten,
 Tafel, glazen en geregten,
 Alles rolden langs den haart.

Venus die haar wilde scheiden,
 Schoot met Juno tusschen beiden;
 Maar kwam deerlijk in den nood,
 Want, door al het rukken plukken,
 Raakte 't gaze schort aan stukken,
 En zij met de billen bloot.

Onder 't vegten, smijten, vloeken,
 Liep elk een de voordeur zoeken,
 Zei genagt aan god Jupijn.
 Dus, wil gij regt vrolijk wezen,
 Laat geen lange vaerzen lezen,
 Wijl die meest al lastig zijn.

G.M.

Charlotte bij het graf van Werther.

Wijs: *Coeur sensible, coeur fidelle* Of: *o Mijn ziel! leg uw verwagting*^(*).

WERTHER, eeuwig dierbre WERTHER!

Ach! kon Gij de traanen zien,
 Die uit de oogen van uw LOTJE,
 Op uw kille Lijkbus, vliên!
 Dierbaare Asch, aan mij zoo heilig!
 Stofflijk deel, van mijnen vrind,
 Die, naar zoo veel grievend lijden,
 Hier een stille rustplaats vind.

Slaap hier, zagt, o! koud gebeente
 Van den Besten!.. Wreede dood!
 Menschenmoorder, waarom trof hem,
 Het vergruizend, ijslijk lood? -
 Vloei, vloei vrij, o zilte traanen!
 Gij zijt al mijn troost, mijn lust;
 Gij, gij kunt den weg mij banen
 Naar dit graf, waar WERTHER rust.

(*) *Zie ons Eerste Stukje*, bladz. 34.

Haast hoop ik bij Hem te wezen! -
 Dierbre vriend, dat ons gebeent',
 In dit stil verblijf der dooden,
 Haast, voor altoos; zij vereend!
 De aard kan mij geen vreugd meer schenken,
 Neen: het graf, het graf alleen! -
 Voert me o Koning der verschrikking,
 Wreede dood, ook grafwaards heên.

Ach! mijn over dierbre WERTHER,
 Die in de eindlooze eeuwigheid,
 Van uw harteleed ontslagen,
 Uw CHARLOTTE slegts verbeid.
 Ik zal komen, levens wellust!
 Daar, daar zal ons geen verdriet
 De onafscheidbre vreugd verbiteren;
 Daar kent men de wanhoop niet. -

Statelijke lijksepressen,
 Nu ik in uw' lommer schrei,
 Op het graf van dierbre WERTHER,
 Zijt gij vrij een lust- valei;
 Uwe doodsche stille naarheid,
 Geeft dit kloppend harte lucht.
 Hier is 't, waar ik, 't droef gewemel
 Van een foltrende aarde ontvlugt.

Vloei, vloei vrij, o traanen droppen!
 WERTHER hoor mijn zuchten aan!
 Traanen vloeijen op de bloempjes,
 Die naast uwe lijkbuis staan.
 Eeuwig zal deez' grond getuigen,
 Dierbre WERTHER, trouwe vrind,
 Hoe opregt, volmaakt en teeder,
 U CHARLOTTE heeft bemind.

G.M.

Damon en Lizetje.

Wijs: *In een boomgaard Colinette.*

't Was op eene Lente morgen,
 Foebus hield zijn' gouden glans
 Nog, voor 't grootste deel, verborgen.
 Helder was den Hemeltrans;
 Toen LIZETJE, vrij van zorgen,
 Vlocht een' fraaijen Roozenkrans.

't Was voor Damon, haar Beminden,
 Die, het zoete Kind hier meê
 Wou' verrasschen, 'k zag haar binden.
 Ach! hoe was het schaap te vreê.
 'k Zag, door 't groen der digte linden,
 Met wat iever zij het deê.

Damon naderde, ondertusschen,
 Fluks vleid hij zich bij haar neêr.
 Ach! hoe mogt den Herder kusschen!
 Duizent zoentjes, malsch en teêr;
 Zoentjes die de vlammen blusschen,
 Schonk hem 't lieve Meisje weêr.

Kusschend drukte zij de Bloemen,
 Op zijn blond en golvend haïr;
 Kusschend,... zagt! ik mag 't niet noemen,
 Smaakten, 't lieve jonge Paar,
 't Punt der wellust, waard' te roemen,
 Venus fakkel brande daar.

G.M.

De grommende vrouw.

Wijs: *Lijsje sliep in het bosch in 't lommer.*

Meisje wanneer zal 't water koken?
Een turf alhier, een turf aldaar;
Is 'er dan geen hout om te stoken?
Zo doende duurt het wel een jaar:
Gij ziet hoe dat ik sta te wagten,
Maak de koffij doch wat ras!
Daar is gestort, en daar leid as,
Ik vind gestadig stof tot klagten;
Daar is gestort, en daar leid as,
'k Wenschte wel dat men wat netter was.

* * *

Het bed dat heeft weer naar gelegen,
 Een buld alhier, een buld aldaar;
 'k Heb 'er pijn in 't hoofd van gekregen,
 Geef koffij dat ik wat bedaar:
 Ach! dat 'k mij met de meid moet plagen,
 Daar 'k mijn dochtertjes heb in huis,
 o Droevig kruis! o droevig kruis!
 Ik kan het langer niet verdragen;
 o Droevig kruis! o droevig kruis!
 Daar leid weer 't een of 't aar in 't gruis.

* * *

Dekt de tafel dat wij wat eeten,
 Een bord alhier, een bord aldaar,
 Gij hebt het brood alweer vergeten,
 Wel meid wat benje wonder raar;
 'k Weet niet waar dat je hersens dwalen,
 Dan vergeetje 't een, en dan het aar;
 Jaag weg de kat, jaag weg de kat,
 Ze zal het vleesch van tafel halen:
 Kanailje kat! kanailje kat!
 Wat ben 'k gebruid, 't is altijd wat.

* * *

Wat is 't tafellaken vol vlekken,
 Een vlek alhier, een vlek aldaar,
 'k Zal wat vinden om op te rekken,
 Zie hoe smeurig is het daar.
 Mijn man die kan het doch niet laten,
 De kat te voeren alle daag,
 Hoe of ik klaag, hoe of ik klaag;
 Al mijn smeken kan niet baten,
 Hij voerd zo graag, hij voerd zo graag,
 De kat met graatjes, alle daag.

* * *

Roep mijn dochtertjes maar van boven,
 De een zit hier, de andere daar;
 Daar moet weêr vuur zijn in de stoven,
 Daar staan weêr testen bij malkaar:
 Ik kan geen turf genoeg vergaaren,
 Toe haal wat kolen, daar is de tang,
 Het valt mij bang, het valt mij bang,
 Wat verbrand ik licht en vuuren,
 't Is alles duur, 't is alles duur,
 't Leven valt mij bang en zuur.

* * *

De tafel leid weer vol met boeken,
 Een boek alhier, een boek aldaar;
 Ik zou het lezen wel vervloeken,
 Ik wil zeggen en verklaar:
 Als ik het alles had geweten
 Van te vooren, ja ik zweer!
 Ik had wel eer, ik had wel eer,
 De boeken op het vuur gesmeten;
 Want het geleer, want het geleer,
 Verveeld mij dagelijks meer en meer.

* * *

Van avond zit ik alweêr alleenig,
 Den een is hier, den andere daar;
 Het valt voor mij zoo naar en eenig,
 Ik zat veel liever bij elkaar:
 Dan kon ik 't met een kaars wel klaren,
 Het overleggen is het al,
 Het valt mij zwaar, het valt mij zwaar,
 Ik wou liever 't licht bewaaren:
 't Kost veel geld, 't kost veel geld,
 Ach wat is doch een vrouw gekweld!

* * *

Mijn man zit ook alweêr te schrijven,
 Den een schrijft hier, den andere daar,
 Hij wou wel heel den nagt opblijven,
 Hij word geen tijd of klok gewaar.
 't Is bij tien, is 't geen schanden?
 Zo laat te zitten 't is geen doen,
 't Is geen fatsoen! 't is geen fatsoen!
 't Ligt voor niet te laten branden;
 't Is geen fatsoen! 't is geen fatsoen!
 Toe ga na bed, en wild u spoen.

* * *

[Ja wij gaan zo aanstonds heen]

Wijs: *Kuipertje vol jalouse pijn.*

Ja wij gaanen zo aanstonds heen,
 Wij zullen u in uw rust niet storen;
 Ik ben al moê van het geweent;
 Klagen kan ik niet langer horen:
 Morgen, morgen weêr met kragt,
 Heeft 'er den dag u toegebracht,
 Wij gaan en, wij gaan, en wij maken jagt,
 Ja: wij wenschen u goeden nagt. *bis.*

Trouwd nooit.

Wijs: *Faut attendre avec Patience.*

Gij vraagt mij vriend, wie zal ik kiezen?
 'k Wil Trouwen, zegt gij: Nu, 't is goed.
 Maar wild ge uw vrijheid dan verliezen,
 Verkiez', zoo als gij kiezen moet.
 Een jonge Maagd, van agttien jaren,
 Is poezel, lief en malsch in 't Bed;
 Maar zal haar jeugd geen zorgen baren?
 Goed! Doet gij 't om de minne pret.

Wild gij om schijven gaan uit vrijen,
 Zoek dan geen schoon; maar louter geld,
 Doch, zult gij de gebreken lijën,
 Die met de schijven gaan verzelt?
 De vrouw zal zeker, Meester spelen,
 En zeggen '*k heb u rijk gemaakt!*
 Dat zal voorzeker u verveelen.
 Zij draagt de broek. Denk hoe dat smaakt! -

Zoekt gij een vrouw, bedaald van wezen,
 Die stemmig kleed en weinig lacht.
 Wil voor die fijne bekjes vreezen.
 Het wolfje draagt een schapenvacht.
 Zij zal, hoe vroom ook, u verkloeken,
 En veinzen dat zij u bemind.
 Laat u doch door den schijn niet doeken,
 Zij heeft, nog wel, een' vromen vrind!

Denkt gij, om niet jalours te wezen,
 Ik kiez' een vrouw die leelijk is;
 Dan meugd gij voor uw leven vreezen;
 Want zulk een keuze, is altijd mis;
 Gij word gekweld door huiskrakeelen,
 En tragt naar ander tijdverdrijf.
 Veelligt gaat gij dan Philis streelen,
 En geeft de droes van 't leelijk wijf.

Trouw gij 'er een, vol vuur en leven,
 Die, altijd dartel, zingt en lacht;
 In 't eerst zal ze u genoeg geven;
 Zoo lang gij haren wensch betracht.
 Maar: kooft 'er zorg, die gij moet wagten;
 Het Huwlijk is aan zorg gepaart.
 De blijde vreugd word haat en klagten,
 Het vrolijk vrouwtje, norsch, ontaart.

En vriendje, is uw' keuz' gevallen,
 Op een die pragt en praal bemind;
 Die is het lastigst nog van allen.
 Denk aan uw schijven lieve vrind.
 De kostbaarheid van Mutssen, Strikken,
 Van Sackken, Linten, al dien tooi,
 Zal u geweldig doen verschrikken,
 Uw beurs word leêg en weg is 't mooi!

Ja zegt gij: Ik wil echter Trouwen!
 Hoe kieze ik dan een weêrhelft uit? -
 Noem mij de beste doch der vrouwen! -
 'k Ben waarlijk met uw vraag gebruid! -
 Ik mag het wenden, draaijen, keeren,
 't Blijft vol gebreeken, hoe men 't plooit,
 Dus, wilt gij uit mijn raad nog leeren?
 Leef vrij en vrolijk, maar Trouwd nooit.

G.M.

De vijf zinnen aan Clelie.

Wijs: *Chere Annette, reçois l'hommage.*

HET GEZIGT.

Ach Clelie! als ik 't rijzen, dalen
Van uwen blanken Boezem zie;
De blos waar mede uw' wangen pralen;
De lipjes, die ik kusjes biê;
Uw schittrende oogjes, blonde haïren,
Dan smelt ik door de kragt der min;
Dan mag mijn oog begerig staren,
Op zoo veel schoonheid, Engelin! -

HET GEHOOR.

En hoor ik dan de lieve Toonen,
Wanneer gij zingende, aan mijn zij,
Mijn min, met weder min wild loonen,
Waar is dan grooter heil voor mij?
Ach! als ik, van uw lieve lippen,
't Zielstreelend antwoord; 't lieve *Ja*:
Zoo malsch, zoo lief, zoo teêr hoor glippen,
Dan heeft mijn vreugd geen wedergâ!

DE REUK.

Leg ik op uwen boezem neder,
 Wen daar een geurig Roosje praald,
 Ach! dan riek ik een reuk, zoo teeder!
 Zoo malsch, dat daar geen reuk bij haald.
 Dan riek ik duizend nardus geuren,
 In 't enkle Roosje, mij zoo waard! -
 Dan is geen bloem zoo hoog te keuren,
 Van allen die Natuur ooit baard.

DE SMAAK.

Maar Clelie, als we uit eenen beker,
 Te samen drinken, mond aan mond.
 Ach welk een smaak! dan is 'er zeker,
 Geen eelder smaak op 't waereldrond.
 'k Zwijg schoone, van de lieve kusjes,
 Die gij mij schenkt, dat hemelzoet;
 Dien smaak; dat voedzel mijner lustjes,
 Is 't, waar voor alles wijken moet!

HET GEVOEL.

Het zoet Gevoel, mijn lieven Engel,
 Wanneer ik, in het roozendal,
 Mijn armen om uw halsje strengel,
 Ach! dierbre, Clelie, is het all'! -
 Dan voel ik duizend zaligheden;
 Ja: dan bereikt mijn' wensch zijn doel;
 Dan kan geen tong het zoet ontleden;
 Dan is mijn gantsche ziel gevoel.

G.M.

Het gewonde meisje.

Wijs: *Amour! Amour! a chève ton ouvrage.*

o Wicht! o wicht! o dartle God der Liefde!

Dacht ik op uwe list? Hoe snood,

Waart gij, toen gij mijn boezem griede! -

Mij uwe pijl in 't harte schoot:

Looze guit,

Ik Mogt uw kragten,

Stout verachten;

Maar het is uit! -

Uwe schichten

Doen mij zwichten.

Liefdestoeker, 'k word de Bruid. (*da Capo*)

Colijn, Colijn, zal nu zijn wensch erlangen,

'k Moet bezwijken voor zijn min;

'k Zal Hem nu in mijn arm ontvangen;

'k Tree met Hem Junoo's tempel in.

Ja o guit!

't Lieve Roosje,

't Maagde bloosje,

Is nu zijn buit.

Kom mijn Minnaar,

Zijt verwinnaar.

'k Smelt in Liefde en word de Bruid. (*da Capo*)

G.M.

Cloé's vertrek.

Wijs: *Dameet had lange tijd getragt.*

Hoe lieflijk rijst ge o morgezou!
Met pragt en glansch, in 't blozend Oosten!
Gij die weleer mij streelen kon,
Kunt in mijn droefheid mij niet troosten;
Neen Foebus, neen, nu gij verschijnd,
Is 't dat mijn tweede ziel verdwijnd.

Daar voerd een kiel mijn dierbren schat;
Mijn Cloé, uit mijn starende oogen.
Ja: spiegel u in 't hobblend' nat,
Een ander mag uw' lof verhogen,
o Gouden zon! in 't morgen lied,
Ik treur, maar zing uw' luister niet.

o Lieffelijke zuiden wind!
Die 'k in mijn zomerzang mogt loven,
Ge ontvoerd mij ook, die mij bemind;
Gij durft mij stout mijn vreugd ontrooven.
Hoe zagt, hoe lief uw adem zij,
Ze is thans een bron van smart voor mij.

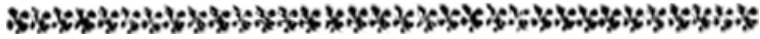
Gij damp, die op de golfjes zweeft,
 En darteld in de zonnestralen;
 't Schijnt alles saam gespannen heeft,
 Waarom moest gij deez' morgen dalen,
 En baakren in uw dunne vocht,
 De kiel waar op ik staren mogt?

'k Mag dan de hulk niet langer zien!
 Met haar verdwijnend mijn zielsvrindinne.
 'k Moet eenzaam van deez' oever vliên.
 Blijf Cloé, blijf mij echter minne!
 Weêrbarstig lot, 't moest dus geschiên,
 Maar eerlang zal 'k haar weder zien.

o Dierbre Cloé! keer, keer dra!
 Niets, niets kan zonder u mij streelen;
 De bloemen, kruiden, waar ik ga,
 't Schijnd alles in mijn druk te delen;
 't Treurd alles, zelfs, de Nagtegaal,
 Weêrhoud, uit rouw, zijn blijde taal.

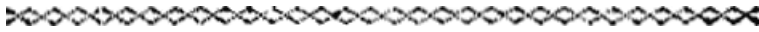
Koom lieve Cloé, koom, vriendin,
 Doch spoedig herwaards. Vlieg o uren!
 o Tijd! heb deernis met mijn min,
 Laat slegts, de dag, één' morgen duuren;
 Want nu 'k mijn Cloé mis, om haar,
 Schijnt mij elk oogenblik een jaar.

G.M.

Aria.

Waard gij, o Philida! deez' kristaleinen Beker,
Zoo fraai, zoo sierclijk besneên;
Dan zag ik, door uw hartje heên;
Dan kende ik uwe Liefde zeker;
En was ik dan het druiven vocht,
Wat heil zoude ik, o! schoone smaken!
Dan zag ik mijne wensch volmaken,
Wijl ik dan IN U wezen mogt;
Of waard gij 't Roosje en ik den steel;
Wat kon dan mijn geluk weerstreeven?
Dan zoud gij door mijn invloed leven;
Dan droeg gij knopjes, schoon en eêl.

G. M

Niza. (Eene romance.)

Wijs: *Waar dwaalen doch uw' schapen.*

't Was in Held Batoos dagen,
 Toen Hij, in dit Gewest,
 De Vrijheidszon deed dagen;
 Den grondslag heeft gevest
 Der nooit vertzaagde volken,
 Wier heldenroem, weleer,
 Gestegen tot de wolken,
 Den landzaat was tot eer;

* * *

Dat NIZA, jong en teeder,
 Zoo schoon als 't morgen licht,
 Klom van den heuvel neder.
 Haar blozend aangezigt
 Vertoonde 't vergenoegen,
 Daar zagtheid, liefde en deugd
 Zich scheenen saam te voegen,
 Zij was der Belgen vreugd.

* * *

Haar Minnaar was ten strijden,
 Met Batoo's heldenstoet;
 Dit kon heur hart verblijden,
 Dat grootsch was op zijn moed.
 Zij zong der Batten zangen,
 En lieve NIZA meld,
 Haar uitgestrekt verlangen,
 Naar haren jongen Held.

* * *

‘Ach!’ - zong zij: ‘GAZO, Minnaar!
 Heldhafte Batavier!
 Keer, keer als Overwinnaar,
 Koom, tot uw NIZA! Hier,
 Hier bij deez' jeugdig elzen,
 o Schoone Jongeling!
 Mogt NIZA u omhelzen,
 Toen zij uw hart ontving.’

* * *

Dus zong zij, nog blijmoedig,
 Onkundig van haar leed,
 Toen zich, het ramm'len, spoedig,
 Van wapens horen deed.
 Zij ziet een' drom van Helden,
 En roept, verrukt en blij:
 ‘Bataven wil mij melden,
 Is hier mijn GAZO bij?’ -

* * *

Elk houd den mond gesloten,
 Spreek: zegt de teedre maagt,
 o Belgen! helden loten,
 Hoor wat u NIZA vraagt,
 Is GAZO nog in 't leven,
 Waar is mijn jongen Held?
 Of, moest hij moedig sneeven?
 Ik eisch dat gij 't mij meld.

* * *

'o NIZA! bloem der dalen,'
 Zegt, eindelijk, de oudste Bat,
 'Uw Held mogt lauwrén halen,
 Met 's vijands bloed bespat,
 Maar: NIZA, wil bedaren,
 Uw vriend, bekranst met eer,
 Gehuld met Lauwerblâren,
 Ach NIZA!... *Is niet meer!*' -

* * *

Geen Eijk kan nederploffen,
 Zoo schielijk, door den slag
 Van 't bliksemvuur getroffen,
 Als NIZA nederlag!
 Zij gilt, éénmaal, afgrijslijk!
 Haar rozekleur ontverft.
 Daar ligt die Bloem! - o ijslijk! -
 Help Goden! - NIZA sterft!...

G.M.

Huwelijks lof.

Wijs: *Ik ben Lindor, enz.*

Zwijg, Haters van 't gezellig Huwelijksleven,
 Gij kent het zoet van dezen staat nog niet;
 Gij noemt die slaafsch, een bronwel van verdriet,
 Een zee van ramp, die niets dan smart kan geven.

Leef, leef vrij voort in uw gewaande Vrijheid;
 Mind Cloé nu, en morgen Philida.
 Denk, 't naberouw kooft meestentijd te spâ.
 't Gevolg dier min verbitterd uwe blijheid.

Gij kunt, 't is waar, met Bachus trouwe vrinden,
 Tot 's morgens vroeg rinkinken, onbelet.
 't Huwelijk bind u niet door hare nutte wet,
 Maar, kunt gij ooit het waar' genoeg vinden?

Neen: waarlijk neen, verdwaalde Jongelingen,
 Kiesz', nevens mij, een tedere Lotgenoot;
 Een lieve GÂ, die uw geluk vergroot,
 Met haar zult gij van heil u zien omringen.

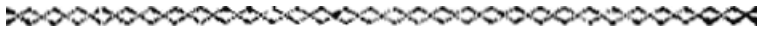
Ach! wat zaligheên geniet ik door de kusjes,
Die mijn Engelin, zo kuisch als trouw, mij schenkt.
En als 't mollig dons ons tot de wellust wenkt,
Dan smelt ik, vrij, in nooit verboden lustjes.

Drukt mij meerder zorg, dan in de vrije dagen,
Zorg is onzen plicht, en welk een lieve troost!
Nutte Huwelijkszorg, word door de min verpoost.
Mijn Gâ helpt mij, die met genoegten dragen.

'k Zie, denk welk een vreugd! laat u mijn lot bekoren,
Teedre spruitjes, lief, aanvallig, in wien 't beeld,
't Vriendelijk gelaat, van moeder min'lijk speeld;
En mag, wat heil, den Naam van Vader hooren.

G.M.

Drinklied.

Wie heeft ooit grooter Gek gezien,
Als Mahomet,
Die in zijn wet,
Den edlen Wijn verbied?
Ha, ha, had Hij ooit wijn gesmaakt,
Hij had zoo meenig' Fles gekraakt,
En wisch een andre wet gemaakt;
Ja: ieder Muselman,
Geschat op daags een kan.

Maar wat raakt ons dien Arabier?
Laat ons een Fles,
Al waar 't 'er zes,
Uitpooijen, met plaizier.
Ha, ha, den wijn die doet ons goed;
Hij geeft ons nieuwe kragt en moed;
Hij wederstreeft de liefdegloed
En bluscht de fakkel uit,
Van Venus blinde guit.

Kom blijde Bazen schenk eens in.
 Daar is in 't vat
 Nog meerder nat;
 Dit's nog maar een begin:
 Ha, ha, drink uit wij scheiden niet;
 Eer 't oog vier voor twee kaarsen ziet;
 Zoo doen wij 't geen de vreugd gebied;
 Wel aan kom jonge haal
 Ons aanstonds een Bokaal.

Aan Neêrlandsch dichters.

Wijs: *Hemel Poezij.*

Kunstrijk Dichterdom,
 Zing in Batoo's dreven,
 Midas kindren stom;
 Doe zijn dienaars beven,
 Voor uw' fikschen Toon,
 Span, de Deugd ten loon,
 Uwe schelle snaren.
Kunstlief drukt den kroon,
 Dankbaar, op uw haïren.

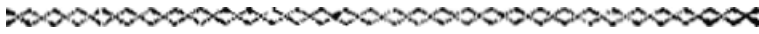
Heerlijk klinkt uw Lied,
 Daar uw Zedendichten,
 H E M die 't all' gebied,
 Glorie zuilen stichten;
 Daar, van 't hartaltaar,
 Voor den Zegenaar,
 Wierook geuren rijzen,
 En met de Englen schaar,
 Gode dankbaar prijzen.

Vol van edlen zwier,
 Dreund ge op uwe snaren,
 Hoe den Batavier,
 Streed voor zijn Altaren;
 Hoe Hij door zijn moed,
 En 't verlies van bloed,
 Stalen boeijen slaakte,
 En ten loon, het zoet,
 't Zoet der vrijheid smaakte.

Dan zingt Gij weêr, blij!
 Malsche Liefdezangen,
 Minnekozerij;
 Hartjes vol verlangen,
 Schetscht Gij, teder, eêl,
 Door uw zagt penseel;
 Gij doet de Echtkoets groenen,
 En in 't Mingareêl,
 Venus duifjes zoenen.

Eeuwig bloei uw kunst!
 Dankbre Leeuwendalers,
 Loonen die met gunst,
 Lauwerloof Behalers.
 Zing, zing vrij en blij!
 De edle Poezij,
 Mag van de aard' ontheven,
 In der Englen rij,
 Boven Starren leven.

G.M.

Aria.

Wijs: *Je ne suis qu'une Bergere.*

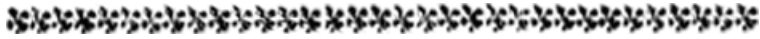
Ik ben slegts een Herderinne,
 'k Wei mijn schapen stil alleen;
 'k Wil behagen, noch beminnen,
 'k Ben al zingend' hier te vreên;
 'k Sier met Bloempjes mijne haïren,
 En mijn spiegel is den vloed,
 'k Heb geen schat die zorg kan baren,
 Dan mijn schaapjes dien ik hoed':

Doch op eene lente morgen,
 Riep mijn Damon vleijend, zagt,
 Hij had zich in 't groen verborgen,
 En was bij mij eer ik 't dagt;
 Strelend zegt hij, liefste Meisje,
 Gun uw Minnaar doch één Beê;
 Slegts een kusje, een ééning reisje,
 En deel mij uw bloemtuil meê.

'k Stond onthutzeld en verlegen,
 'k Zei, zagt Damon, laat mij gaan,
 Zagties hield zijn Hand mij tegen,
 Hij omhelst me en houd mij staan;
 Die vermetle dorst het wagen,
 Ondanks al mijn tegenweêr,
 Kusje en Bloemtuil weg te dragen.
 Ach! wat zijn de Meisjes teêr.

Daar steekt geen kwaad in.

Wijs: *Pres de moi dans la Boutique.*

's Morgens daar wij ons vermijden,
 Werkt Colijn met vlijd en lust,
 Daar na gaan wij met ons beiden,
 Naar den thuin, geen kwaad bewust;
 Colijn zorgt voor 't bloemen teelen,
 Soms komt ons wel in den zin,
 Om eens schuilen te gaan spelen.
 Zeg wat kwaad steekt doch daar in?

Maar het geen mij kan mishagen,
 Soms tijds vind hij me in het groen,
 En dan steelt hij zonder vragen,
 Van mijn boezem zoen bij zoen;
 Fluks pakt mij dien onbezonnen,
 Zeg mij, wat heeft hij in 't zin?
 Niets! hij heeft mijn Plaats gewonnen,
 Zeg wat kwaad steekt doch daar in?

Als hij mij dan weet te vinden,
 Zegt Colijn mij keer op keer,
 Dat hij mij altoos beminde,
 Ach wat is zijn taal dan teer!
 Ik kan, zegt hij, hem bekoren,
 Eeuwig zweert hij mij zijn Min,
 Moet ik mij daar om verstoren,
 Zeg wat kwaad steekt doch daar in?

De wijn.

Wijs: Gij die thans met mij zijt ter jagt.

Wat is de ziel van al 't vermaak? - de Wijn.
 Wat is der droeven troost en baak? - de Wijn.
 Wat drijft en angst en zorg van 't hart?
 Wat geest ons vreugd? Wat heelt de smart?
 De Wijn, - de Wijn, - de Wijn.

* * *

Wat is der Dichtren hengste bron? - de Wijn.
 Wat schenkt hun 't vuur van helicon? de Wijn.
 Wat doet hen op de starren treen?
 Is 't Phoebus invloed? - neen! o neen!
 't Is Wijn, - 't is Wijn, - 't is Wijn.

* * *

Wat maakt een Bloôdaart tot een Held? - de Wijn.

Wat doet Hans pochen op zijn geld? - de Wijn.

Wat maakt een suffer tot een snaak?

Een Losbol van een houten staak?

De Wijn, - de Wijn, - de Wijn.

* * *

Wat geeft aan 't redeneeren kragt? - de Wijn.

Wat is dat 't stuurs gemoed verzagt? - de Wijn.

Wat dient de Mingod allermeeest?

Wat is den eisch van 't vrolijk feest?

De Wijn, - de Wijn, - de Wijn.

* * *

Kom zingen wij dan blij' den lof, - der Wijn.

Maar vrienden maakt het niet te grof, - de Wijn

Te veel gebruikt is overdaad,

En smooit de vreugd, houd dus de maat,

In Wijn, - in Wijn, - in Wijn.

W.v.E.

De lof der eenzaamheid.

Wijs: *Je le compare avec Louise.*

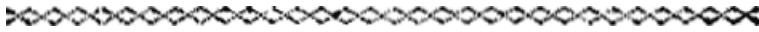
o Eenzaamheid! der zotten straf,
Die u altoos, met al hun magt ontvlugten,
Gij, waarom vaak de wijze zuchten,
Ach! dat gij mij nooit begaf;
Ik kan mij in uw genot vermaken,
Nimmer wil ik naar gezelschap haken,
Neen! o neen!
Ik blijf alleen,
Ik Wil bij mijn pen en boeken.
Al mijn tijdverdrijf zoeken.

Wat geeft de waereld tog voor vreugd?
Zeg mij wat zijn haar grootste vermaken?
Voor ééne Philis in Liefde te blaken,
Als men is in het prille der jeugd;
Om haar genot het alles te wagen,
Al zou men zich voor eeuwig beklagen,
De Liefde vlugt heen,
't Berouw blijft alleen,
'k Wil dan liever bij mijn boeken,
Al mijn tijdverdrijf zoeken.

Wat is het spel voor hem die het hart?
Nimmer door hebzucht word bestreden?
Die met zijn lot leeft wel te vreden,
Niets dan kwelling, verveling en smart;
Wat kan men op Partij of Redouten,
Anders dan wufte vermaken ontmoeten,
Wat hoord men op 't bal?
Niet dan zot gekal.
Ik wil dan bij mijn pen en boeken,
Al mijn tijdverdrijf zoeken.

Voel ik mijn ziel van zorg benart,
Kwellen mijn angsten, smerten of plagen,
Als ik in eenzaamheid mag klagen,
Schenkt die verlichting aan 't zwoegend hart.
In haar genot vervliegen de stonden,
Zij stort haar balsem in bloedende wonden,
Daar elk ons veragt,
Hooft zij onze klagt,
'k Wil dan altoos bij mijn boeken,
Al mijn tijdverdrijf zoeken.

W.v.E.

De onverschilligheid.

Bekoorlijke Onverschilligheid,
Aan u heb ik mijn hart gewijd,
o Leidstar! van mijn levensdagen,
Ik vat met vreugd de veldsluit aan,
En zal bevrijd van 't grievend klagen,
Uw lof op mijnen Siter slaan.

* * *

Thans vrij van 't lastig minnejuk,
 Zie ik de zon van mijn geluk,
 Aan de Ooster kim' met luister pralen;
 Wijk nagt voor 't schoone morgenlicht,
 'k Mag thans weêr vrolijk adem halen,
 Daar 't al voor mijn genoegten zwicht.

* * *

Ik spot met Damon's minnesmart,
 Dien wreedaart die mijn teder hart,
 Dat hart! dat voor hem wilde sneven,
 Verachte, en blonde Clorimeen,
 Noemde al den wellust van zijn leven,
 En liet mij zuchtend hier alleen.

* * *

Nu mind mij Damon trouw en teêr,
 Zijn mond zegt veel, zijn oog nog meer,
 Wat vreugd! nu mag ik zegenpralen;
 'k Lach met zijn lijden en verdriet,
 'k Zal hem die tranen doen betalen,
 Die hij mij eenzaam storten liet.

* * *

Maar Goôn wie zie ik? Damon! Hoe!
 Waar vlucht ik dus verbaast naar toe?
 Ik heb mijn hart, der rust geheiligt,
 Hij komt, ach! wat bekoorlijkheid.
 Hoe blijf ik voor uw schichten veilig,
 o Liefde! die hem hier geleid.

W.v.E.

Oud en knorrig.

Wijs: *Laatstmaal toen ik lag en sliep.*

'k Heb een oud en knorrig Wijf,
 Dat mij daaglijks met gekijf,
     Plaagt, plaagt, altijd plaagt,
 Altijd knorrig, altijd morrig,
     Plaagt, plaagt, altijd plaagt.
 Denk hoe dat zij mij mishaaft.

Ach! had ik maar, voor de pret,
 Eens een jonge Meid in 't bed;
     Maar, maar, vrinden maar,
 't Oude besje, houd het nestje,
     Maar, maar, vrinden maar,
 Zulk een bijslaap is zoo naar.

'k Heb, om dat verbruste geld,
 Mij in dezen staat gesteld.
     't Geld, 't geld, o! dat geld,
 Doet een kalen, dikwils dwalen,
     't Geld, 't geld, o! dat geld,
 Maakt dat ik nu ben gekweld.

Ach! dat eens sinjeur de dood,
 Mij mogt redden uit den nood,
 'k Zou, 'k zou, ja ik zou,
 Voor haar platen, en ducaten,
 'k Zou, 'k zou, ja ik zou
 Slaapen bij een jonge Vrouw.

G.M.

De gelukkige echtgenoot.

Wijs: *Werther, eeuwig dierbre Werther.*^(*)

Ik wil 't heil van 't Huwlijk zingen,
 Dat mij niet dan wellust baard,
 Nooit kan ons meêr heil omringen,
 Dan wanneer men wel gepaard,
 Duizend zaligheden smaken
 Met een liefderijke Vrouw,
 Die ons welzijn wil volmaken,
 Door standvaste liefde en trouw.

(*) Zie bladz. 25.

Roosje schonk aan mij geen schijven,
 Neen het Meisje had geen Geld;
 Deugden, die in waarde blijven,
 Heeft zij in de plaats gesteld.
 Malsche schoonheid, poez'le leden,
 Zagten inborst, gul, oprecht,
 Heeft zij naast aanvalligheden,
 Aan getrouwe min gehecht.

Zij vind in haar staat genoeg;
 Altijd vriendlijk en bedaard,
 Kan zij zich naar alles voegen,
 Wat het wentlend noodlot baard.
 Lustig, ievrig in haar' zaken,
 Zindlijk, spaarzaam en beleefd,
 Doet zij mij een zoetheid smaaken,
 Die geen Vorsten rijkdom geeft.

Zagte vrede, brave zorgen,
 Nooit volroemde Huwelijksmin,
 Neemen mee de blijde morgen
 Reets mijn Roosjes boezem in.
 'k Zie mijn spruitjes welig groeijen
 Door haar liefde en vlijt gekweekt,
 En in vollen welvaart bloeijen,
 Daar Haar nimmer iets ontbreekt.

Zoude ik dan niet dankbaar wezen,
 Voor dien zegen, voor dat Heil?
 Dierbre Engel, uitgelezen,
 Mijn geluk kent maat, noch peil.
 Dat de dood het eerst mijn oogen,
 Sluiten mag geliefde Vrouw,
 Want wierd Gij mij 't eerst ontogen,
 Ik stierf op uw graf van rouw.

G.M.

De lente.

Wijs: *Je vais te voir Charmante Lise.*

Het zuide windje waard te roemen,
 Kust het ontloke gras en kruid;
 Stort op de rijk gekleurde bloemen,
 De zagtste en zoetste geuren uit:
 Al wat wij zien, al wat wij hooren,
 Verrukt ons hart en neemt het in,
 Als Floraa's schoonheid word herboren,
 Herleeft de zoete kragt der min.

Al 't schoon dat ooit Natuur kan baren,
Is langs deez' waterkant gespreid;
Laat ons dan hier ons vee vergaren,
Dat liefst aan zilvren stroomen weid;
In 't rond te danssen, spelen, drukken,
Te kouten, stoeijen op het groen;
De schoonste bloempjens af te plukken,
Is het vermaak van 't Lentsaisoen.

Ei hoor de Lucht-bewoners kwelen,
Zij leeren 't zangrijk Herders Choor;
Hoe hunne ruischpijp 't hart moet streelen,
En tot zich trekken door het oor:
Laat ons gelijk de Tortel minnen,
Dan baart de Liefde geen berouw;
De doornen zijn voor wufte zinnen,
Het Roosje is voor standvaste trouw.

Lof van de jou jou de Normandie.

Wijs: *Van Malbroek.*

Uw Glorie wil ik zingen,
Jou jou de Normandie die die
 o! Raarste ding der dingen,
 Doorluchtig spel van smaak.
Jou jou de Normandie!
Jou jou de Normandie!

Wie moet uw deugd niet prijzen,
Jou jou de Normandie die die
 Uw afkomst eer bewijzen,
 En die u heeft bedacht?
Jou jou de Normandie!
Jou jou de Normandie!

Madame mag u streelen,
Jou jou de Normandie die die
 Haar handje met u spelen,
 Wat ziel betoovrend zoet! -
Jou jou de Normandie!
Jou jou de Normandie!

Hoe menig zou niet haken,
Jou jou de Normandie die die
 Om ook die gunst te smaken,
 Bij 't lieve Maagdenkoor!
Jou jou de Normandie!
Jou jou de Normandie!

Hoe aartig kunt gij wippen,
Jou jou de Normandie die die
 En uit haar handje glippen,
 En kruipen daar weer in.
Jou jou de Normandie!
Jou jou de Normandie!

o Raarste ding der dingen!
Jou jou de Normandie die die
 Hoe aartig meugd gij springen,
 o Speelgoed vol van geest! -
Jou jou de Normandie!
Jou jou de Normandie!

Gij past in edle handen,
Jou jou de Normandie die die
 Galante puik verstanden,
 Zijt gij van 't grootste nut.
Jou jou de Normandie!
Jou jou de Normandie!

Gij schenkt haar houding, leven,
Jou jou de Normandie die die
 't *Bel Air* kunt gij haar geven,
 o Onbetaalbren schat!
Jou jou de Normandie!
Jou jou de Normandie!

U zal ik altoos roemen,
Jou jou de Normandie die die
 En 't geestig speeltuig noemen,
Van deez' verlichte Eeuw.
Jou jou de Normandie!
Jou jou de Normandie!

Puikdichters span uw snaren,
Jou jou de Normandie die die
 Doet nu de nevels klaren,
 Van den bedwelmden geest.
Jou jou de Normandie!
Jou jou de Normandie!

Zing nu op heldentoonen,
Jou jou de Normandie die die
 Wil nu met Lauwren kroonen,
 Die *Jou Jou's* minnaars zijn.
Jou jou de Normandie!
Jou jou de Normandie!

Haar' Lof moet nimmer dalen;
Jou jou de Normandie die die
 Maar aan den Hemel pralen
 Der hedendaagsche smaak!
Jou jou de Normandie!
Jou jou de Normandie!

S' lotzang aan de schoone kunne.

Wij zagen onze zwakke kunst,
 o Lief geslagt! bekranst met gunst,
 En 't Bloemfestoentje gul ontvangen.
 Ach! welk een loon voor onze vlijt! -
 Gij hebt uw lieve stem gewijd,
 Aan onze schuldeloze zangen.

Ja minnenswaarde schoone, ja!
 Die eer vind naauwlijks wederga,
 En kan, op nieuw, onze ijver wenken;
 Zij deet ons door uw gunst voldaan,
 De hand weer aan de veldfluit slaan,
 En u deez' tweeden Bloemkrans schenken.

Ontvang, Godinnen dezer aard,
Dit Kransje, en is het de aandacht waard!
Die 't eerste van u mogt genieten:
Wat heil voor ons, o lief Geslagt!
Zie daar uw gunst! zie daar uw macht!
Dan kan geen arbeid ons verdrieten;

Dan vlechten wij, ten derde maal,
Kunstlovren, die in Leeuwendaal
Op vrijheidsgrond eenvoudig groeijen.
Zij zullen, door natuur gekweekt,
Schoon haar het fijn' der kunst ontbreekt,
In spijt van haar benijders bloeijen.

G.M.

EINDE VAN HET TWEEDE STUKJE

II

Ziet weder, o Meisjes!
Op 't Altaar, het offer
Aan poezele Venus.
Haar' Korrenden Doffer
Kuscht streelend het Duifje,
In 't lachende groen,
Op 't bedje der roosjes
Van 't vrolijk zaizoen.

Ziet 't boogje en pijltje
Des Liefdevuurstokers,
Wagt u voor dat guitje!
Het draagt in zijn Kokers
Gevaarelijk tuigje.
Doch; voeld ge u gewond,
Doe dan als de Duifjes,
En kuscht u gezond.

Aan Neêrlands zangminnend jufferschap.

Ziet hier, ten derdemaal', Bekoorlijke Engelinnen,
Wier toon de ziel verrukt, de vrugt van onzen vlijt.
Mogt reeds mijn Zangeres uw gunst, uwe achting winnen,
Gunt dat ze u, anderwerf, haar teedre Bloempjes wijd?
Zij offert u de winst, der zalige oogenblikken
Van Vrijheid, die, schoon schaars aan mij gegunt, mijn lust
Tot de edle Dichtkunst voên; Zij kan het hart verkwikken,
Dat op het zagt fluweel, van vergenoegen rust.
Die schoone zij en blijv' de wellust van mijn leven.
Hoe lieflijk is 't, wanneer, in 't barnen van 't verdriet,

VI

Het zagt gestreel der kunst den boezem lucht mag geven!
Waar zij het hart bestuurt deert ons het onheil niet.
De kunst belacht het lot: zij doet ons hooger denken!
Zij heft ons boven 't woên van haat en zelf belang;
Zij is 't, die aan de ziel dat ee'l gevoel kan schenken,
Dat zelf geen Vorst geniet, in zijn verheven rang! -
Welaan! zingt weder blij, op 't klinken van mijn snaaren.
Één lonkje van uw gunst zegt veel, ja: waarlijk, veel!
'k Hoor reeds uw toontjes aan mijn zwakke klanken paaren.
Voor u is 't, lief Geslacht, dat ik den Siter speel.

G.M.

Kransje van letter-bloempjes.

Bij het schenken van een derde kransje van letterbloempjes aan Dafne.

Wijs: *Wat is ons al vreugd gegeven.*

Dafne, die door uwe toonen,
Zugtjes uit het hart kunt troonen;
Maar ook blijde lachjes scheidt,
Wen ge uw malsche lipjes rept.

Blonde Dafne, Harteboeister,
Liefde-kweekster, Borst-ontgloeister!
Zie hier weêr een Bloemfestoen,
Aangekweekt in 't blij seizoen;

Maar die 'k in de winterdagen,
U gulhartig op mag dragen.
Schoon de herfst den hof onttooit,
Deze bloempjes schaad zij nooit.

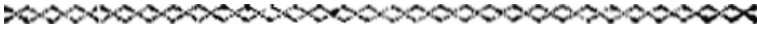
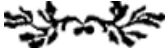
Dafne, 't zijn weer Letterbloemen.
Laat mij op die gunst slechts roemen,
Dat gij 't Kransje, hoe gering
't Ook mag zijn, in gunst ontving.

'k Eisch geen loon, dan slechts de goedheid,
Datge uw lieve stem, wier zoetheid
Voor mijn oor een hemel baart,
Aan deez' blijde zangen paart.

Wilt gij nog, uit vergenoegen,
Bij uw' zang één kusje voegen?
Slechts één kusje kan volstaan,
Daar mede is de schuld voldaan.

Kan ik u wel minder vragen?
Doch, kan u mijn eisch mishagen,
Zing dan slegts, ik neem geduld,
Tot gij zelf mij kusschen zult.

Dafne, maar wat ijdel vreezen!
 Dafne zou ondankbaar wezen!
 Mij geen enkel kusje biën!
'k Vraag 'er één, en krijg 'er tien.

De lente.

Wijs: *Hoe lieflijk rijst gij uit de kimmen.*

Zijt welkom, schoone lieve Lente!
 Gij brengt, gij brengt ons weder dubbele rente
 Van blijdschap, voor het uitgestaan verdriet
 Des wintertijds, die bij uw' aankomst vlied,
 Daar gij, daar gij den nardus bied
 Van 't leven wekkend zuiën.
 Het veld, weleer verdord,
 Pronkt nu met bloem en kruiën,
 De lucht, de lucht, weleer vol guure buiën,
 Is zoel en malsch; het helder blaauw azuur
 Gloeid nu, door 't stovend lentesonnevuur,
 Daar 't al, daar 't al herschapen word.

* * *

Daar weleer blanke schaatsen gleden,
 Duikt nu, duikt nu het eendjen naar beneden;
 Daar dartlen nu de baarsjes in de zon;
 Daar spiegeld zich in da kristalle bron,
 Klimeen, Klimeen, daar Philemon
 Zijn lieve zielsvriendinne
 Den malschen boezem kust,
 En, nu het al wil minnen,
 De gunst, de gunst van zijn Vriendin mag winnen;
 En op een terpje van gebloemt en kruid,
 In d'armen van zijn mingezinde Bruid,
 Verliefd, verliefd en vrolijk rust.

* * *

De Bloemenhof, nog korts bevroozen,
 Praald nu, praald nu met malsche lenteroozen,
 Met mateliefjes en ericulaên,
 Met tulpjes, dukjes, die volvrolijk staan,
 En door, en door haar schoone blaên
 Het hart en oog bekooren;
 Daar 't minnend pluimgediert
 Zich van alöm doet hooren,
 En streeld, en streeld met zijn gezang onz' ooren,
 Hoe heerlijk zingt de blijde Nagtegaal,
 Die in het woud door zijne lieve taal,
 o Lente! o Lente! uw' aankomst vierd!

* * *

Hoe vrolijk ziet de landman, heden,
 Zijn vee, zijn vee uit muffe stallen treden
 In 't jong en pas ontlooken lentegroen.
 Uw zaligheid, o balsemrijk seizoen!
 Wil mensch, wil mensch en dieren voên.
 De vrugtbre dauw de regen,
 Dringt in den zwangren grond.
 En balzemd, allerwegen.
 o Bron! o bron van wellust, heil en zegen!
 Welk sterveling verkwikt ge o lente niet!
 Daar gij aan al wat leefd uw gaven bied;
 U looft, u looft mijn hart en mond.

* * *

't Is alles vreugd, de stedelingen
 Hoord men, hoord men op 't land uw glorie zingen;
 De klepper draaft langs weg en baan en pad;
 Het speeljagt sneld door 't vrolijk kabblend nat,
 Dat jeugd, dat jeugd en vreugd omvat.
 Gints gaat, in vloed en plassen,
 Een hengelaar verblijd,
 Den blanken baars verrassen.
 o Lent' o Lent' gij doet de blijdschap wassen
 In 't hart van ouderdom en fiere jeugd.
 o! Bron van zuivre dankbaarheid en vreugd!
 U zij, u zij deez' zang gewijd.

Aria.

Wijs: *Vrijheid, blijheid lust van 't leven.*

Waarom jongmans zou ik treuren,
 Schoon mijn minnaar mij verlaat?
 'k Mag mij zelf gelukkig keuren,
 Dat hij, nog in tijds, zijn haat
 En zijn afkeer mij deed blijken.
 'k Ben nog vrij, waar ik getrouwd,
 En zag ik zijn min dan wijken,
 Ach hoe had het mij berouwd!

Kleon's aart is wispeltuurig,
 En schoon hij mij, dag aan dag,
 Altijd vleijend, even vuurig,
 't Hart bestormde door geklag.
Ach gun mij één enkel reisje
Schoone, bad hij, 't zoetste zoet!
 En elk weet, een teeder Meisje,
 Is somwijl wel eens te goed.

Maar ik niet! geloofd mij waarlijk!
 'k Zweer het, bij mijn maagdebloem!
 'k Vond het snoepen hoogst gevaarlijk.
 Jongmans, daar op draag ik roem.
 Neen, hij mogt niet verder raken,
 Dan, dat hij eens, bij geval,
 Malsche kusjes van mijn kaken;
 Ook wel, van mijn borstjes stal.

Waarlijk, Jongmans, neen niets meerder
 Heb ik ooit aan hem gegunt.
 Altoos zei ik, *foei, niet verder!*
 Zoo als gij wel denken kunt.
 'k Voelden 't hartje wel eens beven
 Ach! wat kuste Kleon teer!
 Kusjes heb ik hem gegeven,
 Kusjes, Jongmans, maar niet meer.

Enemaal waar ik schier bezweken,
 Ach wat is een Meisje zwak!
 Voor zijn vleijen en zijn preeken,
 Maar ik zei, *neen, wagt tot strak!*
Lieve Kleon! - doch, 'k heb waarlijk,
 Waarlijk 't maagderoosje nog.
 Ach! 't bewaaren valt bezwaarlijk.
 Lieve Jongmans g'loof mij toch.

De gelukkige moeder.

Wijs: *Mijn Lief zoo schoon als 't morgenlicht.*

Nu kusch ik, vrolijk, weltevreên,
Het vrugtje van mijn min,
En, welk een smart ik heb geleên,
Ik acht die niets, want vind
In dezen lieven zoon,
Een ruim verdienden loon;
'k Beschouw in hem zijns vaders beeld,
En voel mijn ziel gestreeld.

Ja: Vader van dit lieve wicht!
Mijn vreugd is waarlijk groot!
Nu voeld mijn hart de moederpligt,
Mijn heil- en lotgenoot!
'k Beminde u voormaals teêr,
Doch, nu voel ik veel meêr
De kragt der Trouw, die ons verbind;
Het zegel is dit kind.

Ach! Vrouwen die geen vrugtjes ziet
 Van uwe liefdevreugd,
 Gij smaakt die hemelzoetheid niet,
 Die thans mijn ziel verheugd.
 Ach! dierbaar telgjen ach!
 Zoo gij slechts leven mag,
 Geniet uw moeder, alles wat
 De huwlijksmin bevat.

Kusch Vader, kusch uw lieve spruit,
 Mijn blijdschap is volmaakt.
 'k Heb nooit, als minnares of bruid,
 Die reine vreugd gesmaakt.
 Deel, deel in mijn geluk,
 Daar is, noch ramp, noch druk
 Waar voor uw teedre weerhelft beeft,
 Zoo slechts haar zootje leeft.

Nu druk ik aan mijn volle borst,
 De bloem der lentemin,
 Lesch liefste telgjen, lesch uw dorst,
 Drink nectarteugjes in.
 Voor u vloed deze bron,
 Mijn lieve zoon, ach! kon
 Gij eens beseffen, dierbaar kind,
 Hoe teêr uw moeder mind!

De verlangende minnares Aan Neptun.

Wijs: *Laatstmaal als ik in 't Maisaizoen.*

Ge ontroofd aan mij, o God der zee!
Aan mij, een dierbren vrind,
En voerde op uwe golven mee,
Hem, die mij teeder mind!
Mijn leven, al de vreugd
Van mijne lentejeugd.
o Wreedart! - Neen weldadig God,
Bestuur mijns minnaars lot.

Ach! leest mijn dappre Zeeman nog?
Waar zwerft mijn jonge held?
Waar drijft hij, op uw bruischend zog?
Betoom het woest geweld
Der baaren, door uw vuist,
Stuur, hoe uw pekkel bruischt,
De vlugge kiel langs 't regte spoor,
Neptun! geef mij gehoor!

't Verbeeldend denken schilderd mij
 Uw baaren voor mijn oog,
 Mij dunkt ik zie, aan alle zij',
 Uw' golven, hemelhoog!
 Daar vliegt de ranke kiel,
 Op Nereus waterwiel,
 Naar 't sterredak; daar stort zij weêr,
 Help Goon! ten afgrond neêr. -

Ik hoor 't gekraak van mast en want!
 Daar bliksemvuur en wind,
 De kiel bestormt aan alle kant,
 Neptun, behoed mijn vrind.
 Al mij! daar stort het schip
 Te bersten, op een klip!
 Help Goon! mijn vriend! mijn' dierbre schat
 Smoort in het woedend nat! -

Hij zinkt, ten afgrond! ach! ik zie 't! -
 Te wreed! te wreed! - Helaas! -
 Verbeelding die mij soltert, vlied
 Ontvlied mij, - ach! hoe dwaas,
 Gaf ik aan u gehoor.
 Schep moed o Leonoor!
 Uw Minnaar leeft, o God der zee!
 Voer, voer hem aan deez' reê.

Hoe blij' zal ik mijn dierbaar pand
 Dan drukken aan dit hart!
 Streef zeeheld, streef naar 't Vaderland,
 Zoo vind ik 't eind der smart.
 In mijnen arm vergeet
 Gij ongemak en leed;
 Dan, dan kent ons geluk en heil,
 o Minnaar! maat noch peil.

De wispelturige minnaar.

Wijs: *Wij dragen met gelijke zinnen.*

Zoude ik all' mijne levensdagen,
 Verslijten met een zelfde vrouw?
 En 't lastig juk des huwlijks dragen,
 Mijn vrijheid offren aan den trouw?
 'k Min nu een Bruintje, dan een Blondje,
 Nu Philida, dan Rozemondje.
 Niets, niets bepaald mijn min,
 'k Leef vrij en na mijn zin,
 En naar mijn zin.

Kan Cloé mij niet meer behagen,
 Dan voeg ik mij tot Galathé;
 Of ga Mie Mie mijn liefde klagen,
 Dus leef ik altijd wel te vreë.
 Ik laat mij door geen meisje boeien;
 Verandering doet de lustjes groeien:
 Dus min ik vrij en blij,
 En ken geen slavernij,
 Geen slavernij.

Dorant, die zotskap, liet zich kluistren,
 Door 't huwlijk aan Kato. o dwaas!
 Nu moet gij na haar wetten luistren;
 Nu speelt uw zoetertje den baas;
 Nu moet gij, van den vroegen morgen
 Tot aan den avond, slaven, zorgen,
 En zijt nu tot uw spijt,
 De blijde vrijheid kwijt,
 De vrijheid kwijt.

Weleer liet gij bij Bachus vrinden,
 Daar die ons op den koelen wijn,
 Volöp, onthaald, gestadig vinden;
 Maar nu moet gij bij 't vrouwtje zijn.
 Daar hoort gij, zuia, zuia zingen,
 En ziet uw vrije vreugd bedwingen,
 Door huiszorg en verdriet;
 Dat leven smaakt mij niet,
 Dat smaakt mij niet.

Is 't vrouwtje niet gezint te rusten,
Al heeft haar bedvriend, lust, of niet.
Hem zij geen keur, het moet hem lusten,
't Is, *vrouwtje lief! uw wil geschied!*
Zoo word de vreugd bepaald door wetten,
Die 't lieve vrouwtje aan hem wil zetten.
Ik lach wat met den echt,
Hij maakt een heer tot knegt,
Een heer tot knegt.

Neen, zoetertjes, ik zal u minnen,
Zoo lang mij 't minnen is gegunt;
Maar nooit zult gij dus overwinnen;
Denkt niet dat gij mij binden kunt.
Wil Amaril mij niet meer kusschen,
Klazijntje zal die vlammen blusschen,
Zoo lieve ik onbelet,
En smaak steeds nieuwe pret,
Steeds nieuwe pret.

Roosjes ongeduld.

Wijs: *Pensez vous jeune Lisette, &c.*

Ik tel reeds al agttien jaaren,
En nog word ik niet bemind!
Gistren zag ik Philis paaren.
Ach! ik wierd gelijk ontzind,
Wanhoop deed mij traanen storten,
'k Zou mij 't leven schier verkorten;
Wijl ik niet, ach welk een druk!
Deelen mag in dat geluk.

Deed ik niet mijne offeranden,
Venus, toen 't uw Jaarfeest waar,
Op uw blakend Outer branden?
'k Bragt het liefste duivenpaar
En een lammetje u ten offer;
De eelste wierook uit mijn koffer
Schonk ik u, op dat mijn pijn
Door u mogt gebalzemd zijn.

Waar meê kon ik u verstooren?
 Zeg mij, wreede Mingodin!
 Dat gij mij niet wild verhooren,
 Niet één jongling door de min,
 Voor mij 't fiere hart doet blaken?
 Koom, wil Roosjes wensch volmaken,
 Schuimgodes geef mij gehoor,
 Eer ik in uw' gloed versmoor.

Alles mind, mag streelen, kusschen,
 Ieder duifje heeft een gaê,
 En voeld haare vlammen blusschen,
 Mingodin, ai! toon gena,
 Gun mij toch, die zoetste zoetheid,
 Cloé roemd steeds op uw goedheid,
 En ik word door u veracht,
 Daar gij met mijn smarten lacht! -

Maar ik heb 't besluit genomen
 Om Leander, zelf mijn min,
 Wat 'er ook uit voort mag komen,
 Aan te bieden, schuimgodin
 'k Zal hem smeeken; 'k zal hem streelen,
 En zoo lang van liefde kweelen,
 Tot hij, warm door mijnen gloed,
 Aan mijn kwijnend hart voldoet.

Klagt van Julia. Gade van Romêo.

Wijs: *o Mijn ziel! leg uw verwagting, enz.*

Ga, ontvlied, me, o wreede vader!
Zilte traanen kunnen 't hart
Van een dwingland nooit vermurwen;
't Is gevoeleloos voor smart.
Smaakte gij, gelijk mijn Moeder,
In uw ziel mijn grievend leed,
Ach! hoe dra was tot mijn bijstand
Dan het Vaderhart gereed.

Maar mijn klaagtoon, noch de traanen
Van uw' diep bedroefde Gaê
Kunnen u de ziel vermurwen.
Wreedäart! voor uw ongenaê
Moet de beste vrouw bezwijken,
Ga, volvoer uw wreed besluit,
Moord een moeder, slagt een dogter,
Maar, gevoel hoe veel 't beduid! -

Gij doet slechts mijn woede ontbranden,
 Koom, sleep mij voor 't echtaltaar!
 Neen, nooit zultge uw doel bereiken! -
 't Lam trotseert uw magt, barbaar! -
 't Weerloos lam zult gij niet offren,
 Daar 't een teedre moeder ziet;
 Noch het heiligdom bevlecken,
 't Outaar duld dat offer niet! -

't Tempelkoor zal opensplijten
 Voor mijn voeten, 't bliksemvuur
 't Rijzend Godsgebouw verpletten,
 In dat vreeslijk, aaklig uur,
 't Is vergeefs watge uit zult denken,
 'k Zal in 't graf uw woede ontvlien,
 Daar is 't, waar wij uitkomst vinden,
 't Eind van alle jammren zien.

Mijn ROMÉO! teedre minnaar!
 Ach! gevoelde gij de smart,
 Die uw Julia moet lijden.
 Ach, hoe smolt uw edel hart!
 Dierbre, mogt ge onkundig blijven
 Van mijn wreede boezempijn;
 Maar gij voelt geen mindre smarten,
 Smarten die ondraaglijk zijn!

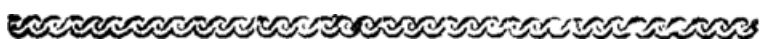
Blij' zal ik den dood omhelzen,
 Nu gij, van mij afgescheurt,
 Mijn Romêo, dierbre, waarde!
 Eeuwig uw vriendin betreurd. -
 In u, zagt verblijf der schimmen,
 Wooning van het dor gebeent,
 Zal ik Romêo verbeiden;
 Daar, daar worden wij vereend!

'k Zie alreeds het hof der dooden,
 't Zalig dal, dat altoos lacht,
 Waar ons de onbegrensde blijdschap,
 In haar eeuwige armen wagt.
 Daar, daar zullen wij, gestrengeld,
 o Romêo! door de min,
 Als twee duiven schuldloos paaren,
 'k Ga u voor ten feestdal in.

Lachend zullen we onbelemmert,
 In dien beemd van zaligheên,
 Eeuwig langs de roozepaden
 Van de reinste wellust treên.
 Duizend, duizend teedre kusjes,
 Zullen daar de wreede smart
 En de jammren ruim vergelden
 Van ons teeder, bloedend hart. -

Heil - olijven, vreugd - laurieren
 Zullen daar ons jeugdig hoofd,
 Met haar eindloos groen omstrenglen;
 Daar word nooit de vreugd verdoofd.
 Lieve! wat kan ons dan scheiden?
 Daar is vaderlijke magt,
 Outaardwang en wreede woede,
 Mijn Romêo! zonder kragt.

Romêo in de grafkelder van Julia.

Wijs: *Het ligchaam sliep gerust en ongestoord*^(*).

Dit aklig hol besluit dan mijné Gaê,
 Het leven van mijn leven,
 Mijn dierbre schat, mijn schoone Julia,
 Geen Tempeltrans, hoe pragtig, hoe verheven
 Was rijk genoeg voorheen
 Voor haar, die nu gelijk een bloem ligt afgesneen.
 Eerlang zal ik ook wonen
 In 't zelfde Vredehuis, bij u, o roem der schoonen!

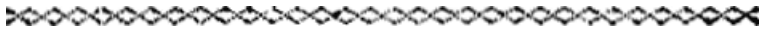
(*) Zie *Zedelijke Uitspanningen Iste deel bl. 12.*

o Hof der doôn, waar in de ontzielde leên
 Gemeenzaam met de wormen,
 Van tombe in tombe, in 't naauwst verwantschap treen;
 En alles in verzwindend stof hervormen!
 Ik koom, tot u, ik koom!
 Gij akelig verblijf, verwek den blooden schroom,
 Mij zijt gij lief. Twee Englen;
 Twee zielen, zullen zich in uw verblijf vermenglen.

Zoo ik hier eens Tebaldo's doodkist vond,
 Hoe vreeslijk zaagt ge u wreeken,
 Tebaldo ach! - was ik 't, die u doorwond!
 Twee zijn 'er u ten wraak, ten wraak bezweken!
 Verdien ik dit verwijt?
 Dit graf, dit vriendenkluis, verzoend ons voor altijd;
 Hier onder dit gesteente,
 Vereenen we ons gebeent', met Julia's gebeente.

Mij roept o ja! - mij roept de schoone toe! -
 Deez' zal haar doodkist wezen! -
 Weg, nijdig dek'! - dat ik mijn wensch voldoe! -
 Laat mij haar zien! - Mijn bruid! mijne uitgelezen!
 Hier ligt mijn roos. o Ja! -
 Help Goôn! - o tranenvloed, besproei mijn Julia! -
 'k Wil mij met haar vereenen! -
 Kom dierbre drank, wil mij hier toe uw hulp verleenen! -(*)

(*) *Dit en het voorgaande zangstukje zijn, ten deelen, gevolgt naar de alleenspraaken van Romêo en Julia; te vinden op Bladz. 80 en 159 van het onvergelykelijk Dichtstuk: ROMÊO en JULIA, door den Heer B. FREMERY.*

Roosjes ziekte.

Wijs: *Komt het staal de key te raken.*

Ach! wat of het doch mag wezen,
Dat mij deert? ik ben zoo raar,
Als ik Doris werd gewaar.
't Is geen angst, het zijn geen vreezen;
Echter voel ik, door mijn leên,
Zoo van boven, als beneên, *bis*.
Iets, ik kan het zoo niet zeggen,
Naauwlijks ziet mij Doris aan,
Of ik voel mijn hartje slaan,
Tik, tik, tik, tik, tik, tik, tik,
't Klopt, dat ik 't niet uit kan leggen,
Tik, tik, tik, tik, tik, tik, tik,
Ach het hart word mij zoo teer,
Als ik hem slechts zie van veer! -
slechts zie van veer. *bis*.

Gistren nog, ja 'k kan 't niet zwijgen,
 Zoo dra ik dien Jongman zag,
 Kwam het weêr. 't Is dag aan dag! -
 'k Zugt en voel mijn boezem hijgen.
 Zou 'er dan geen medicijn
 Voor die droeve ziekte zijn?
 Als ik maar aan hem mag denken,
 En ik kan 't niet tegengaan,
 Voel ik weêr mijn hartje slaan,
 Tik, tik, tik, tik, tik, tik,
 Mij dunkt als hij me iets wou schenken,
 Tik, tik, tik, tik, tik, tik,
 Iets, maar ach ik weet niet wat!
 Dat in zich iets streeleands had,
 iets streeleands had! - *bit.*

* * *

Maar, welaan ik zal 't eens wagen,
 Om, als hij mij weêr ontmoet,
 En mij vriendlijk, lachend, groet,
 Aan hem zelf na raad te vragen; -
 Want mij dunkt mijn hartje zegt,
 Roosje, vraagt het aan den knegt,
 Die zal u het best genezen.
 Maar wat zal ik ondergaan,
 Ach! wat zal mijn hartje slaan,
 Tik, tik, tik, tik, tik, tik,
 't Klopt reets harder als voor dezen,
 Tik, tik, tik, tik, tik, tik,
 'k Vraag hem echter 't ga hoe 't wil,
 Of hij mij genezen wil,
 genezen wil. - *bit.*

Het gelukkig beekje.

Wijs: *Mon bonheur dit que je serai coupable.*

Wat heil is u, o heldre beek, beschooren!
 o Kristalijn! wie, wie benijd u niet
 Het vrij geluk, waar toe gij zijt verkooren;
 'k Heb gistren u, door 't schomlend groen, verspied,
 En zag, o stroom! geschoolen in deze elzen,
 Hoe gij de leên van lieve Galathé,
 Volkomen vrij, mogt kusschen en omhelzen,
 Bij iedren tret, dien ze in uw golfjes deê.

Eerst kuste gij, o beek! haar blanke voeten,
 Toen stongertge u om hare beentjes heên.
 Weldra mogt gij haar lieve knietjes groeten,
 En beekje! toen..... Dien toen word niet geleên.
 Het is genoeg, gij mogt vrijmoedig kusschen
 En dartlen, naar uw lust, o golvend nat! -
 Om 't blank ijvoor, o stroomtje! daar intusschen,
 Uw helder vocht volkomen vrijheid had.

Wie zou dat heil, o beekje! u niet benijden,
 Mijn Galathé liet met haar poezle hand,
 Langs 't malsch albast, u spelend nederglijden.
 Heur lieve borst, die nog geen minnebrand
 Gevoeld, mogt gij, nog tot mijn spijt, verkoelen.
 Ach kille beek! had uwe vocht die kragt,
 Dat gij één vonk van min haar deed gevoelen,
 En 't liefdevuur in haren boezem bragt! -

Koom Galathé, gun aan uw trouwen Minnaar,
 Het tiende deel slechts van de gunst, die gij
 Aan 't beekje toond, straks is hij overwinnaar!
 Koom lieve Maagd, vergun deez' bede aan mij,
 Dat ik, dat ik, slechts éénmaal in mijn armen,
 Wanneer de beek, uw' leên heeft koel gemaakt,
 Door mijnen gloed, die weder mag verwarmen,
 Het eenigst heil, waar na uw Minnaar haakt!

Lof des winters.

Wijs: *Zoel zagt windje.*

Schoon de zomer,
 Schoon de zomer ons verlaat,
 't Veld nu dor en droevig staat,
 Grijs winter, stram van leden,
 Deeld ook weder,
 Deeld ook weder
 Op zijn beurt, vermaaken meden.

't Schaatsen rijden,
 't Schaatsen rijden, op den vloed,
 Maakt nu weêr de schade goed,
 Van 't verlies der zomerdagen,
 Men mag 't blesje,
 Men mag 't blesje
 Vliëgend over 't stroomnat jagen.

Damon zet zijn,
 Damon zet zijn Galathé
 Nu volvrolijk in de slee,
 En sneld op zijn stalen vleuglen,
 Daar niets zijne,
 Daar niets zijne
 Snelgewikte vaart kan teuglen.

Heeft men schijven,
Heeft men schijven, 't vlugge paard,
Word niet voor den Nar gespaard;
In het warme dons gedoken,
Doet men 't draven,
Doet men 't draven,
Dat het beest de haren rooken.

Moê gereeden,
Moê gereeden keert men weêr,
Straks voldoet men zijn begeer',
Aan den warmen haart gezeten,
Word den avond,
Word den avond
Met geen mindre vreugd gesleeten.

Punsch, of heete,
Punsch, of heete roode wijn,
Mag dan weêr de balsem zijn
Voor het koude sleetje rijden,
Daar het spel ons,
Daar het spel ons,
Op zijn beurt, nu mag verblijden.

't Zoet gezelschap,
't Zoet gezelschap bij het vuur
Slijt gezwind het avonduur,
Ja: zomwijl het halve nachtje,
Daar wij drinken,
Kussen, klinken,
Bij een lonkje, bij een lachje.

In den Schouwburg,
 In den Schouwburg, op het bal:
 Of bij 't zoet muzyk-geschal,
 Ziet men ook de wintertijden,
   Ongevoelig,
   Ongevoelig,
 Bij de blijdschap, henen glijden.

Wie beklaagd dan,
 Wie beklaagd dan zich de kou'
 Van den winter, die getrouw,
 Ons onthaald op zijn vermaaken,
   En zijn zoetheid,
   En zijn zoetheid,
 In een ruime maat, doet smaaken.

Zelf de suffer,
 Zelf de suffer, bij zijn boek,
 Vind ook daar hij in den hoek
 Van den haart mag zitten leezen,
   Tijdverdrijven,
   Tijdverdrijven,
 Die hem vergenoegt doen wezen.

't Zangeresje,
 't Zangeresje vind niet min',
 Tijdverkorting naar heur zin,
Onze Krans van Letterbloemen
   Doet haar vrolijk,
   Doet haar vrolijk,
 Daar zij zingt, den winter roemen.

Zwijg dan, klaager,
 Zwijg dan, klaager, die altijd
 Knorrig op den winter zijt,
 Laat hij guure dagen geven,
 Echter mogen,
 Echter mogen
 Wij vernoegt en vrolijk leven.

Hans en de zonnwijzer. Een romance.

Wijs: De Doctor die heeft mij gezeid, enz.

Op een oud adelijk kasteel,
 In Hollandsch vrugtbre dreven,
 Mogt sedert eenen ruimen tijd,
 Den ouden *Folkert* leven.

Zijn Egâ was reets lang verhuist,
 Naar 't rijk der bleeke schimmen,
 En *Folkert* zag, van tijd tot tijd,
 Zijn grijze jaaren klimmen.

Zijn zoons en dogters waren reeds
Gehuwd; of afgescheiden;
Dus leefde *Folkert* heel alleen,
Met *Hans* en een paar Meiden.

Aan de eene zij des grijzen muurs,
Aan een oud roestig ijzer,
Hing tegenover 't zonnespoor,
Een ouden zonnewijzer.

Een droeve kwaal hield bestevaar,
Aan 't veege bed gekluisterd,
Een kwaal, die naar geen medicijn,
Hoe uitgezocht ook, luisterd.

Op eenen middag, als de zon
Zijn heldre stralen spreide,
En Hij, gelijk de zieken doen,
Met smart den tijd verbeide

Riep, Hans! - Hans kwam! - *Was wols toe Herr?*
Hoe laat is 't? mogt Hij vragen:
Mein Herr (zegt Hans) *Het Our staat stil,*
Ter klok hat nich keshen.

Heer *Folkert*, die met ongeduld,
De sleepende uren rekend,
Wist dat de Zonnewijzer thans,
Bij 't zonlicht, de uren teekend.

Hans: (zeid' hij,) op de zij van 't huis,
Daar hangt een zonnwijzer,
Zie welk een uur beschaduw'd word,
Door het driehoekig ijzer.

Hans loopt naar buiten, kijkt, herkijkt,
En hoe hij 't brein mag slijpen,
Hij ziet de schaduwstreep op 't bord,
Doch kan het niet begrijpen.

Hans weet geen raad, maar zou mijn *Hans*,
Nu in zijn pligt bezwijken,
Wagt (zeft hij) *ich weis raat, ich sol*
't Mein Herr halt lassen kychen.

Met rukt hij de oud vermolmde plank,
Knaphandig naar beneden,
De ijzren bouten uit de muur
Die moesten ook al meden.

De zonnewijzer was, rondsom,
Bezaaid met spinkopsnesten,
Die ongestoord, zig, maanden lang,
Daar agter mogten mesten.

Fluks loopt hij met die vragt in huis,
Zijns Heeren slaapzaal binnen,
Herr (zegt hij) *Herr, beschouw das port,*
Ich kan 't mier nich vorsinnen;

Ich weisch nich hoe ter wyser staat,
Ich kan soo halt nich leesen,
WIE DOMMER IS ALS ONZE HANS,
MOET ZELF DE DOMHEID WEZEN.

Aria.

**Wijs: *Maudit Amour, Raison Severe*
 Uit de opera, *Le Peintre Amoureux*.**

Zingt vrij en blij, o Nagtegaalen!
 Voor Filida, o zij is zoo schoon!
 Zoo schoon! ja schooner dan de stralen,
     dan de stralen,
     Dié blonde Foebus spreid ten toon *bis*
 Haar voorhoofd tart de blanke zwaanen;
 Haar oog weet zich een weg te baanen,
     In mijn verteedert, kloppend hart,
     Dat gloeiend kwijnd van liefdesmart. *bis*

* * *

Haar lipjes - Goôn! zing die ter eere,
     o Filomeel! tot dat het licht
 Des daags, in 't sombre westen keere,
     westen keere,
     De Liefde heeft haar troon gesticht, *bis*
 Op deze koralijne randjes,
 Waar tusschen elpenbeene tandjes,
     Zoo wit als sneeuw, bij 't lachjes biên,
     Zich aan mijn kwijnend oog doen zien. *bis*

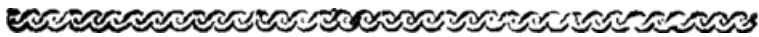
* * *

Bekoorlijk roosje, ja met reden
 Zijt gij op 't lieve wangen-paar
 Van blonde Filida te onvreden,
 te onvreden,
 Uw rood wijkt voor dat rood, voorwaar! *bis*
 Wanneer ge op Filis borst meugt pronken,
 Dan schijnd all' uwen glans verzonken.
 Het nijvre bijtje vliegt, verdwaald,
 Wen 't hommlend' op die wangen daald. *bis*

* * *

Heur golvend haïr, o liefde! strengeld
 Mijn ziel aan haar bevalligheid;
 Word daar gevangen, daar verengeld,
 daar verengeld,
 o Blonde lok, onopgebred! *bis*
 o Lieve mond! o elpentanden!
 o Oogjes! die van liefde branden!
 In 't kort, van 't hoofd tot aan de toon,
 Is Filis lief! is Filis schoon! *bis*

Afgewezen doctours raad.

Wijs: *Laat ons saam in vriendschap leven,*

Gekker kan de Droes niet wezen.
 Gistren zei de Doctoor mij;
 Vriend, als ik u zal genezen,
 En u helpen uit de lij',
 Moet gij wel, naauwkeurig, letten
 Op de regels en de wetten
 Die ik u, in dit geval,
 Kort en klaar, ontleeden zal.

't Eerst, waar voor gij u moet wagten
 Zijn de MEISJES, lieve maat!
 Venus offer rooft de kragten.
 'k Zei: wel Doctoor, zotte praat:
 Zou ik al die lieve hondjes
 Al die malsche zuikermondjes
 Vlieden moeten? brui vrij heên,
 Doctoor steiloor! met die reên.

‘Dan, ten andren, waar zijn' rede,
 ('k Dagt, wel wat of dit zal zijn,)
 ‘Vriend, verbied ik u ook mede,
Punsch, Jenever, Bier en Wijn,
 Sterke dranken zijn zeer schaadlijk;
 Zij bevordren 't onheil daadlijk;
 Drink koudwater, voeld gij dorst;
 Dat versterkt de long en borst.’

'k Zat gelijk een aap te kijken,
 Bij het lezen van die les.
 Doctor, wil mijn oog ontwijken,
 Zei ik, of, ik brui de fles
 Straks, gevoelig voor uw snater.
 Zuip jij voor den dorst koudwater,
 Lieve meisjes, lekkere wijn,
 Doctor, doen ons vrolijk zijn.

Toen sprak Medicus, wil weeten
 Wat u verder nuttig is,
 Gij moet daaglijks grutjes eeten;
 Ik verbied u vleesch en vis,
 'k Zei, wel Doctor, loop naar Spanje
 En verkoopt aldaar die franje;
 Of naar 't dolhuis, en maakt daar
 Grutten voor de gekken klaar!

De jonge schilderes.

Wijs: *Je suis un Serrurier, un Sërrurier.*

Uit de opera *La pupille rusée.*

o Dirce! die door kunst en oog en hart verrukt,
En door kleuren, zuivre kleuren lauwren plukt.

Groote schilderesse!

Roem van Leeuwendaal,

Gun mijn Zanggodesse } *bis*

Dat ze uw glorie maal. } *bis*

Dat ze uw glorie maal. *bis*

Elk bloemtje dat uw hand, uw poezle hand ons maald,

Tart het roosje, 't schoonste roosje dat 'er praald,

Wie moet uwe bloemen,

Tulp en angelier

En narsis niet roemen; } *bis*

Heerlijk en vol zwier. } *bis*

Heerlijk en vol zwier. *bis*

'k Zie vlinder en kapel, volmaakt en schoon gekleurd;

'k Zie hoe 't bijtje, 't nijvre bijtje honing peurd

Uit de rooze knopjes.

Hoe volmaakt, hoe eel

Maald gij pareldropjes, } *bis*

Door uw malsch penseel! } *bis*

Door uw malsch penseel! *bis*

Uw kunst tart vrouw natuur, geen blaadjen of 't bevat

Edle trekken, die ontdekken ons een schat

Van uw kunstvermogen,

Daar gij, onvermoeid,

Door 't penseel onze oogen } *bis*

Aan uw bloemen boeid. } *bis*

Aan uw bloemen boeid. *bis*

o Roem van uwe Sex! betoverd, meer en meer,

Onze zinnen, door uw' gaven, tot uw eër.

'k Zie uw' muskadellen,

Perzik, abrikoos,

Rijpe druiven zwellen; } *bis*

Naast uw blijde roos. } *bis*

Naast uw blijde roost. *bis*

Vaar voort o Dirce! maal, maal met uw fikse hand,
Kunstgewrochten, kunsttafreelen, voor uw land.

Doe uw naam dus leven!

Daar de vlugge tijd,

Wat hij mag doen sneven, } *bis*

Nooit uw glorie slijt. } *bis*

Nooit uw glorie slijt. *bis*

De jonge dichteres.

Wijs: *Kom Orpheus, kom Amphion.*

o Clio! die door Poezij,

De ziel verrukt en streeld,

En door uw veêr, zoo vrij als blij,

Verheven zangen teeld,

Uw onnavolgbre kunst.

Verwint u gunst bij gunst.

Elk boeid gij aan de klank en zwier

Van uw verheven lier.

* * *

't Zij gij de herderssluit hanteert,
 Of, op den stouten toon,
 Den Held den lauwerkrans vereerd,
 Uw zang is edel - schoon;
 Of dat uw zedendicht,
 De deugd een tempel sticht,
 Gij paart de kunst steeds met natuur;
 't Is alles geest en vuur! -

* * *

Zingt gij de kuische huwlijksmin,
 Daar Juno's outer blaakt,
 Dan schetscht uw pen, de Mingodin,
 Bij 't echtgeluk, volmaakt;
 Of rukt het aklig graf,
 Een vriend, of gade ons af,
 Dan droogt uw zang den tranenvloed,
 Door taal, vol hemelzoet.

* * *

Zet Dichteres, zet vrij den toon
 Der Barden op uw lier.
 Gij zingt tot roem van Batoos zoon,
 Met ongedwongen zwier.
 Schenk ons, van tijd tot tijd,
 Uw kunst, der Deugd gewijd.
 Met welk een schoonheid pronkt de maagd
 Die Foebus lauwrren draagd! -

De blijde bruidegom.

Wijs: *La danse n'est pas ce que j'aime.*
Uit de opera *Richard, Coeur de Lion.*

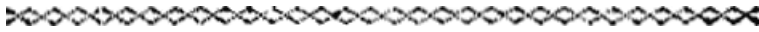
Wat vreugd! ik zie mijn heil volmaken!
 Zijt welkoom blijde morgenzon!
 Eer gij nog zinkt in Thetis bron,
 Zal ik het merg der wellust smaken.
 Straks streef ik naar het blakend outaar;
 Straks tree ik Hymens tempel in,
 Daar zal de blijde trouwgodin,
 Mij strenglen aan, mij strenglen aan
 Haar die ik teeder min. *bis*

Mijn kuische Elize, de eer der maagden,
 Is dan voor mij, voor mij alleen! -
 Vergeefsch door andren aangebeên,
 Die alles om mijn Dierbre waagden,
 Leander, hoe voorzien van schatten,
 Wierd door mijn Engelin veracht,
 En mij de zege toegebracht,
 Mijn zon van heil. Mijn zon van heil.
 Gloord nu in volle kragt. *bis*

Hoe rijk zal ik mijn lust verzaden,
 En in de malsche rozegaard,
 Voor mij, voor mij alleen gespaard,
 In 't diepste diep der wellust baden!
 Straks daal ik in de poezele armen,
 En dan!... maar zagt een poos geduld! -
 Dan word mijn wensch geheel vervuld,
 Eer nog de maan, eer nog de maan
 Den nagt met zilver huld. *bis*

o Blonde Venus! weelde - deelster,
 Voor ons spreid gij reeds 't roozebed,
 Waar op de blijdschap, onbelet,
 Ons koestren zal, o wellust - teelster!
 Volmaakt het punt van mijn verlangen,
 Stook, onbepaald, de liefdegloed;
 Zoo smelt ik in een bron van zoet,
 Waar voor al 't heil, waar voor al 't heil
 Der aarde zwichten moet! *bis*

De straf-oeffening.

Wijs: *Schoone beemden, zalig veld.*

Naauwlijks was de morgestar
Uit het oog, en Foebus kar
Spreide door het veld en dalen,
De eerste gloed der morgestralen,
Of de jonge Philemon,
De eer der knaapen!....
Of de jonge Philemon,
Trad verlangend naar de bron;

Naar de bron, waar Klorimeen
Elken morgenstond verscheen,
Om, door teedre min gedreven,
Hem den uchtendkus te geven.
Duizend kusjes, malsch en zoet,
Van haar lipjes....
Duizend kusjes, malsch en zoet,
Waaren vaak den morgengroet.

Maar hij zag, tot zijn verdriet,
 Dezen morgen Kloris niet;
 Waar blijft Kloris? o Wat smarte
 Griefde zijn verlangend harte!
 Zuchtend, riep den herder uit,
 Goôn der liefde!....
 Zuchtend, riep den herder uit,
 Goôn der min! waar blijft mijn Bruid? -

Nu snelt hij ten heuvel op,
 Ziet rondsömme van den top -
 Straks loopt hij weêr in de dreven;
 Angst en wanhoop doen hem beven.
 Nogmaals riep hij, overluid,
 Goôn der liefde!....
 Nogmaals riep hij, overluid,
 Goôn! waar blijft mijn schoone Bruid? -

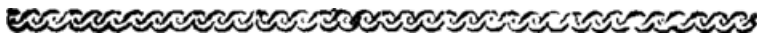
Maar zie, 't olijk Meisje had,
 Eer de zon te wagen trad,
 Kort bij 't beekje, stil verholen,
 Zich, reeds vóór zijn komst verscholen,
 En begluurde, door het groen,
 Wat haar minnaar,....
 En begluurde, door het groen,
 Wen hij haar niet vond, zou doen.

Midden in zijn droef geklag,
 Eer hij haar nog hoorde of zag,
 Staat zijn meisje voor zijn oogen.
 Ha! riep zij: Gij zijt bedrogen,
 Lieve Herder, zugt niet meer.
 Hier is Kloris!....
 Lieve Herder, zugt niet meer.
 Nu zie ik, *gij mind mij teêr*. -

Enkel vreugd was Philemon,
 Daar hij naauwlijks spreken kon.
 Stoute, zei hij: welke treeken!
 'k Ben bijna door vrees bezwelen.
 Is dat handlen met uw Vriend?
 Stoute Kloris,....
 Is dat handlen met uw Vriend?
 Zeg, waar heb ik dat verdiend? -

Kussend, zegt zij: Herderszoon!
 Eisch voldoening voor dien hoon.
 Wat gij eischt is u gegeven,
 Tweede leven van mijn leven;
 Alles heb ik u verbeurt..
 Wil u wreken,....
 Alles heb ik u verbeurt,
 Straft, naar gij de misdaad keurt.

Zonder spreken, bragt hij haar
 In het digte groen, van waar
 Zij hem had begluurd. - Raad, meisjes,
 Welk een straf, en hoe veel reisjes,
 Hij het straffen daar hervat.
 Tot den straffer, ...
 Toen hij 't straffen had hervat,
 Zelf haar om genade bad! -

Klagt van eene moeder bij het afsterven van haar zoontje.

Wijs: *Dameet had langen tijd getragt.*

o Wreede dood! verwoed barbaar!
 Terug, hergeef mij 't lieve wichtje!
 Waarom sloot gij, aardsmoordenaar,
 Voor mij dat vriendelijk gezichtje;
 Waarom ontrukte gij aan mijn hart
 Het loon voor mijn geleden smart?

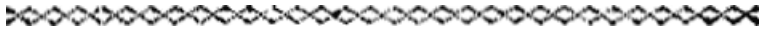
Waar vond mijn blijdschap wedergâ,
 Wanneer mijn engel wierd geboren!
 Treurt met mij moeders, treurt, hoe dra
 Is al mijn heil, mijn vreugd verlooren!
 Mijn lieve zoontje, al mijn begeer,
 Mijn aardsche wellust, is niet meer! -

Hoe blij mogt aan deez' volle borst
 Uw moeder, u mijn wichtje drukken!
 Hoe vrolijk leschte gij uw dorst! -
 'k Mogt bloemen van genoegten plukken,
 Bij ieder kusje, ja: o ja!
 Waar vond mijn zegen wedergâ! -

Helaas! die vreugd is mij ontroofd.
 Vergeessch mogt ik u welkoom zingen.
 Wat heil wierd mij in u beloofd!
 o! Al te dwaaze stervelingen,
 Hoe dra verzwind uw vreugd in druk! -
 Uw lachend heil in ongeluk! -

'k Misgun u niet, o Cherubijn!
 Daar gij in hooger trans moogt zweven,
 Van 't aardsch verdriet onlast te zijn.
 Wat is doch 't leven in dit leven?
 Een bron van tranen en verdriet.
 Het grootste heil is louter niet.

o Moeders! die uw dierbaar wicht
 Noch aan uw volle borst moogt zogen;
 Erkent die gunst, voldoet uw plicht.
 Hoe haast is dikwils 't heil vervlogen!
 Toont, daar dien rang u is gewijd,
 Dat gij dien eernaam waardig zijt.

Om de poen is 't al te doen.

Wijs: *Laatstmaal toen ik lag en sliep.*

Alles wat op aard geschied,
 Is om 't geld, en anders niet.
 Geld, geld, 't stomme geld,
 o Die schijven! 't zal zoo blijven.
 Geld, geld, 't stomme geld,
 Is de God, die wetten steld.

Koomt eens bij den Advokaat,
 Daar koopt gij voor schijven raad,
 Doch, doch - g'loof mij toch,
 De Advokaten, mogen praten,
 Doch, doch - g'loof mij toch,
 Die het wint verliest het nog.

Koomt men bij den Procureur,
 Of Notaris, die Monsieur
 Weet, weet vrienden weet
 Voor uw schijven, schoon te schrijven!
 Weet, weet vrienden weet
 Ook hoe hij de tas ontleed.

Op de Beurs is 't meê niet pluis;
 o! Daar weet men bij 't gedruis,
 Dat, dat vrienden dat
 Met de waaren, zoo te klaaren;
 Dat, dat vrienden dat
 U de zak word leeg en plat.

Men verkoopt de knollen, daar
 Voor Citroenen; 't gaat zoo raar,
 Met, met vrienden met
 Handeldrijven; hebt gij schijven,
 Met, met vrienden met
 Eenen koop zijn ze omgezet.

Koomt gij bij de Makelaar,
 Daar loopt ook de beurs gevaar.
 Ja, ja vrienden ja,
 Het is kwasie, om kortagie,
 Ja, ja vrienden ja,
 't Is om 't geld, zoo voor als na'.

Zoekt ge een Franschen winkelier,
 Om u, na den laatsten zwier,
 Fraai, fraai net en fraai
 Op te schikken. o! Die kwikken,
 Fraai, fraai, net en fraai,
 Koopt gij voor geen bontekraai.

De Doctours en Chirugijns;
 Snijders, Kappers en Krispijns,
 O! O! vrienden O!
 Deze heeren, villen, scheren,
 O! O! vrienden O!
 U de volle beurzen zoo! -

Zijt ge een minnaar van den wijn;
 Of kiest gij een mooie trijn,
 Daar, daar vrienden daar
 Kunt ge uw' schijven 't best doen blijven;
 Daar, daar vrienden daar
 Stroomt uw geld, of 't water waar.

Wilt ge uw Vrouwtje, of Minnares,
 Met karos, of met cales,
 Zoet, zoet, lief en zoet,
 Eens vermaken, o! die zaken,
 Zoet, zoet, lief en zoet,
 Kosten geld in overvloed!

Op de Vismarkt is 't ook raak,
 En de kok, die vette snaak,
 Weet, weet vrienden weet
 Voor 't lardeeren, zoo te smeeren!
 Weet, weet vrienden weet
 't Ook wel als gij lekker eet.

Maar, bemind gij de *lectuur*,
 Koopt dan Boeken. - Zijn die duur?
 Neen, neen, vrienden, neen!
 Boekverkoopers, zijn geen stroopers;
 Neen, neen, vrienden, neen,
 Haar conscientie is veel te klein! -

Waarom zingt een Brood - poëet,
 Schoon de vent daar schraal van eet?
 't Is, 't is vrienden, 't is
 Al zijn lijmen, vaerzen rijmen,
 Is, is vrienden is
 Om de splint; geloof het wis.

Dus, in 't kort, 't is om de poen,
 Al den drommel, slechts te doen.
 Geld, geld o! dat geld
 Maakt, schoon 't stom is, regt dat krom is.
 Geld, geld, lieve geld,
 Die u mist is slecht gesteld.

Besluit van Katotje.

Wijs: *Annette vijftien jaar omtrent.*

De grijze Dormant mogt aan mij,
 Niet naar de kunst door vleijen,
 Maar, rond en plat, naar d'ouden trant,
     Schoon hoog van jaaren,
     Laatstmaal, verklaaren,
     Zijn minnebrand.

* * *

Wie raad mij nu, in dit geval,
 Of ik mijn trouw hem schenken zal?
     Drie tonnen gouds bezit Papa,
     En rijk te wezen,
     Alöm geprezen,
     Daar wensch ik na.

* * *

't Is waar, hij is wel oud en koud,
 Maar, als men zulk een' schat beschouwd,
     Wie zegt dan neen? Dat lieve geld,
     Blinkt schoon in de oogen;
     't Is zijn vermogen,
     Dat wetten steld.

* * *

Te gaan, met zwier en pracht gekleed,
 Twee kleppers, voor de koets gereed!
 't Zegt veel! - daar bij, een Vorsten disch,
   Denkt wat de schoonheid,
   Die zig ten toon spreid,
   Te zeggen is!

* * *

Lakeijen, Maagden, Kamenier,
 En alles naar den laatsten zwier
   Te vinden! - o! 't is zulk een smart,
   Dit af te wijzen,
   Wie kan het prijzen,
   Dat valt zoo hart.

* * *

Maar zie ik op den ouden zot,
 Dan denk ik aan het deerlijk lot,
   Dat mijne jeugd te duchten staat,
   Wat min - vermaaken
   Zal ik doch smaaken?
   Wie geeft mij raad?

* * *

Doch, ik weet troost in dezen nood;
 Weldra zoen ik dien grijsaart dood,
   En word ik koud, door zijne kou',
   Philanders lonken
   Doen weêr ontvonken
   Dormantus Vrouw;

* * *

Zoo word dan Dormant, voor zijn geld
 Gekroond, en ik in staat gesteld;
 Zoo leve ik naar mijn lust en smaak.
 Ik wil mij voegen
 Waar zijn genoeg,
 Het is mijn zaak.

De gelukkige minnaar.

Wijs: *Amour, amour, acheve ton Ouvrage*
Uit de opera, *On ne s'avise jamais de tout.*

Hoe zagt, hoe zagt rust ik in Tirsis armen!
 'k Ruil daar geen rijkdom voor, o neen! -
 De liefde mag mijn borst verwarmen,
 De wellust zweeft staag om mij heên.
 o! De min,
 Zoo begeerlijk,
 On waardeerlijk,
 Schenkt Nectar in,
 Duizend kusjes,
 Minnelustjes
 Offert mij deze Engelin. (*de Capo*)

Hoe boeid, hoe boeid gij mij door teedre banden,
 Bekorelijke vrouw! o ja!
 Mijn Tirsis doet het offer branden
 Der liefde, zonder wederga.
     Enkle vreugd,
     Zaligheden,
     Niet te ontleden!
 Ach hoe verheugd! -
     Mogten de uren,
     Jaaren duuren
 Van mijn blijde Lentejeugd. (*de Capo*)

Hoe malsch, hoe malsch zijn de ambrozijne lippen!
 Zagter dan satijn, o min!
 Wie strand niet garen op de klippen
 Van zulk een poezele Engelin?
     Waar, waar praald
     Ooit een roosje,
     Met dat bloosje!
 Nooit, Venus straald
     Uit uw oogen,
     Het vermogen
 Dat uit Tirsis oogjes daald. (*de Capo*)

Het vlijtig mutsemaakstertje.

Wijs: *Triomphez, tendre Alcindor.*
Uit de opera *La belle Arsene.*

Altijd vlijtig, dag aan dag,
Maak ik het hoofdsieraad der vrouwen:
Altijd vlijtig, dag aan dag,
't Kan me niet rouwen,
Dat ik met lust,
Met zwier, geest en aartig,
De Mutsjes vervaardig,
Met zwier, geest en aartig
De vrouwtjes tooi.
't Mutsje is elks achting waardig,
Is het proper, net van plooi. (*de Capo*)

Luiheid staat een meisje slegt,
 Baart steeds minachting bij de lieden,
 Luiheid staat een meisje slegt;
 Die wil ik ontvlieden,
   'k Werk met vermaak,
 Niets kan mijn vermoeijen,
 'k Zie 't werk vast groeijen,
 Niets kan mij vermoeijen,
   Het geeft mij eer;
 Dus zie ik mijn welvaart bloeijen,
 Klanten win ik meer en meer. (*de Capo*)

Klee' 'k mij proper, naar den trand,
 Wel, wie kan het mij doch misgunnen?
 Klee' 'k mij proper, naar den trand,
 Ja, die 't winnen kunnen,
   Misstaat het niet.
 Ik zing onder 't werken,
 Dit kan mij versterken,
 Ik zing onder 't werken,
   Dit schraagt mijn vlijt.
 Lust geeft aan onze uren vlerken,
 Als men die al werkend slijt. (*de Capo*)

Het brave meisje.

Wijs: *Geen krans, geen krans van bloemen. Of: Il pleut, il pleut, Bergere!*

Verheugd, verheugd te vreed
 Daar Keetje, werkeloos
 Langs markt en straat gaat treden,
 Zit onze Mie altoos
 Met lust en vlijt te werken.
 Haar naarstigheid en deugd,
 Doet zij, doet zij ons merken;
 Zij schenkt haar ouders vreugd.

* * *

Dan maakt, dan maakt zij jakjes,
 Die als een paerel staan;
 Nu weêr, garneert zij sakjes,
 En toond haar kunst daar aan.
 All' wat zij doet is aartig,
 En wekt verwondering,
 Dus is, dus is zij waardig,
 De hupste jongeling.

* * *

Geen deugd, geen deugd geeft vrouwen
 Meer achting, in 't gemeen,
 't Zij voor, of na het trouwen,
 Dan brave naerstigheên.
 Ja! lieve Mie, geloofdme,
 Uw weergalooze vlijd,
 Beloofd, o ja! beloofdme,
 Veel blijdschap t'allertijd.

* * *

Ga voort, ga voort! wil toonen
 Dat gij de zorg en min
 Der Ouders wild beloonen
 Met braafheid, o vriendin!
 Zij mogen op u roemen;
 Uw vader hoor ik, blij,
 Uw deugd, uw deugdrijk noemen,
 Denk welk een eer dat zij! -

* * *

Leef Mie, leef Mie leef blijde,
 De blijdschap voegt de jeugd,
 Dat gij uw dagen wijde,
 Aan schuldelooze vreugd!
 Zing vrolijk, onder 't werken:
 Het vergenoegen kan
 De vlijt, de vlijt versterken,
 Daar toond gij blijken van.

Vriendschap, liefde, eendragt en vaderland.

Wijs: *o Zon aan 's Hemels trans, enz.*

Nu zijn wij weêr bij een,
Om vrolijk, wel te vreên,
Het vriendenfeest te vieren;
Nu zijn wij weêr bij een,
Sa Broeders, laat ons nu
Den rooden wijn doen vloeijen;
Hij is de bron der vreugd,
Daar hij het hart verheugd,
En doet de vriendschap groeijen;
Daar hij het hart verheugd.

Komt, schenkt den frisschen wijn,
 In 't helder kristalijn,
 Dat nooit de *Vriendschap* sneeve!
 Komt schenkt den frisschen wijn,
 Tot eer van onze kring,
 Elk vat zijn glas in handen,
 Dat vriendschap, altoos blij,
 Ons heilig, dierbaar zij!
 U doen wij offeranden,
 o Vriendschap! altoos blij. -

o *Liefde!* u word, verheugd,
 Ook in dit uur van vreugd,
 Standvaste trouw gezworen;
 o *Liefde!* u word, verheugd,
 Ons minnenhart verpand,
 Gij doet ons wellust smaaken.
 Elk schenk' en drink' terstond,
 't Glas ledig tot den grond,
 Daar wij van liefde blaken;
 't Glas ledig tot den grond.

Gij *Eendragt*, vaste band,
Wil ons, met hart en hand,
Onscheidbaar samen strenglen;
Gij *Eendragt*, vaste band,
Nooit moet, of twist, of haat
Ons blij genoeg stooren.
Elk schenk' dan andermaal,
En leeg' de wijn - bokaal,
Niets kan ons meer bekooren,
Elk leeg' de wijn - bokaal.

Dat *Nederland* altijd,
Bij handel, kunst en vlijt,
Zijn welvaartzon zie klimmen!
Dat *Nederland* altijd,
In vollen welvaart bloei!
Nu nogmaal ingeschonken,
En 't smaaklijk druivensop,
Tot de allerlaatste drop,
Hier blijde op uitgedronken;
Tot de allerlaatste drop!

Het waare geluk.

Wijs: *Men hoort steeds Flora's gunsten roemen.*

Het roozenbaarend vergenoegen
En reine min, die bron van vreugd!
Zijn eigenschappen, die ons voegen;
De beste spooen tot de deugd.
Laat andren gouden schijven minnen,
En woekren om een blinkend niet;
Ik lok het vergenoegen binnen,
Dat ons den grootsten rijkdom bied.

'k Min Cloé, en zij mind mij teeder,
De zagte weltevredenheid
Vergoed ons alle rampen weder,
Die ons 't balstuurig lot bereid.
Wij kunnen vrolijk 't onheil tarten,
Daar 't vergenoegen aan den disch,
Zoo wel in voorspoed, als in smarten,
Bij ons onafgescheiden is.

Met weinig kunnen we ons vermaaken,
 Dan smaakt geen Vorst, in zijne zaal,
 De gulle blijdschap, die wij smaaken.
 Is 't kleed eenvoudig, zonder praal,
 Den disch niet overlaân van spijzen,
 Het glas niet boordenvol van wijn;
 Het vergenoegen, dat wij prijzen,
 Doet echter ons gelukkig zijn.

Een malsche kus van Cloé's lippen,
 Als ik de taal der reinste min
 Uit haaren lieven mond hoor glippen;
 De disch eenvoudig, doch, niet min
 Naar smaak bereid; een vollen beker,
 Gevuld met vogt dat Cerus bied,
 Voldoen mijn wellust. Ja! voorzeker,
 Meer eischt ons vergenoegen niet.

Misgun vrij, wangunst ons dien zegen!
 De nijvre vlijt schenkt ons dat zoet,
 Dat zoet, dat nimmer word verkregen,
 Dan door een weltevreên gemoed.
 'k Belach uw grootheid, pragtvertooners,
 'k Leef onder 't lage dak, hoe klein,
 Veel beter, dan gij, hofbewooners,
 Ik leef voldaan - gij nooit te vreên!

EINDE VAN HET DERDE STUKJE.

Op de titelplaat.

Ziet hier nu, de allerlaatste maal,
 Cithera's offers voor u branden,
 Puikschoonen, die in vrije Landen
 Door malschen toon en zagte taal,
 Der mannen harten weet te kluistren.
 Ziet Venus duifjes naar u luistren;
 Pronksiersels van ons Leeuwendaal! -

* * *

Zingt vrij en blij, de Min ter eere,
 Terwijl de Deugd uw' schreeden stier'.
 Dat steeds haar glans uw' harten sier';
 Dat u de liefde liefde leere,
 Gegrond op trouw en zuivre min;
 Dat steeds de mollige Echtgodin,
 Uw waare blijdschap vaak vermeere!

* * *

Zoo bloeije uw liefderijk Geslagt,
 Gelijk de blijde bloemfestoenen,
 Die om Cithera's outaar groenen:
 Doch laat haar Zoon, die altoos licht,
 In zwakke en tedere oogenblikken,
 Uw lieve hartjes niet verstrikken!
 Zijn boog heeft een geheime kragt! -

Aan Neèrlandsch jufferschap.

Ontvangt, Pronksieraaden der edele Natuur, het vierde en laatste Kransje van Letterbloempjes, alleen voor u gevlochten, laat uwe lieve orgelkeeltjes wederom klinken op de toonen van mijn kunsteloze lier. Ik heb voor u gezongen, en bekreune mij zoo min het oordeel der vitzugt, als de verachting der Huichelarij, die, met een gefronst gelaat, uit vierkante, norsche trekken saamgesteld, en met donkere oogen, die van terzijde nog wel eens een geheime lonk aan u toewerpen, als van eene hoogte, op mijne laagkruipende Dichtlovertjes nederziet, en den neus optrekt, bij ieder vrolijk bloempje, dat zij ziet ontluiken.

Meer heb ik u niet te zeggen, dan dat ik tot het laatste oogenblik, dat ik onder het ge-

starnte nog een kleen plekje op onzen aardbol beslaa, de schoonheid, vereenigt met de deugd, zal blijven hoogachten, terwijl Gij verzekert kunt zijn, dat de Zangstukjes, welken Gij in het eerste en tweede stukje met de onderteekening G.M. hebt aangetroffen, en die van het derde en vierde Stukje, geheel, hoe gebrekkig ook, zijn voortgevloed, uit den naauwlijks noemenswaarden dichtveuer, van uwen Vriend

G. MANHEER.

Kransje van letterbloempjes.

Aan de schoonen.

Wijze: *Pensez vous jeune Lisette, &c,*

Zanggezinde Hartmeestressen,
Die aan Maas- en Merwevloed,
Uwe Minnaars naar de lessen
Van uw schoonheid luistren doet,
Neêrlandsch fiere Jongelingen,
Boeit door uw betoovrend zingen,
Wen uw stem en malsche taal : / :
Harten voert in zeegepraal : / :

Lonkjes uit uw vriendlijk oogen,
 Kusjes van uw lieven mond,
 Geven door haar groot vermoogen,
 Brave Helden, wond bij wond.
 Die voor vuur noch vijand beven,
 Blijken van hunn' stoutheid geven,
 Op het Land of ruim der Zee, : / :
 Maakt ge als, lammeren, gedwee. : / :

Op uw boezem neêrgedooken,
 Door uw poezle hand gestreeld,
 Zoetheid, die onasgebrooken,
 Wellustvreugd, bij wellust teeld
 Kan ons in uw strikjes kluistren,
 Als wij naar uw toonen luistren,
 En uw lonkjes staan ten doel, : / :
 Zijn wij niets, niets dan gevoel. : / :

Dan verzwind ons denkvermogen
 In een zee van enkel zoet,
 Dan zien we, in uw vriendlijk, oogen,
 Hemelstraaltjes - zonnengloed! -
 Dan, dan smaaken we, op de tippen
 Van uw roodcoraale lippen,
 Hartenroofsters, alles wat : / :
 Wellust voor de ziel bevat. : / :

Zingt met ons dan, op de toonen,
 Toegeheiligt aan de min,
 Daar wij kusschend, lieve schoonen!
 Met u treën ten bloemhof in,
 Waar die schoone roozen prijken,
 Voor wier geur het al moet wijken;
 Malsche bloemen, door de hand : / :
 Van de poezle min geplant. - : / :

Pavos blonde Koninginne,
 Lonkt ons toe, van haaren troon
 Zie haar duifjes kussen, minnen,
 En wijd haar uw englentoon.
 Zingt met ons, haar kragt ter eeren;
 Liefde zal u klanken leeren,
 Leiden ons ten tempel in : / :
 Van de schoone Trouwgodin. : / :

De deugd boven de schoonheid.

Wijze: *Maudit Amour Raison severe.*
uit de opera *Le Peintre Amoureux.*

De Deugd, de Deugd, met regt te roemen,
 Is 't waare siersel voor een maagd;
 Geen vrouw is waarlijk schoon te noemen,
 Schoon te noemen,
 Wanneer de Deugd haar niet behaagd; *bis.*
 CLOTILDE is vol bevalligheden;
 Maar slaat men 't oog op hare zeden,
 Dan is de schoonheid, die men ziet,
 Een loutre schijn, een enkel niet. *bis.*

* * *

Haar oogjes zijn vol vuur en leven,
 Haar voorhoofd kan het elpenbeen,
 Haar' bos het roosje overstreeven,
 Overstreeven,
 In wit en rood, ach! al haar leên *bis.*
 Zijn juist gevormd; haar teedre lonken
 Doen 't allerkoelste hart ontvonken;
 Doch al de schoonheid, die men ziet,
 Is zonder Deugd, dus enkel niet. *bis.*

* * *

Zij lacht, doch in die lieve trekken,
 Kan men ook d'onstandvastigheid
 En 't vuur, dat haar bezielt, ontdekken,
 Bezielt ontdekken,
 Haar haïr in tuitjes saam gebreid, *bis*.
 Hangt dartzel op haar schoudren neder,
 En slingert luchtig gins en weder.
 Doch, al het schoon, dat zij ons bied,
 Is, zonder Deugd, een enkel niet.

* * *

Haar borstjes doen een Jozeph blaaken:
 Dat tweetal heuvels hemels schoon,
 Kan 't koelste hart zelfs gloeiend maken,
 Gloeiend maaken,
 Daar is de stoel van Venus zoon. *bis*.
 Aanbiddlijk zijn haar' zuivre tandjes,
 Niet minder schoon haar blanke handjes;
 Ja! alles wat men aan haar ziet,
 Is lief, - doch, - Deugd bezit zij niet. *bis*.

* * *

'k Wil ROOSJE boven haar beminnen,
 Ze is minder schoon van leest en leên,
 Doch streeld gestaâg mijn hart en zinnen,
 Mijn hart en zinnen,
 Door reine ziels - aantlokkijkeên. *bis*.
 Verstand, gepaard aan deugd en oordeel,
 Verschaft aan mij meer heil, meer voordeel,
 Dan schoonheid die ons de ondeugd bied,
 De Deugd leeft eeuwig, de ondeugd niet. *bis*

Een vogeltje voor Annettje

Wijze: *Dameet had langen tijd getragt.*

Mijn lieve Annettje, 'k heb voor u
Dit kleene vogeltje opgevangen.
Aanvaard het van mijn hand, wel nu,
Voldoe ik dus aan uw verlangen?
Zie, welke teedere oogjes 't heeft,
Hoe vrolijk 't springt, hoe blij' het leeft.

Annettje, 't is als dons zoo zagt,
't Is geel van borstje en bruin van wieken.
Ik kreeg het schelmpje in mijn magt,
Reeds in het vroege uchtendkrieken,
Eer noch Auroor, met goud gehuld,
De groene telgen had verguld.

Ontsluit uw koutje Annettje, ik zal
Het zangertje daar in doen springen,
Zijn teedre stem, zijn lief geschal,
Zal door uw rozenhofje dringen.

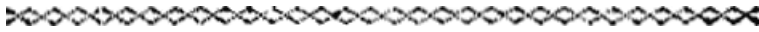
Ik weet uw handje, zal de kooi
Versieren met een' bloementooi.

Maar wat zult gij, zeg Engelin,
Mij voor dat lieve diertje geven? -
'k Lees 't in uw oogjes, zielsvriendin!

Ach 'k voel uw teedere handjes beven.

Hoe klopt dat hartje! o ja! ik weet
Reeds, wat 'er voor mij is gereed!

Het meijfeest. Eerste stem.

Wijze: *Ou Ninette 't alle. Of: Ninet mijn beminde.*
Uit de opera *Ninette a la Cour.*

Koomt Herders, koomt Knapen,
 Niet langer geslapen,
 Het uur is gebooren,
 Dat ons kan bekooren,
 Nu Foebus verschijnd.
 De vaale Godinnen,
 Diaan's Priesterinnen,
 Verlaaten de transfen,
 Daar zij voor de glanssen
 Der zonne, verdwijnd.
 Rijst Nimpfen, rijst schoonen,
 Viert 't vrolijk seizoen.
 Gun dat we u bekroonen,
 Met kranssen van groen.
 Waarom, waarom, zouden, zouden } *bis.*
 Wij 't niet op het Meijfeest doen? } *bis.*

Tweede stem.**Wijs: *Ja, Mimi! in korten tijden.***

Wie wie wekt ons in den morgen,
 En noopt ons tot zang en vreugd?
 Met de morgen rijzen zorgen,
 Maar deez' morgen rijst de vreugd.
 Blijde lonkjes zullen zweven,
 Veldgodinnen, rei aan rei,
 Danzende om het outaar streeven,
 Toegeheiligt aan de Meij. - *bis.*

Derde stem.**Vier stemmen coris.****Wijze: *Wat is ons al vreugd gegeven.***

Welkom blijde Veldelingen!
 Laat ons 't heil der Lente zingen.
 Zegen zegen kroone 't veld, } *bis Coris.*
 Daar 't der Goden lof vermeld. } *bis Coris.*

Blonde Auroor, gehuld met stralen,
 Strooid haar stofgoud in de dalen.
 Welkom, welkom blijde dag, } *bis Coris.*
 Nu men 't Meijfeest vieren mag. } *bis Coris.*

Zingt met ons nu, Philomeelen!
 Paart uw vriendlijk, orgelkeelen,
 Aan der veldelingen toon, } *bis Coris.*
 Zingt met ons den lof der Goôn. } *bis Coris.*

Alle vooglen zingen heden,
 Malsche Meij, uw zaligheden;
 Door 't gebloemt, in hof en veld, } *bis Coris.*
 Word uw eeuwig eer vermeld. } *bis Coris.*

Vierde stem.

Wijze: *In een Boomgaard Colinette.*

Koomt speelnooten, Herderinnen,
 Die opregt en teeder mind,
 Volg Clotilde, o veldvriendinnen,
 't Godendom, dat wellust vind
 In uw ongeveinst beminnen,
 Paart u heden met uw vrind.

Weigert nu geen herder kusjes,
 Cupido geleid ons thans,
 Wen hij stookt de liefdelustjes,
 En vast strengeld, krans bij krans,
 Koom dan blijde Herderzusjes,
 Tree met uw Clotild' ten dans.

Vijfde stem.

Wijze: *Annette! vijftien jaar omtrent.*

De morgendauw is reeds omhoog,
 En 't zongespan aan 's Hemels boog,
 Verguld alree het diepe dal,
 Waar zijn de knapen?
 'k Zie gints haar' schapen,
 Men naderd al! -

Reeds praald de herderlijke hoed,
 Met jeugdig groen, in overvloed,
 De Herder draagt een groenen staf;
 Laat ons dien sieren,
 De bloempjes zwieren,
 Daar vrolijk af.

Beurtzang.

Wijze: Wie roept mij hier onder de groene boomen.

DAMON.

Welkom in het groen, puikschoone Herderinnen!

FILIS.

De goden groeten u, o fiere Herderreij!

DAMON.

Vieren wij te saam, het vrolijk feest der Meij,
Laat ons, maagdenstoet, den blijden dans beginnen.

FILIS.

Welaan!

DAMON.

Gund ons;

FILIS.

Zeg wat?

DAMON.

Gund ons,
Uw eeuwig te beminnen.

DAMON.

Laat uw lieve hand, het rijzende outaar sieren.

FILIS.

Zie de bloemen reets, de Goôn ter eer gegaard!

DAMON.

Schoone, deze dag is duizend bloemen waard,
Laat die om het beeld van blonde Venus zwieren,

FILIS.

En ons,

DAMON.

met vreugd,

FILIS.

En ons,

DAMON.

met vreugd,
Het feest der liefde vieren,

DAMON.

Goddelijke Meij, gij schenkt het alles leven,

FILIS.

Hoor de Nagtegaal, viert ook met ons dat feest,

DAMON.

Nooit is in het veld, volmaakter dag geweest,
Gun o Maagdenstoet, dat wij u kusjes geven,

FILIS.

De deugd,

DAMON.

en trouw,

FILIS.

De deugd,

DAMON.

en trouw,
Moet in ons midden zweeven.

Tweede beurtzang.
Twee stemmen, coris van alle de veldelingen.

Wijze: *Zonder liefde, zonder wijn.*

HERDER.

Wij, wij zingen u ter eer,
 Blijde Lentedagen.
 Hof en velden, doet gij weêr
 Keur van bloemen dragen,
 't Land, nog korts in 't wit gekleed, } *bis Coris.*
 Spreid nu malsche, geuren, } *bis Coris.*
 En alwaar de Herder treed, } *bis Coris.*
 Ziet hij hemelkleuren. } *bis Coris.*

HERDERIN.

Hyacinten, Tulpen, Roos,
 Blijde Fiolieren,
 Met Narsissen en Tijdeloos
 Ziet men hoven sieren,
 Duizend, duizend bloemen staan } *bis Coris.*
 Nu alom te pronken. } *bis Coris.*
 Herderrei wij zijn voldaan, } *bis Coris.*
 Liefde is ons geschonken. } *bis Coris.*

HERDER.

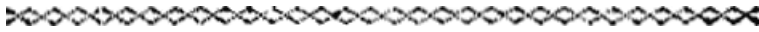
Minzaam Herderinnen-koor,
 Bloemen dezer dalen,
 Foebus schiet van 't zonnenspoor
 Zijne gouden stralen
 Reets op onze kruinen neêr; } *bis Coris.*
 Laat ons in den lommer, } *bis Coris.*
 Van 't geboomt, de min ter eer } *bis Coris.*
 Zingen, zonder kommer. } *bis Coris.*

GEHEEL CORIS.

Goôn der liefde en der natuur,
 Die ons hart doet gloeijen
 Van een heilig dankbaar vuur,
 Laat de stroomen vloeijen
 Van uw' gunst, op hoeve en veld, } *bis.*
 In de zomerdagen; } *bis.*
 Dan word uwen lof vermeld, } *bis.*
 Offers opgedragen. } *bis.*

* * *

't Zijn de Goôn, de goede Goôn!
 Die het aardrijk tooijen,
 En, van naaren gouden troon,
 Duizend gaven strooijen
 Op den akker, 't hof en 't veld. } *bis.*
 Blijde veldelingen, } *bis.*
 Laat ons, daar geen leed ons kweld, } *bis.*
 Hun ter eere zingen. } *bis.*

Aria.**Wijze: Monseigneur Lubin m'aime.**
Uit de opera *Annette en Lubin*

Was 't vreemd dat Israëls Koning,
Op 't hoog verheven dak
Van zijn doorluchte woning,
In dartle min ontstak;
Daar hij het puik der vrouwen
Zag baden, moedernaakt?
Wis word, bij zulk beschouwen,
De strengste deugd verzaakt.

't Is groot de deugd te minnen!
't Is mogelijk; doch wanneer
Natuur aan onze zinnen
Haar schoon één enkle keer,
In volheid doet genieten,
Dan wankeld onze deugd.
Waar wellust stroompjes vlieten,
Verdwijnd zij, voor die vreugd.

Praat vrij, o stijve suffer!
Die zagte wellust wraakt;
Maar, zaagt gij eens een Juffer,
Bevallig, moedernaakt,
Zoud gij een Jozeph blijven? -
Ik twijffel, vriend, met regt.
Wat zedenmeesters schrijven,
Word door de min weêrlegt.

Niets kan die kwaal genezen;
Die lust voor 't lief geslagt,
Dan, als men oud zal wezen,
Gevoelloos zonder kragt.
Doch, 't minste levensvonkje
Dat nog door de adren speeld,
Word door een Vrouwelonkje,
Gevoed en aangeteeld.

Haar uitgestrekt vermogen
Belacht de strengste deugd.
Een staaltje uit vrouwen - oogen,
Is 't voedsel voor de vreugd.
o Deugd! wil 't ons vergeven,
Dat wij één enkle maal,
Uw strenge wet weêrstreeven,
En liefde zegepraal!

Op 't Eiland zonder vrouwen
 Is 't mogelijk zich van 't zoet
 Dier schepsels af te houwen,
 Daar is de kuisheid goed;
 Doch waar haar toverlonkjes,
 Ons daaglijks liefde biên,
 Kan men dat vuur, die vonkjes,
 Niet als men wil, ontvliên.

Het hartje van Clotilde.

Wijs: *Vaar wel dan mijn Jannette.*

Niets is zoo zagt, zoo teeder
 Als 't hartje van Clotild;
 't Is lichter dan een veder,
 En wil, zoo als gij wild;
 Het kent noch angst noch zorgen,
 Niets houd dat hart verborgen,
 Dan slegts de minnewond
 Die 't hartje schond. *bis.*

Dat hartje kan niet veinzen,
Dan als men 't liefde bied,
Dan tragt het aftedeinzen,
Dan, dan gevoelt het niet.
't Gevoelt wel, maar, te toonen,
De vonkjes die 't bewoonen.
Schijnt voor Clotilde een straf,
Dan houd het af. - *bis*.

't Is vol van medelijden;
't Zugt, daar de droefheid zugt,
En kan zich hoogst verblijden,
Zo dra de ramspoed vlugt;
Maar rept men van de liefde,
Schoon 't Venus guitje grievede,
Dan is 't voor zulk een poos,
Gevoeleloos. - *bis*.

't Is 't liefst waar veldelingen,
In 't minzaam lentegroen,
Volvrolijk, dansen, zingen
Daar kan 't zijn lust voldoen.
Doch, rept men van beminnen,
Dan kan men niets verwinnen,
Dan is 't voor onze reën,
Zoo hart als steen. - *bis*.

Wanneer zult ge o Clotilde!
 Dat veinzen staaken. Denk
 Wat uurtjes ik verspilde,
 Vergeefsch om u, ach schenk
 Mij uwe min, puikschoone!
 Dat liefde, liefde loone!
 Toon dat uw hartje blaakt,
 Dan is 't volmaakt.

Narcissus aan de beek. Aria.

Wat zie ik? welk een heerlijk Beeld
 Vertoond dit water aan mijn oogen?
 Of, word ik door den schijn bedrogen?
 Is 't waar, dat zo veel schoons in mijne trekken speelt
 Ben ik zoo vol bevalligheden?
 Praald mijne wang met zulk een blos?
 Daald mijne vlecht gekruld en los,
 Zoo schoon, zoo golvend naar beneden?

* * *

Straald dezen glansch uit mijn gezigt,
 o Oogen! vol van geest en leven,
 Ik voel mij 't hart van liefde beven,
   o Schoon! waar voor al 't schoon der Bosch-najaden zwicht!
 Wat kan mijn schoonheid evenaaren?
   Is dit mijn borst, waar in Natuur
   Een liefde stookt, van uur tot uur,
 Die geen godinnen schoon, kan baaren?

* * *

Ik zie mijn beeld, en ben doorwond;
 'k Zal bij 't beschouwen kwijnend sterven,
 Goôn! mogt ik zoo veel gunst verwerven,
   Dat ik, bij zulk een beeld, eens wederliefde vond.
 Niets, niets behaagd mij meer op aarde,
   Dan uw beschouwing, schoon gelaat!
   Rust Zephir, - als de vloed vergaat
 Verdwijnd dat beeld, met al zijn waarde.

* * *

Dus klaagd Narcis, daar hij in 't vocht
 Der zilvren beek zijn wezenstrekken
 En hemelschoonheid mogt ontdekken;
   En hij, vergeefsch, naar troost voor zijne liefde zegt,
 De Goôn met zijnen staat bewogen,
   Herschiepen hem in een gebloemt',
   Dat noch Narcissen word genoemd,
 Zoo hoogst behaaglijk voor onze oogen!

Liefde boven wijn,

Wijze: *En vous voitant. Of: St. Nicolaas.*

Weg met den wijn,
 Zij kan mijn zinnen niet vermaken;
 Weg met den wijn,
 Zij kan mij tot geen trooster zijn,
 Zoo lang ik niet op Philis kaaken,
 Het allerzoetste zoet mag smaaken,
 Waarom ik kwijn.

Stop, stop de vles,
 En laat uw Nectar niet verschalen;
 Stop, stop de vles,
 Ik lach o Bachus met uw les!
 Zoo lang ik niet mag zegepraalen,
 En in het roozegaartje dwaalen,
 Van mijn voogdes.

Wat baat uw kroes?
 Al is hij boordenvol geschonken,
 Wat baat uw kroes?
 Wat nut geeft ons een brave roes?
 De reine min is nimmer dronken,
 De held, die met lauwrier wil pronken,
 Weêrstaat uw toets.

Godin der min!
 Uw heilig ik mijn outaar - geuren.
 Godin der min!
 Lei mij uw roozentempel in.
 Laat Philis mij dien waardig keuren!
 Godin, doe mij niet langer treuren,
 Zijt mijn Vriendin.

Dat Bachus roem',
 Ik spot met al zijn snorken, raazen.
 Dat Bachus roem',
 Zijn vreugd de bron der wellust noem',
 Ik lach met al zijn vlessen, glazen,
 'k Wil liefst gelijk een bijtjen azen,
 Op Philis bloem.

Wat evenaard
 Dat middelpunt van zaligheden!
 Wat evenaard
 De zoetheid, die ge o Liefde baard!
 Op Philis boezem neêr gegleeden,
 Spreid gij een gloed door mijne leden,
 Aanbiddens waard.

Wanneer ik moê
 Van in den hof der min te slaven;
 Wanneer ik moê,
 U wenk, reik mij dan 't glaasje toe,
 Wil dan o god des wijns! mij laven,
 Dan kooft een teugjen van uw gaven,
 Mij billijk toe.

Iets in ernst.

Wijze: *Je le Compare avec Louis.*

Een Vorst roemt op zijn hoog gezag,
 Daar hij, omstuwd van Lijftrawanten,
 Zich ziet geveleid aan alle kanten,
 En over slaven heerschen mag.
 Hij roeme vrij op 't lauwerplukken,
 En is hij wreed, op 't volkverdrukken,
 Al dien gloor, moet eens voor
 Hooger wetten bukken.

De dood, die rang noch staat ontziet,
Heeft in geen glinstrend goud behagen,
Geen rijkdom kan haar arm vertraagen,

De grootste schat weêrhoud haar niet.
Hoopt diamanten op malkander,
Wind waerelden als Alexander,
Wat gij wroet, wat gij doet,
't Is al voor een ander.

De levensbaan is veel te kort,
Vooral voor hem, die, door zijn' schatten,
Zich in de dwaalstrik ziet omvatten,

Die voor zijn' voet gespannen wordt.
Door overdaad en dartelheden.
De grootste zegen, hier beneden,
Is, met vreugd, 't pad der deugd
Moedig op te treden.

Gij Landman, die den grond beploegt,
En ver van pragt en glanschvertooning,
In uw geringe boerenwooning,

U naar uw lot gewillig voegt!
Bij u mag stille deugd regeeren,
Niets, niets belet u om haar te eeren,
Pragt noch staat, nijd noch haat,
Tragt haar afteweeren.

Verkies vrij, boven 't glinstrend Hof,
 o Sterveling! de lage daken.
 Geen kroon kan uw geluk volmaaken,
 Haar schijnvermaak is enkel stof.
 Doch, in de zalige Landsdouwen,
 Waar men Natuur slegts mag beschouwen,
 Ziet de deugd, bij de vreugd,
 Zich een tempel bouwen.

Zeldzaam gezigt.

Wijze: *Ja Mie, Mie in korte tijden.* met variatie.

Naauwlijks bad Auroor haar stralen.
 Opgeheven, uit den vloed,
 Of ik koos door 't veld te dwaalen;
 'k Plukte roozen voor mijn hoed,
 'k Sierde mij met malsche roozen,
 Bloemrijk trad ik 't boschjen in;
 Echo bouwde 't zagt geklater,
 Vrolijk na van 't kabblend water,
 'k Had een terpjen uitgekoozen,
 Toegeheiligt aan de min.

'k Liet op 't bloemtapijt gezeten,
 De oogen weiden door het groen,
 'k Zag een Nymphje, en wilde weeten,
 Wat die Lenteroos zou' doen.
 'k School, als Pan, mijn in die bladen;
 Even als een vogelaar.
 Zij was schoon, beminnenswaardig,
 Lucht, bevallig, dartel, aartig,
 'k Zag zij lust had zich te baden,
 't Nymphje wierd mij niet gewaar.

Lief, met de oogjes rond gekeken,
 Of haar oogmerk wierd bespied,
 Loerde zij aan alle strecken,
 't Roozmondje zag mij niet.
 Zij ontkleed zich! - Goôn! wat schoonheid!
 Welke Leden! - - ik bezwijk.
 'k Voel mijn blakend harte beven,
 Venus, wilt mij kragten geven;
 Al de glans dien gij ten toon spreid,
 Neemt voor zoo veel schoons de wijk.

'k Zag haar blonde vlechten daalen
 Op haar blanken schouder neêr.
 Liefde help mij 't schoon verhaalen!
 Goôn! wat was dien boezem teêr.
 Ik zag twee albaste bergen.
 Droom vrij wat ik meer mogt zien!
 Droom, of gij bij zulk beschouwen,
 U van liefde kund weêrhouden,
 Wen gij u dus voelde tergen,
 Zoud gij blijven, of ontvliên? -

Langzaam treed zij in het beekje,
 Spiegeld zich in 't kristallijn.
 Ach! volzalig, godlijk streekje,
 Mogt ik nu slegts water zijn;
 Dan zag ik mijn heil volmaken,
 'k Kuste, duizend, duizendmaal!
 Ach' wat zoude ik niet al kussen,
 En de ontstooke vlammen blussen!
 Slegts haar knietjes aanteraaken,
 Was de grootste zegepraal.

'k Onderwond om toetetreden,
 Minnegoodjes traden voor,
 Venus storte zelf gebeden,
 't Zagte Nymphje gaf gehoor,
 Zephirs vlochten pavillioenen,
 Cupidoetje strooide, alom,
 Liefde-lovers, Liefde-roosjes,
 't Wit albast kreeg roode bloosjes,
 'k Zag Cytheraas beemden groenen,
 En trad in het heiligdom.

Verhaal.

DORANT, aan CILIA verbonden
 Door onderlinge teedre min,
 Zag zijn geluk door dwang geschonden,
 En waagde 't, met zijn zielsvriendin,
 Waar 't mogelijk, 's Vaders dwang te ontkomen;
 Zij vleijen zich in eene boot,
 Vertrouwen zich aan wind en stroomen;
 Doch, vinden in die vlucht den dood!
 Een felle stormbui, los gebroken,
 Ontroert den still' en effen vloed,
 En doet het zilte zeenat kooken,
 Terwijl den snelle bliksem woed,
 Daar stolps een baar het bootjen onder,
 En werpt den minnenden DORANT,
 Bij 't klatren van den schorren donder,
 Noch levend op het dorre strand;
 Doch CILIA smoort in het water,
 De zeegolf voerd haar ginds en weêr;
 En werpt haar eindelijk, bij 't geklater
 Der golven, voor zijn voeten neêr.
 Hij ziet het lijk, slaakt jammerklagten!
 Herdenkt zijn rukelooze min;
 De wanhoop doet zijn ziel versmagten,
 Hij sterft, bij zijne zielsvriendin.

Dorant bij het lijk van Cilia.

Wijze: *o Mijn ziel! leg uw verwagting.*

Dierbre schat, aanbidlijke Engel!
 Moest gij in den zilten vloed,
 Om Dorant, dus 't leven derven!
 Moest dan d'afgrond, dus verwoed,
 Met den bliksem samenspannen,
 Met den donder dus vereend,
 Al mijn heil van 't aardrijk bonzen!
 Waar toe deze magt verleend? -

Marmer beeld, ter neêr geslagen,
 Schat, weleer zoo schoon, zoo waard!
 Waarom, woeste zee - orkaanen,
 Zoo veel schoonheid niet gespaard?
 Kon, ach kon haar dierbaar leven,
 Dan uw woede en wraak voldoen;
 Deed gij om uw moed te koelen,
 Dus mijn kwijnend harte bloên?

'k Zag de donder saam vergadren,
 Boven 't hoofd van mijn vriendin;
 Bliksemflitsen, zwavelvlammen
 Schooten op ons hulkjen in.
 Hemelhooge waterbergen,
 Bruischten op haar blonden kruin,
 Eindelijk smeed ge, o doodaanvoerder!
 Levend Mij!.. Haar, dood op 't duin.

Daar ligt nu de bloem der schoonen,
 De eer van Nantes vrouwenkoor,
 Als een sneeuwvlok weggesmeeten;
 Blanker dan het blankst ijvoor.
 Waar zijn nu die roode lippen,
 Waar dien liefderijken mond,
 In wier taal ik englen vreugde,
 Zaligende wellust vond? -

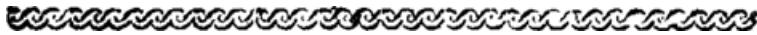
Och! waar ik met u gestorven,
 Schuldloos offer! - Norsche vloed,
 Waarom mij misgund te sneeven,
 In haar arm! De dood was zoet,
 Mogt ik dien met haar slegts smaaken;
 Doch, nu van haar hart gescheurt,
 Zal ik kwijnend, langzaam sterven,
 Hulploos sterven, moê getreurd.

'k Zie mij van rondom verlaaten!
 Hier verschijnd geen sterveling!
 Niets dan 't lijk van mijne dierbre,
 Zie ik in een steilen kring
 Akelige, dorre klippen!
 Daar een onafmeetbre zee!
 Honger zal mij hier verslinden,
 'k Zie dat vreeslijk monster reê! -

'k Sterf dan aan uw zij, mijn schoone,
 Uwe ziel reeds sterrenwaard',
 Leeft nu in volmaakter transchen,
 En ik moet nog op deze aard',
 Met een duldeloos verlangen,
 Afgemarteld door natuur,
 Door de wanhoop afgestreedden,
 Haken naar dat zalig uur.

Goôn wat heil! - ik voel mijn kragten,
 Reeds verflaauwen, kom o dood!
 Welkom engel, dierbre trooster!
 Red mij in mijn' jongsten nood.
 'k Voel 't! - o ja! - 'k word haast ontbonden.
 'k Leg mij bij mijn marmerbeeld,
 Laas! - mijn kragt bezwijkt! - ik sterve,
 'k Heb mijn treurrol afgespeeld.

Het toegestaan verzoek.

Wijze: *Colijn vroeg aan zijn zielsvriendin.*

Dameet verzogt aan Galathee
 Slegts, om een paartje malsche kusjes,
 Doch, hoe hij smeekte en wat hij dee,
 Het meisje riep gestaâg, tot flusjes! -
     Zij bleef even straf,
     Sloeg gestaâg hem af,
 En voede vast zijn minnelustjes. *bis.*

* * *

Hij plukte 't beste bloemgewas,
 Dat in zijn rozenhofje groeide.
 Noch kwam Dameet niet in de kas;
 Schoon ze in 't geheim van liefde gloeide.
     Het was al om niet,
     Daar ze' om zijn verdriet,
 In het minste, zich niet vermoeide. *bis.*

* * *

Hij smeekte, wat hij smeeken kon,
 De stuursche liet hem troostloos klaagen;
 Dan, eindelijk, aan een koele bron,
 Smeekt hij haar weêr, in 't morgendagen;
     Zij bleef even wreed,
     Doch, toen sprak Dameet:
 Ik zal het u niet meerder vragen! - *bis.*

* * *

Dat woord klonk haar te hard in 't oor,
 Zij dagt, ik moet mijn veinzen staaken.
 Kom, zei ze, ik geef uw klagt gehoor,
 Doch, om zijn glorie te volmaaken,
     Sprak hij, schoone neen!
 Ik ga spoedig heen,
 Uw kusje zou mij nu niet smaaken. *bis.*

* * *

Toen viel zij zelf hem om den hals!
 En schonk, terwijl haar hartje blaakte,
     Hem honderd kusjes zagt en malsch,
 Die zijn verliefden wensch volmaakten,
     En hij, al het zoet
     In overvloed,
 Op Galatheetjes lippen smaakten. *bis.*

De schoonheid is teeder.

Wijze: *Uw schuld tienduizend ponden zwaar.*

o Schoonste bloem uit mijnen hof!
 o Roosje! dat, alom, met lof,
 Praald als het puik der bloemen! - *bis.*
 Wie moet, wen hij uw schoonheid ziet,
 De grootheid van uw Maker niet
 In volle ruimte roemen? - - *bis.*

Maar ach! hoe kort zijt gij van duur,
 Ge ontluikt, en in dat eigen uur,
 o Roos! wat zijt gij teeder. *bis.*
 Blaast slegts één windje, en al het schoon,
 Dat gij zoo heerlijk spreid ten toon,
 Daald op den zandgrond neder. *bis.*

De schoonheid van een lieve Maagd,
 Daar ze op haar wangen roosjes draagt,
 Die aan uw kleur gelijken, *bis.*
 Is teer als gij, één zucht een kwaal,
 Ontstelt haar bloed, en al die praal,
 Zal als een roos bezwijken. *bis.*

Dat ondervond mijn kwijnend hart,
 Toen, tot mijn bittre boezemsmart,
 Mijn Cloë, in den morgen *bis.*
 Van haaren blijden lententijd,
 Aan 't somber graf wierd toegewijd,
 En voor mijn oog verborgen. *bis.*

o Vrouwen! die op schoonheid prat,
 Geen denkbeeld vormd, hoe draa die schat
 Kan als de roos verzwinden; *bis.*
 Verlaat dien trotsch, dat klatergoud,
 't Geen ge als een duurzaam goed beschouwd,
 Keert vlugger dan de winden. *bis.*

Mars en Venus; of Het ijzer net van vulkaan.

Wijze: *Koom Orpheus, enz.*

De blondgelokte Mingodin,
De Vrouw van God Vulkaan,
Kreeg in haar Huisvoogd wederzin,
De smit stond haar niet aan;
Zij blank, en hij gantsch zwart,
Dit viel de schoone hard;
Dus sloeg ze 't oog op de Oorlogsgod,
Het opperhoofd van 't kriegers rot,
Dat bekkeneelen knot.

Hoe wreed zijn uitzigt ook mag zijn,
Zoo draa hij krijgwaards sneld,
En daar een leeuw vertoond in schijn,
Wanneer hij koppen veld, -
Een lonkend vrouwen oog,
Ontspand zijn wenkbrauwboog,
Ontfronst, zijn anders stuursch gelaat,
Dan ruild hij liefde voor de haat;
Gelijk een braaf soldaat.

Deez' koppenkneuzer had de borst
 Der Mingodes doorwond.
 Niet met den sabel dien hij torscht,
 o Neen! hij had den mond
     Van Citheré gekust,
     Sins had de vrouw geen rust,
 De zwarte smit had afgedaan,
 Zij gaf den brui van heer Vulkaan,
     Dit deed zij Mars verstaan.

En Mavors, in zijn soort niet lui,
 Verliet zijn blank Helmet;
 Zijn spies, rondas en al dien brui
 Werd aan een zij gezet.
     Zijn wolven scherp getand,
     Lag Mavors aan den band,
 Hij kleedde zich in blaauw satijn,
 Zijn strikdas die met kant moest zijn,
     Was als een haïr zoo fijn.

Nog, om te zijn naar d'eersten smaak,
 En dat 'er niets ontbrak,
 Stak hij, (Mars is een rare snaak,)
 Twee klokken in de zak;
     Het vest was geborduurd,
     Niet bij een jood gehuurd,
 Gelijk wel bij geval geschied,
 Neen! Mavors kent die loopjes niet,
     Maar kogt die op crediet.

Dus treed hij naar zijn zielsvriendin,
 Klopt zagtjes aan de deur,
 Terstond liet Cupido hem in,
 Doch keek eerst door de scheur,
 Maar, toen hij Mavors zag,
 Schoot 't schelmpje in een lach,
 Wyl Mars zich dus had opgeschikt.
 o! Dacht hij, knaap, gij zijt verstrikt!
 Ik heb u regt gemikt.

Is Vader t'huis? vroeg onze Held,
 Maar deze kleene guit,
 Zei: Heer, gij zijt reeds aangemeld,
 'k Weet wat uw komst beduid,
 Tree binnen; zijt gerust,
 Mars geen bedrog bewust,
 Trad in de zaal, waar hij terstond,
 Op eenen koets van duivenbond,
 De blonde Venus vond.

Daar lag de schoone Mingodin,
 In 't mollig dons gedaald,
 Gelijk een roode roos, die in
 Een' kring van lelie's praald.
 Een lonkje! - een lieven lach -
 Doch, denk de rest!... ik mag
 Niet alles zingen, wat geschied,
 Dat duld een maagden oortje niet,
 Wen 't de eerbaarheid verbied.

Intussche vloog Cupid', die guit,
 Tevlugts naar zijn Papa,
 Hij lei' de gantsche klucht hem uit.
 En Vulkaan, vat, zoo draa
   Hij deze grap vernam,
   Klinkbouten, hamer, kram,
 En 't *ijzernet*, dat hij zeer stijf
 Gevlochten had, voor tijdverdrijf,
   En toog zoo naar zijn wijf.

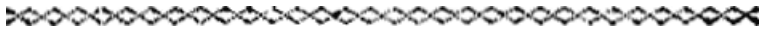
Hij vond dit lief, bemin'lijk paar,
 Op 't mollig duivenbed.
 Fluks spand hij, zonder veel misbaar,
   Knaphandig, 't ijzer net,
     Vlak over 't ledikant,
     Slaat met zijn forsche hand,
 De ijzere bouten in den grond,
 En vangt dus 't lieve paar, terstond,
   Noch kusschend mond aan mond.

Vulkaan lacht dat zijn lever scheurd,
 Zoo draa hij 't had volbragt,
 En Mars, die door de mazen gleurd,
   Beproefd vergeefsch zijn kragt.
     Hij raast en tierd en vloekt;
     Doch, waar hij uitkomst zoekt,
 Hij is in 't net, en weet geen raad.
 Roept eindelijk, Broertje! Bestemaat! -
   Vergeef mijn stoute daad.

Baas Vulkaan, van geen kwaden aart,
Die willig hoorens draagt,
Wanneer het hem maar voordeel baard,
Had langen tijd geklaagt,
Dat hij, voor all' 't gerij,
In zijne smeedery,
Geen werk meer had, sprak nu, welaan!
Zoo gij mijn smitterij doet gaan,
Zal ik u voort ontslaan.

Toen zwoer hem Mavors, met een eed,
'k Zal maken, lieve Broer!
Dat gij van alles dubbel smeedt,
'k Jaag alles in 't rumoer,
'k Jaag aanstonds, Knecht en Heer,
Boer, Burger in 't geweer!
Maak honderd duizend sabels klaar,
En vuurroers, tweemaal zoo veel paar,
Giet bommen, ijslijk zwaar! -

Phaëton.

Wijze: *Waar heen? mijn ziel! waar heen?*

Den stoute Phaëton,
 Verzogt de God der Zon,
 Éénmaal, den zonnewagen,
 Uit Thetis zilvren schoot,
 Langs 't blaauw azuur te jagen,
 Bij 't gloeiend morgenrood.
 Dit sloeg hem Foebus af,
 Die hem te kennen gaf,
 't Gevaar daar in gelegen.
 Hij sprak: 'Mijn zoon, gij kent
 Het spoor niet van de wegen,
 Waar langs mijn vuurspan rent.

De weg is steil en hoog,
 Als een gespannen boog,
 En reed gij 't spoor ter zijden,
 't Heeläl wierd enkel vuur!
 En wie zou de aard bevrijden,
 In zulk een aaklig uur? -
 't Vloog al in hellen brand,
 't Gebit ontgleed uw hand,
 Mijn Rossen zouden steigren,
 Dien voerman ongewoon,
 Gehoorzaamheid hem weigren;
 Dus staak uw drift mijn Zoon.'

Doch, Phaëton hield aan,
 Zijn lust moest zijn voldaan,
 Hij bleef aanhoudend vragen,
 Tot dat Apol, op 't laatst,
 Hem op de zonnewagen,
 Met gloed en stralen plaatst. -
 Apol toond hem het spoor,
 En steld hem nogmaals voor
 Waar in hij heeft te zorgen.
 Het vuurgespan snelt voort,
 En vlamt den gouden morgen,
 Uit de ooster hemelpoort.

Doch, naauw' had Phaëton,
 De goude kar der zon,
 Ten halvenweg gedreven,
 Of 't lei ontglipt zijn hand! -
 Toen zag men de aarde beven,
 Door Etna's zwavelbrand.
 't Vuurbrakend span, verwoed,
 Sloeg bliksems met den voet
 Uit volle zwavelwolken;
 Maar, de Oppergod Jupijn,
 Zag rasch den nood der volken,
 Hij moest hier redder zijn.

Toen vloog den Donderaar,
 Fluks, op zijn Adelaar
 De dolle Rossen tegen.
 De Bliksem in zijn vuist,
 Vertoonde ons, allerwegen,
 Hoe hij den trotsch vergruist.
 En Phaëton, vol schrik,
 Stort, op het oogenblik,
 In Nephtuns zilteplassen,
 Het vuurspan, moê gehold,
 Ging zich in 't zeenat wassen,
 Daar 't westwaards nederrold.

Leer uit dit Fabeldicht,
 Verwaaten Mensch, hoe ligt
 Ge om gloorierijk te blinken,
 U zelf te ruukloos waagt.
 Hoe rasch uw' trotsch kan zinken,
 En gij dien stap beklaagt.
 Leer in dien Jongeling,
 Hoe hij, die uit zijn' kring
 Zich wil te hoog verheffen,
 En waare kunde ontbeerd,
 Een dwaalspoor aan zal treffen,
 Dat hem in 't stof verneerd.

Jagers-zang.

Wijze: *Vaar wel, mijn Filida.*

De zon aan 's Hemels trans,
 Verguld en bos en velden.
 Ik hoor de vogels, thans,
 De blijde komst, der schitterende glans,
 Van de vrolijke uchtend melden.
 Wel aan Jager! nu ter jagt.
 Schoonen wild ons nu ontslaan.
 Wij treên boschwaards heen, als helden,
 Schoonen wild ons nu ontslaan;
 Vrouw Diana spoord ons aan.
 Vrouw Diana spoord ons aan.

Koom Brak en Hazewind,
 Snuif nu door alle hoeken,
 Tot dat gij 't Haasje vind.
 Wild nu, alomme, ter jagt gezind,
 Door de digte struiken zoeken.
 't Roer gelaân, de keel gesmeert,
 Niets beneemd aan ons den moed;
 Niets kan 's Jagers lust verkloeken,
 Niets beneemd aan ons den moed,
 De schoone Jagt is voor ons zoet.
 De schoone Jagt is voor ons zoet.

Hoor 't Haasje schreid alreê
Beschutter zal hem dekken;
Veldlooper breng hem meê;
 Zoo jagen wij vrolijk, wel te vreê.
 Wat kan ons meer vreugd verwekken,
 Dan de Vorstelijke Jagt,
 Die ons duizend zoetheên geeft,
 En ons tot vermaak mag strekken;
 Die ons duizend zoetheên geeft?
 Dat lang, dat lang de Jager leeft! -
 Dat lang, dat lang de Jager leeft! -

Zedige vrijagie.

Wijze: *Rijs Foebus! rijs! verguld de kimmen.*

DORIS.

Aanminnig voorwerp van mijn liefde,
 Om wien ik zucht, mijn Clorimeen!
 Besef mijn smart, gij zijt alleen
 De schoone die mijn boezem griede. *bis.*
 Slaa eenmaal acht,
 Op Doris klagt,
 Zoo word, zoo word zijn droevig leed verzagt. *bis.*

CLORIMENE.

Zwijg Herder, staak die naare toonen,
 Ik kies de vrijheid voor den dwang,
 De vrugt der min is somwijl' wrang.
 Verklaar uw harte aan andre schoonen. *bis.*
 Ik leve te vreên,
 Laat mij alleen;
 Mijn vee, mijn vee schenkt mij meer zoetigheên. *bis.*

DORIS.

Nogmaal, o bloem der Herderinnen!
 Ik sterf gewis, zoo gij mij niet
 Verzagting in mijn lijden bied.
 Ach! waarom wild gij niet beminnen. *bis.*
 'k Schenk u terstond,
 o Roozenmond!
 Al 't vee, al 't vee dat graasd op mijnen grond. *bis.*

CLORIMENE.

Welaan, ik wil mij slegts bedenken;
 Koom morgen als de zonneglans
 Weêr oprijst langs den Hemeltrans.
 Doch, als ik u mijn hart kwam schenken, *bis.*
 En wierd uw vrouw,
 Zou dan uw trouw,
 Altijd, altijd bevrijd zijn van berouw? - *bis.*

DORIS.

Wat vreugd, ik zie mijn heilzon rijzen.
 Aanbidlijke Engel, hoor mijn Eed!
 Geen straf is ooit voor mij te wreed,
 Zoo 'k met de daad niet zal bewijzen, *bis*.
 Mijn Engelin,
 Mijn zielsvriendin,
 Dat ik, dat ik u, waarlijk trouw bemin. *bis*.

CLORIMENE.

U Doris zij mijn hand geschonken! -

DORIS.

'k Min eeuwig u o Clorimeen! -

CLORIMENE.

Koom, treên wij samen stulpwaards heen.

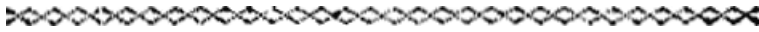
DORIS.

Dank, Goôn! die mij dus toe wild lonken! - *bis*.

TE GELIJK.

Welaan, elk mind
 Dan deugdgezind,
 Tot dat, tot dat de dood dien knoop ombind. *bis*.

De zingende philis.

Wijze: *Gelijk de schoone bloempjes kwijnen.*

Zwig, zwijg o schelle Nagtegaalen!
Uw toon kan bij den toon niet halen
Van Philis, als zij, in het veld,
Haar klanken op mijn siter steld.

Dan luistren de gewiekte reien,
Die door de telgjes speelemeiën;
Dan word, weldraa, 't gepluimde koor,
Daar Philis zingt, geheel gehoor! -

Dan, wen de zon de azure kimmen
Verguld, en bij het statig klimmen,
Ons met zijn gouden stralen groet,
Dan zwijgt op Philis toon den vloed.

Wanneer het scheemrend avondduister
Den aardbol dekt, Diaan' haar' luister
Verspreid langs 't ongemeete vak,
Dan luisterd zij aan 't starrendak.

De blijde bloempjes in de daalen,
 Verheffen zich, zoo menigmaalen
 Zij haare stem, vol hemelzwier,
 Wil paren aan mijn zwakke lier.

Kon Orpheus de dieren boeijen,
 En, daar ze in woeste wouden loeijen,
 Doen luistren naar zijn sitertoon;
 Mijn Philida zingt ruim zoo schoon! -

Hij deed slegts Bosleeuwinnen luistren,
 Mijn Philis kan de harten kluistren
 Der stervelingen, wen zij zingt,
 En vreugdetraanen 't oog ontwingt.

Zij doet de borst in min ontvonken,
 En maakt het hart van liefde dronken,
 Zoo draa haar stem, met hemelval,
 Klinkt door het stil en eenzaam dal.

'k Verbeeld mij, als ik haar hoor zingen,
 De reine klank der hemellingen
 Te vangen. Vluggen Cherubijn,
 Uw feesttoon kan niet schoonder zijn! -

Zing Philis, zing! gij doet mij leven,
 En op uw' toon ten starren zweven,
 Daar uwe stem, die wondren baard,
 Mijn vlotte ziel ontvoerd aan de aard.

Lof van de tabak.

Wijze: *o Zielverrukkend' avondstond.*

Kom minnaars van het edel kruit
Dat in America,
Tot onze vreugd, uit d'aarde spruit;
Kom, volg mijn toontjes na.

Zing, zing met mij tot lof en eer
Der edele Tabak;
Hoe menig een maakt zij een Heer,
Met schijven in de zak!

Die plant heeft wonderen verrigt;
Zij heeft de zeevaardij
Een onvergangbre troon gestigt,
In Neêrlandsch Maatschappij.

Millioenen schonk zij aan ons land.
Door haar leeft groot en klein;
Wie roemt dan niet die schoone plant,
Zoo nut voor 't algemeen!

Maar, boven al streeld ze onzen smaak;
Bemind bij oud en jong,
Strekt zij een allerzoetst vermaak,
Door 't prikklen van de tong.

Kom, dampen wij, op ons gemak,
Terwijl de frissche wijn,
Bij 't smaaklijk rooken der Tabak,
Moet tot verkwikking zijn.

Dat vrij de Franschman haar veracht,
En 't Heertje van 't salet,
Met ons zoo smaaklijk smooken lacht,
Hij kaauwe zijn banket! -

Kom broers, welaan, nog eens gestopt;
Daar is de volle doos,
Doch, eerst de pijp schoon uitgeklopt.
Tabak smaakt eindeloos.

De wolkjes drijven naar om hoog,
Zoo aangenaam van kleur
Tabak streeld, door haar damp, het oog;
Den neus, door haare geur.

Lang bloei het vrij America,
Dat ons die zoetheid geeft!
Zijn welzijn vind geen wedergê,
Zoo lang den planter leeft!

Kom vrienden, drinken wij in 't rond,
Ter nagedagtenis
Van hem, die 't eerst die bladen vond,
Had men zijn beeldtenis,

Men richtte Hem een eerzuil op,
Van marmer of arduin,
En plaatste 't standbeeld, op den top,
Met bladen om den kruin.

Vaar voort, o bruine American!
Zend, zend uw dierbre plant,
In Neêrlandsch kielen, vol gelaên,
Naar 't lieve Vaderland!

Dat nooit die schoone handel kwijn!
Dat nooit zijn glorie daald!
Tabak zal onze wellust zijn,
Zoo lang men adem haald.

Het huwelijk door muzyk. Geen roman.

Wijze: *Quand on fait aimer & plaire.*

Of: *Lant ons saam in vriendschap leven.*

Damon, in de kunst bedreven
 Van het toonenrijk klavier,
 Mogt Nannetje lessen geven.
 Hij leerd haar, met edlen zwier,
 Onder 't zingen, lieflijk speelen.
 Zij mogt kunstgrage ooren streelen.
 Ieder riep, zijn vlijt ten loon,
 o Wat speeld Nannetje schoon! -

* * *

Damon, die in lentejaren
 Minzaamheid paarde aan de kunst,
 Won, bij 't roeren van de snaren,
 Meer en meer, Nannetjes gunst.
 't Oogje schonk somwijl een lonkje,
 't Lonkje stookte 't minnevonkje,
 Daar vast Damon, bij geval,
 Nu en dan een kusje stal.

* * *

Eerst kwam Damon om te speelen,
 Maar, nu 't hart van liefde blaakt,
 Kwam hij om een Maagt te streelen,
 Die nu naar het uurtje haakt.
 Waar in Damon les mogt geven,
 Die, nu niet door kunst gedreven,
 Maar door teedre min vervoerd,
 Een gansch ander snaartje roerd.

* * *

Doch, wat is het lot vermetel!
 Damon kust Nannetje teêr,
 En glijd, met haar van den zetel,
 Op de bruine matjes neêr.
 Kust haar, en!..... hoe kan het wezen!
 Daar zij geen verrassing vreezen,
 Treed Mama, ten spijt der min,
 Onverwagt, de kamer in.

* * *

Doodelijk ontsteld Nannetje;
 Blosjes verwden 't blank albast,
 Daar zij, onder dit *Duetje*,
 Zich zoo vreeslijk ziet verrast;
 Moeder kwam een *Trio* maken,
 Doch, Damon hersteld de zaken,
 En valt aanstonds biddend, teêr,
 Voor Mamaatjes voeten neêr.

* * *

't Bevend Duifje volgt haar Minnaar,
 Knielende op het zelfde spoor.
 Damon word straks overwinnaar!
 Moeder geeft op 't eind gehoor
 Aan haar' traanen en gebeden,
 Drift vlugt voor bedaarde reden,
 En de maand was nog niet uit,
 Of Nannet wierd Damons Bruid.

De Bataafsche heldin. Of de geroofde legervaan. Eene romanze.

Wijze: *De Doctor die beeft mij gezeid.*

Cloudin, een maagt van agttien jaar,
 Kloek, rijzig, fier van leden,
 Wat bruin, doch minn'lijk van gelaat,
 Begaafd met brave zeden.

Zij leefde toen Graaf Floris 't land,
In krijg en vreê, bestuurde.
Waar 't Noorder bruischend pekeltogt,
Langs Katwijks duinen schuurde.

Haar Minnaar was een jongeling,
Zoo kloek 'er weinig waaren;
Zijn fieren schedel was gesiert,
Met schoon gekrulde hairen.

Zijn brede borst en forsche leen,
Met vaste en ronde spieren,
Geschapen, om voor 't Vaderland
Den staalen kling te zwieren.

Deez' Jongeling toog veldewaards,
Om voor zijn Land te strijden.
Der Belgen grond voor d'overmoed,
Des vijands te bevrijden.

Cloudin, die hem te teeder mind,
Om van hem aftescheiden,
Besloot haar' lieven Jongeling,
Naar 't slagveld te geleiden.

Zij toog een wapenrusting aan,
Van ijzren harnasplaten,
En, hoe haar minnaar 't haar ontried,
Zijn smecken mogt niet baten.

Zij zet het staalhelmet op 't hoofd,
Waar op de veders pronken,
Haar linkerarm bedekt een schild,
Uit hard metaal geklonken.

Haar heup torscht een geslepen zwaard,
Aan taaje bandelieren;
Dus sneld zij, op een moedig Ros,
Fluks bij de krijgsbanieren.

De slag vangt aan, daar brein en bloed
Het groene veld bezwadderd.
Zij ziet een vijand met een vaan,
Die van den standaard fladderd.

Zij sneld de ruiter stout op zij,
Gelijk een boschleeuwinne
En stoot hem onder 't borstpantsier,
Haar blinkend staal naar binnen.

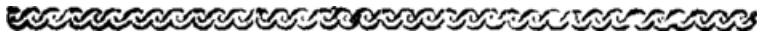
Hij braakt de ziel en stort in 't zand,
Zij grijpt de vaan en standaard,
En toond dus wat een vrouw kan doen,
Van Batoo's stouten landaart.

Twee Ruiters vliegen op haar aan,
En hoe zij 't tragt te mijden,
Zij geeft wel 't briesschend paard den spoor,
Doch kan haar niet ontrijden;

Houd stand en kleeft met eenen slag,
Den een' door vleesch en schonken;
De tweede neemt de vlugt te baat,
Hem is de moed ontzonken.

Dus voerd zij stout de *Legervaan*,
Met glorie, tot haar Minnaar,
En word met roem en eer bekranst,
Gelijk een overwinnaar.

Zie, zegt zij, wat een maagt kan doen!
Leert, edele Bataven!
Dat ook een vrouwenarm de roem,
Van 't Vaderland kan staven.

De disch.

Wijze: *Hoe zoet is 't daar de vriendschap woond.*

Laat andren bij een lieve vrouw
Haar minnelust voldoen.
Schoon ik ook veel van 't Meisje hou',
Zij kan de maag niet voên,
Ten zij Zij schaft een rijken Disch,
Voorzien van Wildbraad, Vleesch en Visch,
Die bij ons welkom is.

Daar brengt het Meisje *Waterbaars*,
Die in den schotel kruid;
't Zijn *Hommers* broêr, dat is wat raars!
Kom, nu het glas gevuld,
Met lelijblanken Franschen wijn,
Dit zal ons smaaklijk eten zijn,
Ze is delicaat en fijn.

Ha! ha de *Doopbaars* is al reê,
 Elk weegt bijna een pond.
 Die *Krimpzalm* broertje, doet ook meê!
 Zij smelt u in den mond.
 Kom laat ze zwemmen in den vloed,
 Doch roodenbaai is ruim zoo goed,
 De witte smaakt te zoet.

Ei zie, die *geforseerde Snoek!*
 Zij lacht ons heerlijk toe.
 Kom nu Confraters, toont u kloek,
 Dat êlk zijn lust voldoe.
 Zie deez' *Krimpkabelliauw* eens aan!
 Wie zou die niet naar binnen slaan?
 Daar kan een glas op staan.

Kom zusjes, nu de flank gekeerd,
 De *Vis* moet aan een kant.
 Die *Haas* is zindlijk gelardeêrd,
 Mij dunkt, elk watertand.
 Zie deez' *Patrijzen* moddervet;
 Deez' *Snippen* zijn van 't echte bed.
 Hier op een glas gezet.

Deez' *Ham* is delicaat gebraan,
Die *Runderrib'* is schoon;
Die *Frekedellen* staan mij aan;
De *Lamsbout* spand de kroon.
Hier op moet nu 't kristal met wijn,
Ten boordevol, geschonken zijn.
o Dat is medicijn!

Dit *Kalfsvleesch*, blank als leijblaân,
Is malsch als hoenderbout;
't Is excelent aan 't spit gebrâân,
Een lust dat men 't beschouwd.
Kom brave helden, schenkt in 't rond;
De koele wijn versrischt den mond,
En houd de maag gezond.

De toespis is ook gantsch niet schraal,
De *Bloemkool* lacht ons toe;
Die *Peetjes* rood gelijk koraal;
Dat elk zijn smaak voldoê.
Spoel, spoel de zoete sousen door,
Dat 't druivenbloed in 't glaasje gloor.
Avous dat gaat u voor! -

Welaan, het smaakelijk *Desert*,
Van allerbeste *Fruit*.
Ik kies, tot koeling van het hert,
De schoone *Persik* uit.
Doch, ouderwjl moet weêr de wijn
Het maagwerk toe verwarming zijn,
Gelijk de zonnenschijn.

Komt mannen, schenk nu eens in 't rond,
Op de eer der keukemeid,
Die deze spijs, voor onzen mond,
Zoo smaaklijk heeft bereid.
Dat nooit het vuur haar oogjes deert,
Haar keuken nooit een kok ontbeert,
Die spit en braadpan smeert.

Sa vrienden, nu een pijp gesmookt,
Van de edele Tabak.
In Compagnie met smaak gerookt;
Dat nu op ons gemak,
Een aangenaame blijde Kout,
Naar 't middagmaal, aan jong en oud,
De vaak uit de oogen houd.

De t' huiskomende zeeman.

Wijze: *Wij dragen met gelijke zinnen.*

'k Zie reeds de blaauwe duinen pralen
Daar is het lieve Vaderland,
Nu mag ik ruimer ademhalen,
Welhaast betreden wij dat strand;
Naa eene reis van vierpaar jaaren,
'k Verlaat, Neptun uw woeste baaren,
En zoek op Batoo's kust
Naar liefde en zagte rust,
En zagte rust.

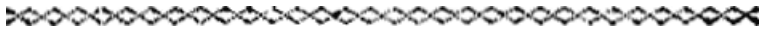
Waar men op 't waereldrond mag zwerven,
Men vind 'er Neêrlands zoetheid niet;
U moest ik, blanke Meisjes, derven,
Dit baarde mij het grootst verdriet.
Doch nu zal 'k aan uw zijde leven
Mijn hart aan 't liefste hartje geven.
Ik zoeke op Batoo's kust,
Naar liefde en zagte rust,
En zagte rust.

Hoezée! daar daald het anker neder,
Men maakt de bolle zeilen dicht;
Nu leeft de gulle blijdschap weder,
Ik zie 't genoeg op 't gezigt
Van all' de maats en zeeliën glooren,
Hoezée! nu word de vreugd herbooren
Ik zoeke op Batoo's kust,
Naar liefde en zagte rust,
En zagte rust.

Nu rasch de logge sloep in 't water,
Fluks mannen, val, de riemen uit!
Zoo vaaren wij door 't golfgeklater
Ter haven in, bij 't blij geluit
Van 't schel Hoezée! daar welkomgroeten,
Ons reeds van Helvoets hoofd ontmoeten;
Ik zoeke op Batoo's kust,
Naar liefde en zagte rust,
En zagte rust.

Zijt welkom, aan de wal o mannen!
Hier kan een frisschen dronk op staan;
Kom Hospes, schenk nu volle kannen,
De groote reis is afgedaan:
De verre reis van vierpaar jaaren,
Vaar wel nu vlotte kiel en baaren;
Ik zoek op Batoo's kust,
Naar liefde en zagte rust,
En zagte rust.

Ten besluite.

Wijze: *Men boord steeds Flora's gunsten roemen.*

Vaart wel, bekoorlijke Engelinnen!
 Door mij is aan uw' wensch voldaan.
 Wie is 'er, die u durft beminnen,
 En ooit een' bede u af kan slaan? -
 'k Min u: ja, 'k durf het rond verklaaren,
 Gelijk men 't malsche bloempje mind;
 Wijl ik, in geur en kleur en blaa'ren,
 De grootheid van den Schepper vind.

U minne ik om dezelfde reden,
 Uw leest, rijk in bekoorlijkheid;
 Uw schoonheên, waardig aangebeden,
 Lofgalmen 's Makers Majesteit.
 Dat dweepers, vrij de Kunne doemen;
 Haar schoon ons schildren als fenijn,
 De Schepper schiep die edle Bloemen,
 Om 't Menschdom ten sieraad te zijn.

Vrij durf ik uwe lokjes prijzen!
 Uwe oogjes roemen in mijn lied!
 Nooit kan *Tartuffe* mij bewijzen,
 Dat ik daarom de deugd verriet.
Mijn Cloé blijft alléén mijn waarde,
 Hoe zeer ik aan uw glansrijk schoon,
 Geliefde sieraan van onze aarde,
 Vrijmoedig hulde heb geboôn.

'k Moet echter om verschooning vragen,
 Klonk, nu of dan, mijn lier, wat vrij;
 Kon, schoonen, u mijn boert mishagen;
 Zong ik van minnekozerij,
 Somwijl, zoo vrolijk, dat de bloosjes
 Uw' kaakjes verfdén, 'k bid vergeef! -
 Die kleur vereende u met de roosjes,
 Wier schoon ik naast uw schoon beschreef.

Vaart wel, bekoorlijke Engelinnen!
 Ik zal, zoo lang ik adem haal,
 Onschuldig, uwe schoonheên minnen,
 En wanneer ik ten grave daal,
 Schrijf, op mijn graf, *Hier legt begraven;*
Een, die 't bekoorelijk geslagt,
Haar Schoonheid, Deugd in edle Gaven,
Verdienden Lof heeft toegebracht.

EINDE VAN HET VIERDE EN LAATSTE STUKJE.